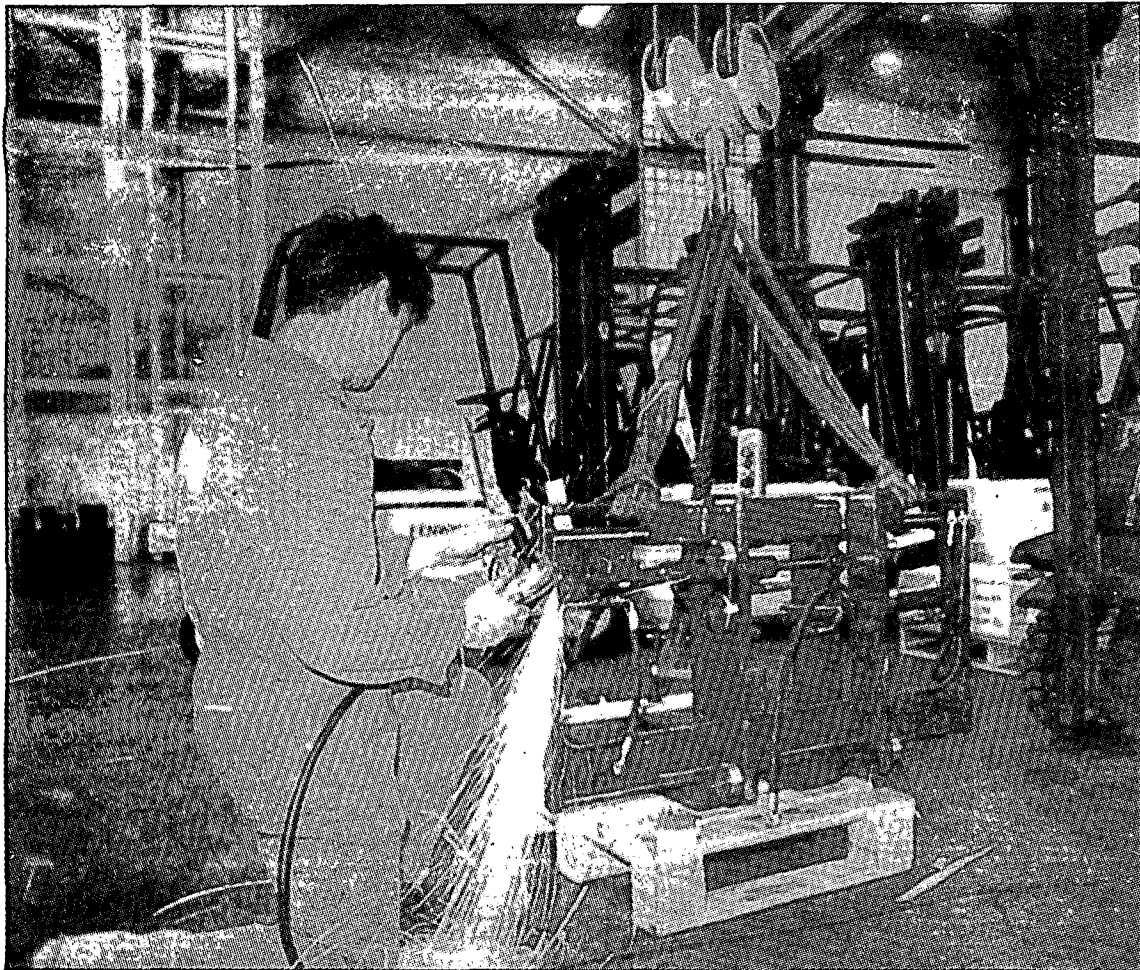


Preocupa la precarietat laboral

La pastoral obrera aposta per l'austeritat i la solidaritat



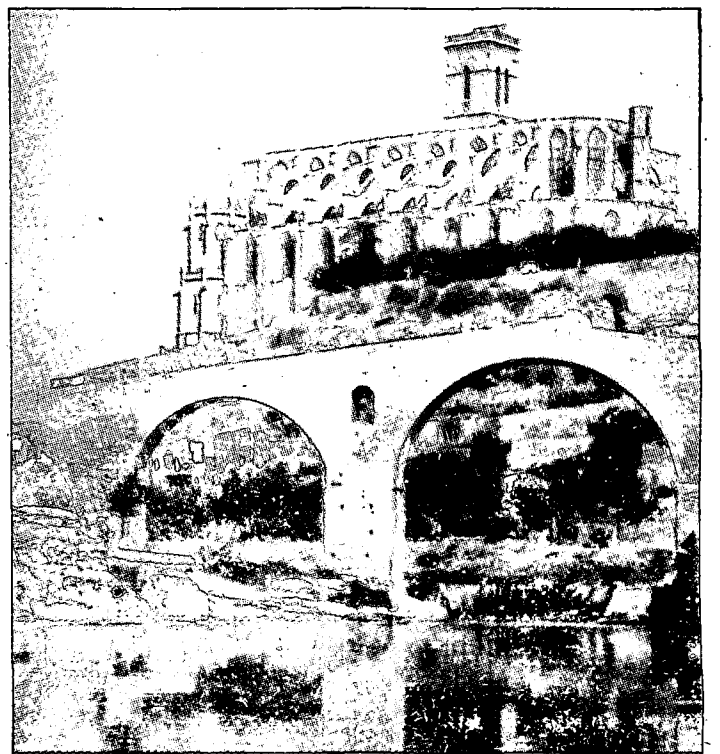
En el marc de debat de la nova reforma laboral, el departament de Pastoral Obrera de la Conferència Episcopal espanyola s'ha fet públic un comunicat on manifesta la seva preocupació per la inestabilitat laboral i tot el que això comporta. «Aquesta situació —diuen en el text— és la conseqüència lògica d'uns mecanismes econòmics que accentuen més la riquesa d'uns i la pobresa dels altres.»

Tanmateix, en les IX Jornades de Pastoral Obrera de Catalunya i les Illes s'ha apostat per seguir amb la presència dels cristians en el món obrer d'una forma solidària i austera davant del perill d'un capitalisme creixent que inverteix molt en tecnologia i persegueix la reducció de la mà d'obra: el capital està per damunt de la persona.

Més informació a les pàgines 10 i 19

Especial

MANRESA



**El president d'Òmnium Cultural
rep una carta del nunci Lajos Kada**

«No he volgut ofendre ningú»

El representant de la Santa Seu a l'Estat espanyol, Lajos Kada, nega que de les seves paraules a la revista *Vida Nueva* «es pugui despendre cap tipus d'interpretació objectiva que impliqui menyspreu o ofensa per a res ni per a ningú». Lajos Kada —que no havia fet cap declaració després de la polèmica entrevista— respon així una carta que li va enviar el president d'Òmnium Cultural, Josep Millàs, en què li expressava en nom de tota l'entitat el seu descontentament per les preses de posició del nunci referents a Catalunya.



Més informació a la pàgina 11

5-7 *En primer pla:* Maastricht, la convergència inevitable

8 Barcelona: Jornades sobre el ministeri dels capellans amb al laïcat

17 Missatge de Quaresma de Joan Pau II

Editorial

El dejuni que Déu vol

Els bisbes de Catalunya acaben de fer públic un document col·lectiu, el primer després del Concili Provincial. Tema? Un dels més constants —remarquen— en la tradició bíblica i eclesial: l'amor fratern. Un, també, dels més vinculats al temps de Quaresma que acabem d'encetar.

L'exercici quaresmal vol portar-nos, en efecte, a una nova conversió. Conversió a Jesucrist, el qual, lluny de tancar els ulls a la desgràcia, ens fa mirar Llàtzer, el pobre, «que s'estava ajagut vora el seu portal, amb tot el cos nafrat, esperant de satisfer la fam amb les engrunes que queien de la taula del ric...» (Lc. 16,20). El ric es deia Epuló, en la paràbola evangèlica, i acabà en el «reialme de la mort», ell que, en vida, havia gaudit de «béns de tota mena». Llàtzer, en canvi, que «en vida només va rebre mals», trobà el consol al costat d'Abraham.

El document dels bisbes ens convida a distanciar-nos del model Epuló, en el sentit de tornar-nos menys rics, i a acostar-nos al model Llàtzer. Acostar-nos-hi, descobrint-lo en els pobres d'avui, que ho seran menys, si aprenem a compartir. Alerta, ens avisen els bisbes, a no sentir-nos al·ludits quan es parla de rics i a pensar només en els grans potentats. I pregunten: «¿No hauríem de modificar els nostres conceptes i ser més valents per admetre que avui és rica tota persona que guanya més del que necessita per a viure amb dignitat?»

La vella tradició del dejuni esdevé un camí d'amor fratern que uneix les persones, en la línia ja expressada pel Pastor d'Hermes, un cristià de l'any 140, que prescrivia: «El dia de dejuni t'alimentaràs només de pa i aigua i, un cop calculat el cost del que hauries consumit, donaràs la quantitat corresponent a una viuda, a un orfe o a un necessitat». Avui, lògicament, en les nostres societats desenvolupades, ens cal projectar el dejuni en un marc més ampli que el del menjar i el beure... Per això el document episcopal s'endinsa en l'anàlisi de l'actual temptació consumista. «No hem de ser enemics radicals de tota mena de consum», diuen. «Però sí que hem de garantir uns mínims per a tothom, renunciant, per això, a uns màxims que són per a poques persones.»

El dejuni que Déu vol serà una excel·lent lectura per a aquesta Quaresma. Un bon temps per a «revisar un aspecte molt important de les nostres celebracions de l'Eucaristia: la seva projecció social a favor dels pobres».

Una trista coincidència ha fet que aquesta exhortació a l'amor fratern ens arribés quan, altra vegada, uns assassinats han omplert de dol unes famílies i han atemptat la convivència cívica. La nostra condemna de la violència voldria anar més enllà de les paraules i esdevenir compromís a favor d'una pau que exigeix, encara, un aprofundiment en les causes profundes de la discòrdia.

Sumari



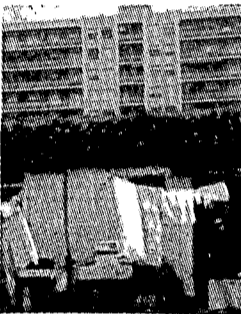
5-7

En primer pla:
Maastricht, la
convergència
inevitable



8

Barcelona: Jornades
sobre el ministeri
dels capellans
amb el laicat



17

Missatge de
Quaresma
de Joan Pau II



18

Mor el cardenal
albanès
Mikel Koliqi



32

L'homeopatia
és la medicina
del futur

CATALUNYA CRISTIANA

Direcció: Mn. Manuel Valls i Serra

Coordinació: Josefina Picas i Pauné

Redacció: Glòria Carrizosa, Miquel Àngel Codina, Francesc Gamissans, Núria Oriol, Marta Puyol, David Vidal

Assessorament lingüístic: Meritxell Cucurella Jorba

Col·laboradors: Núria Albert, Montserrat Albert, Josep M. Aragonès, Jordi Basças, Pilarín Bayés, Pietat Campmajó, Oriol Camps, J. Carrera Planas, Rosa Collell, Miquel Estradé, Guillem Farré, Enric Graupera, Joan Guiteras, Jordi Jorba, Justo López Melús, Jaume Mora, Josep Nadal, Francesc Nicolau, Francesc Riu, Pere Saumell, Peré Tena, Josep Ventura, P-J Ynaraja

Corresponsals: Miriam Díez, GIRONA; Jaume Montaña, LLEIDA; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Lluís Badia, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc, TORTOSA; Raquel Planas, VIC

Fundadors: Mn. Joan Jarque i Jutglar i Mn. Francesc Malgosa i Riera

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Redacció, administració, publicitat i promoció:
C/ Puiggarí, 5-7 - 08014 BARCELONA - Tel. 490 59 88,
Fax 490 20 35 - Internet: Catcris@idgrup.iberntet.com

Gerència: Jaume Vinyals i Rovira

Publicitat: Magda Revetllat i Barba

Promoció: Jordi Baig i Juncosa

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado i Minguez

Impressora: Publiagraf, S.A.L. Passatge Valeri Serra, 30
08011 BARCELONA - Tel. 454 16.30 / 17 77 - D.L.B. 14.387/79

Difusió controlada per



Membre de la **UCIP**
International Catholic Union of Press

Membre de l'**APPEC**
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra,
Gibraltar i Portugal 9.880 ptes.
Resta d'Europa: 20.384 ptes.
Amèrica i Àfrica: 25.584 ptes.
Àsia i Oceania: 36.504 ptes.

Comentaris

Coses de Sud-amèrica

Sovint, diríem que massa sovint, la política sud-americana ens ofereix espectacle. Un espectacle que diu molt poc a favor de la maduresa política d'aquelles nacions nascudes de la *madre patria*, ja que es pot dir que d'ella no n'han sabut aprendre res més que les coses que no són bone per al que hauria de ser el desenvolupament normal dels pobles.

I és que, certament, deixa perplex veure que en un país, l'Equador, tres polítics s'han proclamat alhora presidents de la república. I, automàticament, s'ha produït el normal buit de poder que ha hagut de cobrir l'exèrcit fins que el Parlament ha elegit nou president. Ha estat designat Fabián Alarcón, un dels tres en discòrdia, el qual s'ha afanyat a dir que els moments són molt difícils, que l'economia del país està en fallida a causa dels desordres de l'anterior president, Abdalà Bucaram—segur que no és del tot culpable i que les coses vénen de més lluny—, que havia estat elegit normalment, però que, segons sembla, no tenia facultats per ser president d'un estat, ni per cap càrrec públic. Les equivocacions es paguen cares, i aquesta no podia ser l'excepció. Esperem que el nou president, de fet interí, ja que no ha estat elegit regularment, sàpiga sortir-se de tot aquest embolic.

Més al sud de l'Equador, al Perú, continua el segrest més sensacional dels darrers anys. Resten encara setanta ostatges a l'ambaixada japonesa, i fins que s'han complert 56 dies de



L'arquebisbe d'Ayacucho, Mons. Juan Luis Cipriani, s'adreça als segrestadors de l'ambaixada japonesa a Lima, junt amb el representant de la Creu Roja internacional, Minning.

l'assalt no s'han iniciat negociacions formals per resoldre el problema. El president Fujimori s'ha mogut més per l'estranger que a Lima, on hi ha el problema. I els de fora, el govern japonès principalment, l'han convençut que s'havia negociar. S'han iniciat, doncs, les negociacions, i cal esperar que ar-

ribin a bon terme.

Potser en tot aquest afer cal veure-hi el descontentament de gran part dels peruans per veure's o sentir-se governats des de fora, des del Japó, d'on és oriünd el president Fujimori. I segons diverses opinions, no cal dir que també la de membres del moviment Tupac

Amaru, el segrestador, l'actual govern peruà, no és altra cosa que una brutal dictadura.

Sigui com sigui, el segrest de tota l'ambaixada japonesa a Lima tindrà conseqüències per al futur polític del Perú.

Oriol Camps

L'avanç progressiu de l'extrema dreta a França

El Front Nacional ja comença a suscitar una greu alarma social a França. El partit de Jean-Marie Le Pen va aconseguir la setmana passada una significativa victòria en les eleccions municipals de Vitrolles, una ciutat dormitori situada a uns vint quilòmetres de Marsella. Catherine Mégret, esposa del delegat nacional del partit i mà dreta de Le Pen, Bruno Mégret, va ser elegida alcaldessa de la localitat amb el 52,48% dels vots enfront del candidat d'esquerra i fins ara alcalde, Jean-Jacques Anglade, que va obtenir el 47,52% dels vots. Malgrat que nominalment Catherine Mégret ocuparà el càrrec, el seu marit actuarà per procuració. Amb aquesta victòria, són ja quatre, juntament amb Marignane, Orange i Toulon, els ajuntaments controlats per l'extrema dreta al sud-est

del país. Una situació que preocupa moltíssim la classe política francesa i que ha comportat, conseqüentment, tot un munt d'inculpacions recíproques entre els socialistes i els socis del centredreta per l'èxit assolit pels partidaris de Le Pen.

L'any 1988 el Front Nacional va obtenir el 9,6% dels vots a l'Assemblea Nacional, i el 1993 va arribar al 12,5%; pel que fa a les convocatòries presidencials, el 1988 aconseguí el 14,38%, i va millorar gradualment fins al 1995, amb el 15,15% dels vots, és a dir, més de quatre milions d'electors. Certament, el progrés d'aquesta formació política ha estat vertiginós. El temor a un ascens electoral de l'extrema dreta en els propers comicis generals de 1998 és cada cop més palès arreu del país. «Qui pot afirmar que

l'any vinent el Front Nacional no serà capaç de convertir-se en el primer partit?», es preguntava un eufòric Jean-Marie Le Pen, després de conquerir a Vitrolles la seva quarta alcaldia.

«Les quatre poblacions on governa el Front Nacional sumen un total de 280.000 habitants. El seu denominador comú és el següent: l'elevada taxa d'atur, l'alt percentatge d'immigració il·legal i l'augment de la delinqüència. El Front Nacional, que ha esdevingut la primera força entre els obrers i els desocupats, ha recollit fonamentalment, per tant, el vot dels descontents i s'ha d'entendre com un vot de protesta per la crítica situació en què viu la població marginada de França.

Miquel Àngel Codina

VIATGES I PELEGRINATGES 1997

Avanç de programació

Del 2 al 9 de maig

Del 4 a l'11 d'agost

**Del 8 al 15 de
setembre**

Del 3 al 10 d'octubre

Del 20 al 27 d'octubre

**Del 29 de desembre
al 5 de gener**

TERRA SANTA

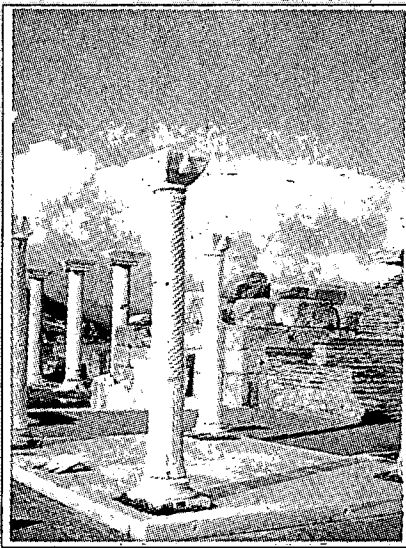
El país de Jesús

Anar-lo a conèixer és una preparació ben eficaç per celebrar el Jubileu de l'any 2000.

Del 3 al 22 de març

RUTA SANT PAU

Síria i Turquia

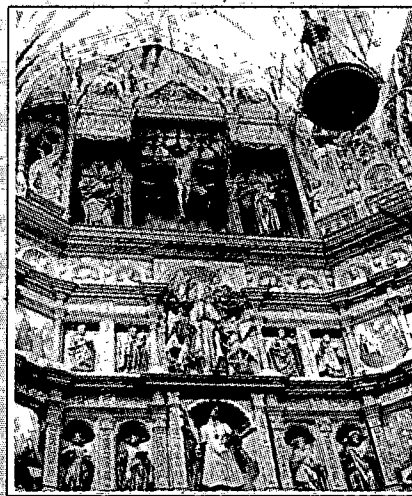


Per terres de l'expansió inicial del cristianisme.

Del 24 al 31 de maig

CASTELLA I LLEÓ

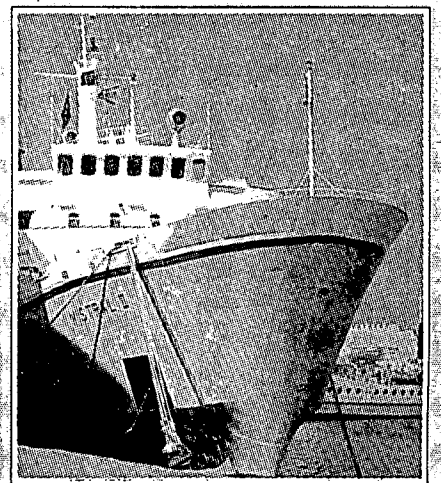
**«Las Edades del
Hombre»**



Civilitzacions i cultura de les esglésies hispàniques.

Del 14 al 21 de juny

**ATENES i
creuer per les
illes gregues**



Una incursió al món clàssic, bressol del saber humanístic.

AMB ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE



MERCATRAVEL S.A.

G.C. 612

Del 14 al 23 de juliol

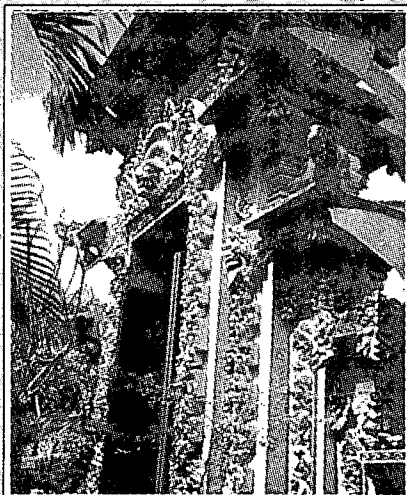
BRETANYA / LISIEUX



Pels camins on la santedat fa que es trobin terra i cel.

Del 4 al 14 d'agost

BALI / JAVA / LOMBOK (Indonèsia)



Un viatge molt exòtic per terres de l'Orient.

Del 6 al 11 d'octubre

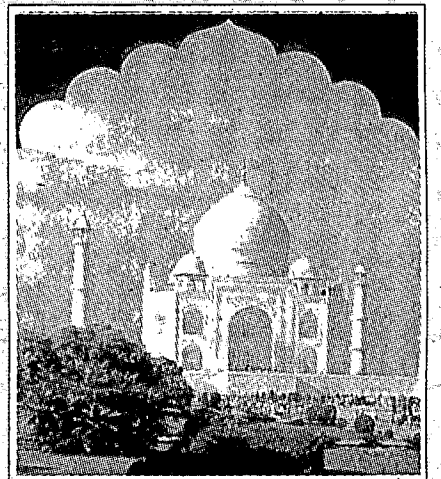
ROMA i el seu port d'Òstia



La ciutat per antonomàsia, clau de volta de tot un món.

Del 27 novembre al

14 desembre L'ÍNDIA i el Nepal



Tot un mosaic de pobles, llengües, cultures, creences...

DEMANEU MÉS INFORMACIÓ JA DES D'ARA

Per telèfon, per correu o bé personalment a l'Associació AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA
 Plaça Urquinaona, 11, 3r 3a A - 08010 BARCELONA Telèfon: 301 37 18

Maastricht, la convergència inevitable

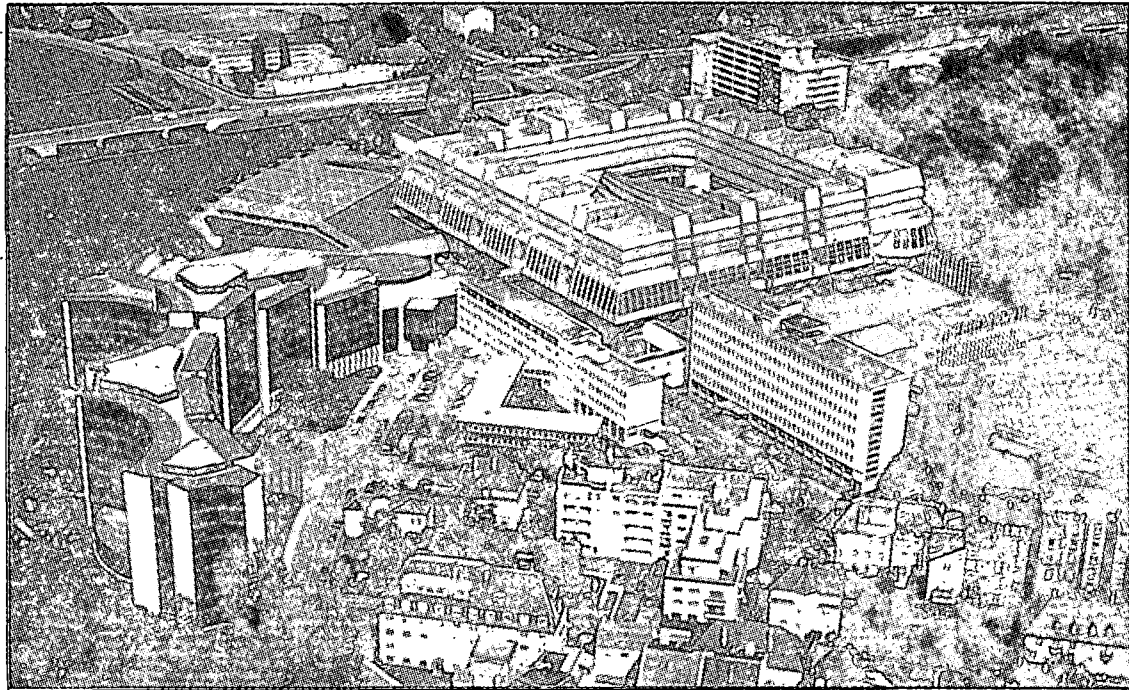
■ Polèmica al voltant del tractat que força el destí de la Unió Europea

MADRID.— Des de fa unes setmanes llegim als diaris les disputes que hi ha al voltant del Tractat de Maastricht, el qual persegueix la Unió Econòmica i Monetària de la Unió Europea. I això exigeix als països comunitaris que compleixin normes que fins ara no s'han pogut cobrir. La suposada gran guanyadora d'aquest tractat és Alemanya.

Tot i els crits d'alerta per part de diversos grups i plataformes opositors, el clima general a l'Estat espanyol és aparentment favorable i el govern ha donat el vistiplau al tractat. Els discursos oficials i de les grans cúpules continuen sent optimistes pel que fa a les modificacions necessàries a les quals s'haurà d'adaptar Europa per a la consolidació de la Unió. En aquestes línies volem veure, encara que sigui breument, els diferents punts de vista respecte al tractat, i mostrar, d'una banda, la història oficial i després confrontar-la amb el que diuen i opinen altres grups.

El Tractat de Maastricht o Tractat de la Unió Europea (TUE) té com a context immediat la fi de la Guerra Freda que va generar un reajustament de la correlació de forces polítiques, i va constituir el triomf del capitalisme i de l'economia de mercat; aquest procés va estar acompanyat per l'acceleració i la modificació de les relacions productives en un àmbit planetari. Per elaborar aquest procés ha estat necessària la creació de noves formes de gestió amb l'ajuda de les noves tecnologies. Per primera vegada a la història, a la segona meitat d'aquest segle, la informació immediata arriba arreu del món; aquesta revolució informàtica té la funció de facilitar la circulació del capital d'acord amb les necessitats i exigències dels nous mercats. A partir d'ara, el capital ja no té fronteres, no es deixa controlar pels Estats; no és pròpiament un capital internacional, o multinacional, sinó «mundialitzat».

En aquest context sorgeix la necessària formació de blocs econòmics que permetin a les nacions la seva inserció al mercat mundial; el pas preliminar a una economia global és la formació de



El tractat persegueix donar més poders al Parlament europeu.

blocs que rivalitzen, no ja com a països sinó com a estructures més complexes. Aquesta disputa accelera la necessitat de superar totes les barreres administratives legals, de manera que es permeti la conformació d'una Europa Unida en la política i l'economia. No obstant això, l'anhel d'una Europa unida no és una cosa nova; molts pensadors al continent han manifestat, des de diferents àrees, la necessitat d'una estreta relació i eventual unió entre els pobles d'Europa.

El Tractat de la Unió Europea apro-

vat a Maastricht respondria, segons l'ex-vicepresident del govern central Narcís Serra, a quatre reptes: Afrontar la caiguda del mur de Berlín i situar en un marc europeu el procés d'unificació d'Alemanya. Servir com a factor estabilitzador d'Europa després de l'esfondrament de l'URSS i del comunisme. Contribuir a la definició d'un nou ordre internacional de caràcter multipolar en els camps polític, econòmic i militar. I, per últim, crear espais econòmics regionals més potents en l'escenari mundial.

Per afrontar aquests reptes, el tractat gira sobre dos eixos: la culminació de l'espai econòmic sense fronteres amb la introducció d'una moneda única i d'una autoritat monetària única, i la construcció d'una Unió Econòmica i Monetària. D'altra banda, l'establiment de les bases d'una Unió Política més democràtica (amb l'atribució de més poders al Parlament europeu), més eficaç (amb un joc institucional més àgil i vinculant), i més solidària internament (reforçant la cohesió econòmica i social).

Problemes al voltant del tractat

El novel·lista alemany Günter Grass ha alertat del perill que l'Europa de la moneda única estigui massa centrada en el tema econòmic i es descuidin altres dimensions com la social i cultural. Per a Grass, Europa es construeix sobre la base de conceptes com la «glo-

(Segueix a la pàg. 6)

Segon misteri gloriós L'ascensió del Senyor al cel

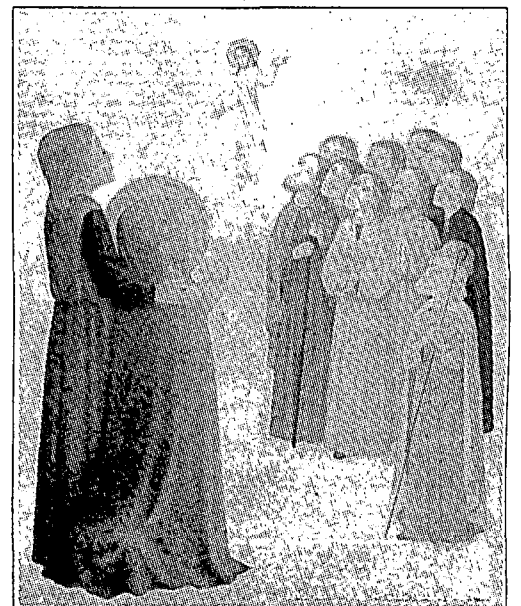
Després de la passió es presentà a ells i els donà moltes proves que era viu: durant quaranta dies se'ls va aparèixer i els parlava del Regne de Déu. (...) Ells, doncs, trobant-se reunits, li preguntaren: Senyor, és ara que restabliràs el Regne a favor d'Israel? Ell els contestà: No és cosa vostra de saber els temps i els moments que el Pare ha fixat amb la seva autoritat. Però vosaltres, quan l'Esperit Sant vindrà damunt vostre, rebreu una força que us farà testimonis meus a Jerusalem, a tot Judea, a Samaria i fins a l'extrem de la terra. (Ac 1,3-9)

Consideració extreta de la litúrgia bizantina

Quan, conforme al pla de la Providència, ens has unit a nosaltres, criatures terrenes, amb els esperits celestes, vas ser ascendit, Crist Déu nostre, a la glòria sense allunyar-te gens. Perquè, unit indissolublement amb els que t'estimen, els dius: Jo sóc amb vosaltres i ningú no pot fer res contra vosaltres.

Petició

Senyor Jesucrist, Tu has tornat al Pare per preparar un sojorn a tots els que Ell t'ha donat. Fes que tots els que no tenen fe, per culpa pròpia o sense ella, sentin que ets, amb tot, al seu costat cada dia fins a la fi del món per despertar en el seu esperit la nostàlgia de Tu i l'esperança d'un futur celest.



Pare, glorifica el teu Fill.



AJUDA A L'ESGLÉSIA NECESSITADA
Lluís Antúnez, 24, 2n 2a
08006 BARCELONA - Tel. (93) 237 37 63



El 70% de la població de Suècia està en contra del tractat

(Viene de la pág. 5)

balització econòmica» i els interessos dels grans consorcis transnacionals, i s'obliden les necessitats de la ciutadania i no es prenen mesures enèrgiques contra problemes com l'atur. L'actual procés té, segons Grass, tres deficiències: la manca de substància democràtica de les institucions continentals, que les allunya del ciutadà; l'absència d'una «carta social» europea que garanteixi la protecció a les capes més desfavorides, i els mínims destinats a la cultura.

L'abril de 1996 a l'Estat espanyol, diverses organitzacions va decidir crear un moviment contra l'Europa de Maastricht i la globalització econòmica; els grups que configuren aquest moviment són representatius d'un ampli ventall polític dissident. Aquest moviment neix amb la finalitat d'impulsar pràctiques de resistència contra un projecte que afavoreix la desigualtat; així mateix, el moviment també vol avançar en l'elaboració d'un nou discurs antagonista que apunti noves alternatives al marge del projecte «europeïtzador».

Pràcticament tots els crítics de Maastricht subratllen la tendència del tractat a la concentració de la riquesa amb les seves implicacions en matèria laboral, distribució de la riquesa i problemes del medi ambient. «El tractat, assenyala el manifest de la Campanya contra l'Europa del Capital, s'inter-

sa especialment pels aspectes econòmics i monetaris, que desenvolupa acuradament en el seu article, així com pels aspectes militars, judicials, policials i administratius, en els quals es proposen avenços substancials en el procés d'unificació, però deixa fora, reduïdes a vagues declaracions d'intenció, els aspectes laborals, socials i ambientals».

A partir d'ara, el capital ja no té fronteres, no es deixa controlar pels Estats; no és pròpiament un capital internacional, o multinacional, sinó «mundialitzat»

Independència entre el creixement econòmic i el creixement humà

Per la seva banda, i sintonitzant amb tot l'anterior, el Centre d'Assessoria i Estudis Sindicals (CAES), subratlla: «L'informe sobre el desenvolupament humà del PNUD, corresponent a 1996, mostra la independència entre creixement econòmic i desenvolupament humà, i també que la globalització margina més de cent països... la Unió Monetària de Maastricht consagra la independència política dels diners, representada pels bancs cen-

◀ Història del Tractat de Maastricht

Als anys vuitanta, una de les fites més importants va ser l'Acta Única Europea (AUE), que sintetitza l'objectiu essencial d'aquesta dècada a la CEE: el Mercat Interior Únic. La AUE va ser aprovada com la gran orientació política comunitària per al 1992 pels caps d'Estat i de Govern dels Estats membres. Els objectius de la AUE només es podien portar a terme dins d'unes estructures polítiques i econòmiques molt més unitàries i integrades. I així van sorgir els dos mites de la política europea per a aquest final de segle: la Unió Política i la Unió Econòmica i Monetària (UEM). El desembre de 1990 van començar a Roma les conferències intergovernamentals sobre aquestes dues unions. L'any 1991 la Comunitat va tenir una activitat trepidant: el 13 de maig es va firmar l'acord entre els set països de l'EFTA (Associació Europea de Lliure Comerç) i els dotze de la Comunitat, per a la creació d'un futur espai econòmic europeu juntament amb el desenvolupament dels treballs de les conferències intergovernamentals.

Per fi, el 7 de febrer de 1992, es firma a Maastricht un document unificat dels treballs de les conferències. És el Tractat de la Unió Europea (TUE). El TUE és una eina de Dret que no se sap si anomenar «internacional» o «supranacional». Mentre que uns l'entenen com una cooperació interestatal de caràcter tradicional, amb un mínim d'instàncies comunes, altres propugnen la seva inserció en una entitat supraestatal amb òrgans comuns propis als quals cedeixen les necessàries competències estatals. Aquesta història de definicions ha viscut moments de gran intensitat i d'estancament. Aquest any és important perquè es preveu una primera revisió i correcció del tractat.

T.K.

trals no subjectes a cap control parlamentari, i des d'aquest poder, amenacen els governs si no es dobleguen a aquests «mercats».

Actualment, tot i els discursos triomfalistes, la constitució de la UE ha de resoldre diversos problemes abans de concretar-se, per exemple, la incorporació dels països d'economies menys dinàmiques i més depenents. Com s'in-

sos accedeixin a l'Euro obligarà a desenvolupar una estricta política pressupostària, que pot ser una *cotilla de ferro* per al conjunt dels països europeus.»

Aquest «anivellament comunitari» planteja moltes preguntes; Luis Noguez, sociòleg i assessor d'ONG a les rodalies de Madrid explica: «Un dels problemes de Maastricht són les imposicions dels organismes comunitaris als països, perquè això implica la regulació d'una sèrie d'indicadors com el nivell d'inflació i el nivell de deute públic, una sèrie de variables econòmiques que exigeix Maastricht perquè els països puguin prendre part en el projecte de la moneda única. I el tema de fons és què demana el compliment d'aquestes exigències mínimes, de fet tota la política econòmica iniciada pel PSOE i que ara continua el PP, té a veure amb el compliment de les exigències de Maastricht.

»Pel que fa a les exigències per als països—continua Noguez—representa una congelació de la inflació i la despesa pública. Aquest és un tema clau, pel que fa al deute públic. És a dir, un nivell de dèficit determinat representaria tota una política de privatització, de reforma del mercat laboral i d'una sèrie de condicions que comporten precarietat de la vida laboral i la congelació dels sous. Es justifica la nova reforma laboral des de la necessitat

tegraran països d'estructures diferents i quin preu representarà per als més «dèbils» un accelerament forçós de les seves economies. Pel que fa al cas, Ramón Fernández Durán, membre de la comissió organitzadora de la plataforma contra Maastricht, diu: «D'una manera molt simplificada es podria dir que per a la UE, la Reforma del Tractat de Maastricht continua a un ritme lent, perquè entre altres coses, els països petits de la UE tenen por de perdre el protagonisme del nou disseny d'Europa. Al mateix temps, l'acord aconseguit a Dublín, anomenat Pacte d'Estabilitat, per garantir que els paï-

d'entrar a Maastricht i tot el que té a veure amb augmentar la productivitat, significa abaratir els costos laborals.»

Pel que fa a les conseqüències a curt termini, es pronostica una retallada de la despesa pública en els Pressupostos Generals de l'Estat. Des de les instàncies oficials s'ha indicat que oscil·larà al voltant dels 1,2 bilions de pessetes, considerant que s'esperen ingressar per concepte de privatitzacions uns 800.000 milions, cosa que incrementaria de moment els ingressos de l'Estat, amb l'objectiu de reduir el dèficit públic al 3%, un dels principals criteris de convergència que exigeix Maastricht.

«La retallada —adverteix Fernández Durán— serà molt forta i quedarà reflectida en tots els àmbits, però fonamentalment en la despesa social. Des de la congelació del sou dels funcionaris, a les prestacions d'atur, passant pel còmput de pensions (Pacte de Toledo), la reducció de la despesa sanitària, etcètera. Però el problema més greu es plantejarà el 1999, primer any de vigència de la moneda única, perquè es proposa que els països que hi accedeixin hauran de tenir un dèficit públic que no podrà superar l'1% del PIB, cosa que representa, en pessetes actuals,

reduir el pressupost en 1,4 bilions més; i aleshores no hi haurà privatitzacions que ajudin a suavitzar la retallada pressupostària.»

Mobilitzacions a tot Europa

Què es fa aquest any a nivell continental, sobretot quan es preveu l'aprovació de l'anomenada Reforma del Tractat? «Durant aquest període —diu Fernández Durán, autor, entre altres textos, de *La explosión del Desorden*— s'ha assistit a diferents reunions de coordinació continental pel que fa a les anomenades marxes europees contra l'atur, proposta que va sorgir dels actes alternatius a les cimeres europees de Torí i Florència, que es van celebrar el primer semestre de 1996. Aquestes marxes es dirigiran als llocs més perifèrics de la UE a mitjans d'abril d'aquest any, amb la idea de confluïr a mitjans de juny a Amsterdam, on se celebrarà la cimera europea prevista pels dies 14 i 15. Durant aquest mes de febrer es definirà el marc definitiu de la seva convocatòria i es concretaran els aspectes tècnics.

«D'altra banda, el novembre passat es va celebrar una reunió de la secció europea del Foro Internacional contra la Globalització Econòmica, a la loca-

El problema més greu és plantejarà el 1999, primer any de vigència de la moneda única, perquè es proposa que els països que hi accedeixin hauran de tenir un dèficit públic que no podrà superar l'1% del PIB

litat britànica de Badminton. A la trobada hi van assistir representants de diverses organitzacions europees que qüestionen l'Europa de Maastricht.»

Fernández Durán assegura que en el conjunt dels països europeus creix el rebuig (o el desinterès) a l'Europa definida a Maastricht. «De manera més acusada als països nòrdics, però també a tota la resta. En el cas de Suècia resalta la dada que gairebé el 70% de la població votaria que *no* en el cas que

es tornés a repetir el Referèndum. Crida l'atenció com a la Gran Bretanya l'aparició del partit Proreferèndum, de Goldsmith, juntament amb l'ascens de l'euroescepticisme, ha obligat conservadors i laboristes a incloure la *promesa* de fer un Referèndum sobre la moneda única en la seva plataforma electoral.»

En aquest context social i davant del marc brutal que ha representat l'anomenat Pacte d'Estabilitat imposat pel banc mundial alemany, assistim a «un increment de les tensions internes dins de les pròpies àrees del poder polític.»

Per als membres de la Coordinadora Antimaastricht el més important de totes les trobades i mobilitzacions que s'estan fent, no és només en el debat en si (tot i que sigui productiu i enriquidor), sinó que es produeixi entre sectors que habitualment no coincideixen en una activitat de reflexió i d'acció conjunta.

Els esdeveniments parlaran durant aquests mesos, i en especial el mes de juny. Aquest any és fonamental per a la posada en comú o la correcció d'un projecte que afectarà la vida i les relacions socials de l'Europa que donarà la benvinguda al nou mil·lenni.

Tanius Karam

canvia la teva vida



per canviar el món



Mans Unides

Rambla de Catalunya, 32, 1r, 1a
08007 Barcelona Tel. (93) 487 78 78
Internet: www.seker.es/munidas
Directe al tercer Món

- Mans Unides té més de trenta anys d'experiència en finançament de projectes al Tercer Món i en sensibilització de l'opinió pública.

- Ha dut a terme més de 15.000 projectes (hospitals, escoles, cooperatives agrícoles, etc)

Fes-te soci col·laborador de Mans Unides i coopera amb nosaltres. Gràcies.

Retallar i enviar a **Mans Unides**:

Rambla de Catalunya 32, 1er 1a. 08007 BARCELONA

Sí, desitjo col·laborar amb Mans Unides amb una aportació de:

- 3.000 ptes.** perquè sis nens disposin d'aigua neta i potable
 5.000 ptes. perquè una família disposi d'eines de cultiu
 10.000 ptes. per a la construcció d'un pou
 20.000 ptes. per a reforestació
 ptes.

cada mes trimestre any o com a donació única (marcar l'opció escollida)

Nom i Cognoms

Adreça

Tel.

C.P.

Població

DOMICILIACIÓ BANCÀRIA

Banc / Caixa Oficina núm

Adreça del Banc o Caixa

Codi Postal Població

Compte/ Llibreta núm.

Srs: els prego que amb càrrec al meu compte o llibreta, facin el favor de fer efectiu el rebut (o rebuts si és el cas) que, al meu nom, i per la quantitat abans indicada els presenti **Mans Unides**. Firma

..... de 199

La seva aportació desgrava l'IRPF

Barcelona

L'objectiu és rellançar l'apostolat seglar i enfortir l'Acció Catòlica

■ S'han celebrat les Jornades sobre el ministeri dels capellans amb el laïcat

ARENYS DE MAR.— «Rellançar l'apostolat seglar i enfortir l'Acció Catòlica per arribar encara més lluny», amb aquestes paraules del bisbe auxiliar de Barcelona Joan Carrera es pot resumir el sentit de les Jornades, organitzades per les delegacions de l'Apostolat Seglar de Barcelona, que es van celebrar els dies 4, 5 i 6 de febrer al col·legi de les Escolàpies de la localitat

En unes jornades d'aquestes característiques es van alternar ponents laics i ponents representatius de la vida ministerial i consagrada. El Dr. Rovira Belloso va ser l'encarregat d'inaugurar els actes amb una ponència marc. Amb un llenguatge acadèmic però alleugerit per les anècdotes, va centrar el que seria el tema clau de les jornades: «La religiositat dels laics passa pel seu estar en el món.» Què és el que caracteritza en essència la missió del laic i què és el que ell demana a l'Església? Aquestes van ser les preguntes a les quals va intentar donar resposta, una resposta oberta que permetés el debat i el diàleg posteriors.

«Hi ha com un cert nerviosisme en la relació entre el laic i els ministeris ordenats», va dir Rovira Belloso. Però «les tasques que pugui desenvolupar un laic mai supliran els afers sacerdotals» i va afegir amb un to conciliador: «L'Església és del Crist.» Va reivindicar la llibertat i pluralitat de moviments dins de l'Església i va precisar que «la parròquia ha de ser missionera, ha de treure dels seus elements bàsics l'alliberament de les energies de la fe per a tots els que hi participen» i va assegurar que «els laics



Instantània de la taula rodona del dimarts. Va actuar, com a moderador Antoni Matabosch, delegat general d'Apostolat Seglar de Barcelona.

són els que inculquen la fe». El bisbe Carrera va dir, a manera de conclusió de la ponència de Rovira Belloso, que «hem d'abaixar la teologia de l'apostolat seglar al dia a dia del funcionament de la parròquia» i va recordar que «els rectors no poden esbandir els laics que no pensen com ells».

Per la seva part, Tica Font, militant

d'Arenys de Mar. El lema: el ministeri dels capellans amb el laïcat: missió, teologia, espiritualitat i mètodes. Els gairabé vuitanta assistents, la majoria capellans joves, no solament van reflexionar sobre el repte i l'oportunitat de treballar amb l'Acció Catòlica, sinó que també van debatre el paper del laic en l'Església i la societat actuals i quin perfil de sacerdot demanen els laics d'avui.

tat i l'eucaristia i se cimenta en l'home. Tota església local és enviada a anunciar l'evangeli a tots els homes.» I en aquesta missió cal situar en el seu lloc just el laïcat, «que demana aportar de forma activa les seves capacitats i vol treballar amb corresponsabilitat amb els altres estaments de l'Església».

Teodor Úbeda, bisbe de Mallorca, va precisar que perquè una evangelització sigui completa ha d'implicar un anunci de la Bona Nova, la denúncia del pecat, aportar el testimoni de vida i adjuntar-hi un compromís transformador. Va recordar que els laics evangelitzen i són evangelitzats i que l'estil del capellà que acompanya els laics ha

de ser com el del Bon Pastor o com Jesús amb els deixebles d'Emaús.

Finalment, el cardenal Ricard Maria Carles va cloure les Jornades amb una ponència en què lloava l'impuls que s'està donant a l'Acció Catòlica perquè «engloba diferents espiritualitats, és una manera simbòlica d'expressar la totalitat del Senyor». I perquè això sigui possible, convé confirmar la fe dels laics en l'amor a Crist i l'amor mutu. El cardenal va donar una gran importància a la formació dels laics i va recordar la importància del *Pla Diocesà de Prioritats per a l'Apostolat Seglar*, aprovat el 10 d'abril de 1996, en què es van establir els objectius per a l'apostolat seglar i es van definir les funcions de les delegacions diocesanes que treballen en aquest camp.

Les Jornades van ser un punt d'encontre i una plataforma de debat sobre les necessitats i els reptes de l'acompanyament dels capellans a l'apostolat seglar i sobre què hi pot aportar l'Acció Catòlica. El temps dirà si aquest nou impuls que s'està donant a l'Acció Catòlica des de la diòcesi de Barcelona ha arribat en el moment adequat i sintonitza amb les sensibilitats actuals dels cristians d'avui. De moment, s'està sembrant.

Perfil del sacerdot per al 2000

Els participants de la taula rodona del dimarts la tarda van voler donar la seva opinió sobre els trets que consideren que ha de tenir el sacerdot que acompanya els laics. Els sacerdots participants en l'encontre van estar-hi d'acord, tot i que reconeixien que el llistó era molt alt.

El consiliari ha de ser:

- Humà abans que cristià i cristià abans que capellà. Tenir entranyes de mare i alhora autoritat.
- Fidel a l'evangeli. Disposat a arriscar-se. Ser pacient amb els processos dels que l'envolten, renunciant que es altres siguin com ell.
- Una presència intensa a èpoques i distant en altres (referit a l'acompanyament dels joves).
- Apassionat per la vida i pel bé, que transmeti que cada home és en ell mateix «història de salvació».
- Que sàpiga expressar l'espiritualitat quotidiana de la presència de Déu en el dia a dia.
- No prendre mai el protagonisme de les decisions que es prenen.
- Capaç de compartir les seves experiències, tant les positives com les negatives.
- Molt masculí.

de la GOAC, va posar l'accent en les característiques que defineixen el laic d'avui, i va arribar a la conclusió que «abans es reunien per zones territorials, a les parròquies, ara ho fan per dinàmiques d'interessos i aquesta és una nova qüestió a la qual cal donar resposta». Font va valorar aquestes jornades «com una idea molt positiva, perquè el fet que laics i capellans reflexionin junts és un índex de maduresa».

Projecció missionera de les parròquies

Rafael Serrano, president de l'HOAC, va subratllar la importància de l'Acció Catòlica com a resposta adequada per a la nova evangelització. El ponent va dir que «l'Acció Catòlica com a tal revitalitza la pastoral diocesana i ajuda que les parròquies tinguin una projecció missionera, ofereix la possibilitat de reunió dels laics que volen realitzar una tasca parroquial i no senten la necessitat d'integrar-se en els moviments ja establerts».

El sentit de la comunió va ser el centre de la ponència d'Antonio Cartagena, director de la Comissió Episcopal d'Apostolat Seglar de la CEE. «L'Església —va dir— és fundada en la Trini-

Barcelona

La Pastoral Obrera clou les XI Jornades alertant sobre el capitalisme salvatge

■ Aposten per l'austeritat i la solidaritat

SANT CUGAT DEL VALLÈS.— Gairebé un centenar d'agents de la Pastoral Obrera catalanobalear es van reunir el cap de setmana del 8 i 9 de febrer per valorar cap on va avui el món obrer. El perill d'un capitalisme salvatge i a curt termini va ser un dels punts més treballats en aquestes jornades, que han servit per constatar la vitalitat del món obrer i dels que hi treballen en tasques pastorals. Es va demanar que a cada parròquia hi hagi un equip de pastoral obrera (EPO).

El món obrer segueix existint i amb força. Així es va palesar en les Jornades de Pastoral Obrera de Catalunya i les Illes que va tenir lloc a Sant Cugat del Vallès i que va aplegar persones que es mouen en aquest àmbit, sobretot els delegats d'aquesta pastoral i també religioses i joves que es dediquen a treballar en tasques de pastoral obrera a Catalunya i a les Balears. Les Jornades, que van ser un fòrum de discussió i diàleg intens, van començar amb l'aportació d'Oscar Rebollo, antic militant de la JOC (Joventut Obrera Cristiana) i professor de sociologia a la Universitat Autònoma de Barcelona

(UAB). El professor Rebollo no es va mostrar gaire entusiasmat amb el panorama sociolaboral actual, i va exposar la seva preocupació davant d'un capital que no té en compte les conseqüències a llarg termini i que acaba esdevenint salvatge. Rebollo va dir que avui hi ha «un atur aterridor que és el resultat d'estratègies per reduir l'ús de la força del treball i que s'aconsegueix usant una tecnologia substitutòria» i va avançar un empitjorament de la situació laboral actual. En aquest sentit, Rebollo va dir que «la tecnologia d'avui previsiblement farà una reducció brutal de l'ús d'aquesta força; en 20 o 25



La Pastoral Obrera catalanobalear ha celebrat les seves jornades anuals.

anys la capacitat substitutòria serà bestial». Aquest sociòleg barceloní va explicar que el capital persegueix la reducció de la mà d'obra i per això inverteix tant en tecnologia. Per a Rebollo, el capital té un altre perill, que és el de voler debilitar la força del treball mitjançant estratègies de precarització de la feina, fet que ha arribat al punt més negatiu en els anomenats *contractes escombraria*, que poden ser només per un dia. Només durant l'any 1996, el 96% dels contractes han estat eventuais i no fixes.

Ser ferment en el món obrer

El també sociòleg Joaquim Cervera, capellà, va dir en la seva xerrada que la solució a aquesta situació és la cultura de la solidaritat i de l'austeritat. Així, cal seguir amb la presència dels cristians en el món obrer, continuar l'evangelització com a ferment i trobar convergències entre aquest món i el Tercer i el Quart, per recordar als que viuen en el benestar que les seves arrels estan en els pobres i en els obrers. Cervera va esmentar els valors de l'ecologia i la

qualitat de vida, entre altres, per tal d'aconseguir una societat més solidària. Tano Casacuberta, coordinador de la Pastoral Obrera de Catalunya i les Illes, també va donar suport a aquesta actitud solidària i va esmentar l'Acció Catòlica especialitzada com a plataforma on aquestes accions es poden anar concretant. Casacuberta es va fer ressò de les demandes que desitgen la presència dels EPO a cada parròquia, de la mateixa manera que hi ha Càritas interparroquial.

Per als assistents a les Jornades, el Concili ha estat un pas positiu en aquesta revitalització de la pastoral dedicada al món obrer. Els assistents, la majoria de les diòcesis de Vic, Barcelona i Girona, van compartir les seves experiències en taules rodones i, finalment, les van exposar en una sessió plenària que va coincidir a demanar que el procés d'acompanyament dels pobres i del món obrer es faci de manera lenta, permanent i tenaç, però estant atents als signes del temps que demanen rapidesa d'anàlisi.

Miriam Díez i Bosch

A TOTES LES LLIBRERIES RELIGIOSES
TROBAREU L'ÚLTIM LLIBRE DE

M. Àngels Papiol i Mora

LA MEDALLA DEL MIRACLE



Es un estil senzill i
amè.
Un llibre saturat
de fe, amor i
esperança.

Editorial ESIN-CASALS
Casp, 79
08013 Barcelona

Tel. (93) 232 37 13
50 pàgines - 500 ptes.

Tortosa

La diòcesi envia un missioner laic a Hondures

TORTOSA.— Tortosa ja té un nou missioner laic a Hondures, el jove Gerard Robres, enginyer de Telecomunicacions. El bisbe Martínez Sistach li va imposar el Sant Crist en l'eucaristia missionera celebrada a la parròquia dels Àngels, on el van acompanyar els seus companys catequistes i molts joves cristians del moviment diocesà. Robres va a Hondures com a missioner diocesà i també hi aniran un matrimoni de Benicarló i un jove objector de consciència.

J. Blanc i Bahima

Lajos Kada diu que les seves declaracions no eren ofensives per a Catalunya

■ El nunci del Vaticà respon una carta del president d'Òmnium Cultural

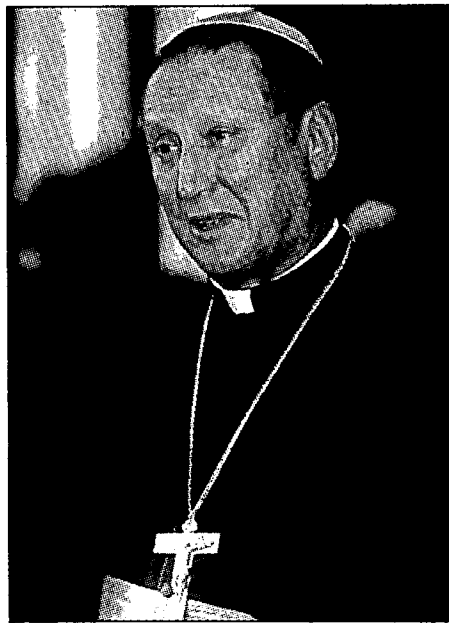
BARCELONA.— «No crec que de les meves paraules a la revista *Vida Nueva* es pugui desprendre cap tipus d'interpretació objectiva que impliqui menyspreu o un greuge per a res ni per a ningú.» Amb aquestes paraules, el representant de la Santa Seu a l'Estat espanyol, Lajos Kada, contesta una carta que li va enviar el president d'Òmnium Cultural, Josep Millàs, en què li expressava en nom de tota l'entitat el seu descontentament per les preses de posició del nunci referents a Catalunya i li suggeria que s'informés millor sobre la realitat social i cultural d'aquest país.

Encara que alguna de les afirmacions fetes pel nunci del Vaticà a *Vida Nueva* on afirmava que a Catalunya hi ha un problema per una suposada marginació dels fidels castellanoparlants, van ser contestades per l'Arquebisbat de Barcelona perquè afectaven la pràctica pastoral de l'Església catalana, el president d'Òmnium Cultural va voler adreçar una carta a Lajos Kada per informarlo sobre diversos aspectes de la llengua i la cultura a casa nostra. Millàs creu que el nunci ha rebut una informació «injusta i esbiaixada» sobre la realitat sociològica i històrica d'aquest país, que pot haver estat influenciada per «certs mitjans de comunicació —en aquest sentit manifestem el nostre rebuig a la política

informativa de la COPE— i fins i tot per alguns polítics que mantenen una postura contra Catalunya i contra l'estat de les autonomies».

El president d'Òmnium recorda a Mons. Kada que Catalunya ha estat sempre un poble fidel a Roma i que «vol ser tractada amb comprensió, sense prejudicis i imposicions traumàtiques». Josep Millàs continua dient que s'espera amb «impaciència» que l'arxidiòcesi de Tarragona pugui rebre «un bisbe autòcton, no tan sols per la llengua sinó per la cultura i el coneixement del país. I això és el que esperem que vós pugueu aconseguir amb una informació correcta».

Per la seva banda, el representant



Lajos Kada nega que rebí informacions sense fonament.

del Sant Pare, que no havia fet cap declaració després de la polèmica entrevista publicada a *Vida Nueva*, ha contestat la carta del president d'Òmnium Cultural, a qui li assegura que té «prou coneixement de la situació religiosa de las diòcesis catalanes». Segons el nunci, la seva obligació és donar

a conèixer als bisbes les queixes que li arriben a la Nunciatura perquè puguin considerar-les segons el govern pastoral de la seva circumscripció. Mons. Kada diu a la carta que les informacions que rep són solvents: «No es tracta, com alguns volen dir, d'anònims injuriosos o de fulletons irrelevantes, sinó de documents de persones o entitats que han estat avalats amb firmes responsables.»

Lajos Kada afirma que la seva preocupació i objectiu com a representant del Sant Pare, és «vetllar perquè es prestin els serveis evangèlics i sacramentals que segons les característiques i peculiaritats de cada diòcesi, s'estimin els més convenients per atendre les necessitats espirituals de les persones». Segons el nunci de la Santa Seu, aquest és el missatge que va voler transmetre en les seves declaracions a *Vida Nueva*, i per tant no creu que d'aquelles paraules «es pugui desprendre cap tipus d'interpretació objectiva que impliqui menyspreu o ofensa per a res ni per a ningú».

Glòria Carrizosa

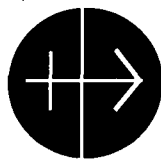
Lleida

Cinquanta aniversari de la parròquia de Santa Maria Magdalena

LLEIDA.— La parròquia de Santa Maria Magdalena va finalitzar fa poc temps, amb una solemne concelebració eucarística, el seguit d'actes commemoratius del cinquantè aniversari de l'església. En la concelebració, presidida pel bisbe de Lleida, Ramon Malla, hi van participar els mossens que al llarg d'aquests 50 anys han passat pel temple.

La història de la parròquia comença en els temps de la Reconquesta, quan el comte de Barcelona va alliberar Lleida del poder dels sarraïns. D'aleshores ençà el temple ha conegut devastacions, restauracions i canvis de localització, fins a la seva extinció segons decret del 30 d'agost de 1812. Però va tornar a ser parròquia per decret del bisbe gironí M. Torres Cuadrado, el 24 de maig de 1815. La demarcació actual de la parròquia és conseqüència de la reestructuració feta el 1973 per l'actual bisbe de Lleida, Mons. Ramon Malla i Call.

Jaume Montaña



AJUDA A L'ESGLÉSIA NECESSITADA

Crida urgent d'auxili per al Zaire i la zona dels Grans Llacs

Tot seguit transcrivim un extracte de la carta que hem rebut de la priora d'è les Filles de la Resurrecció a Bukavu:

«El nostre priorat va ser saquejat, van sacrificar i consumit el bestiar, i les màquines van ser demolides. El nostre noviciat de Cibanda fou saquejat igual que el monestir de les trapenses. Tot està buit i destruït. Sacerdots i bisbes han estat assassinats. Intentem no perdre l'esperança, busquem la força en la pregària. Ens esforcem a ajudar els refugiats i els nostres companys. Però ara ja no tenim res. Confiem en Déu. Que es faci la seva voluntat.»

¿Podem deixar en la més gran indigència aquestes persones que només busquen ajudar els altres?

Apel·lem a la bondat dels vostres cors per ajudar i ajudar-nos mutua-

Desitjo col·laborar amb:

ptes., mitjançant gir postal, xec nominatiu, Ingrés en cta.

Pregàries

Nom..... Cognoms

Adreça CP

Població Província.....

AEN

Luis Antunez, 24, 2-2-
08006 Barcelona Tel.(93) 237 37 63

Banc Central Hispano. Via Augusta, 6. 08006 Barcelona
C/C: 0049 1260 35 2110027312

AEN-Secretariado Nacional
Ferrer del Rio,3
28028 Madrid

Magisteri



Carta Dominical

Ricard M. Carles
Cardenal, arquebisbe de Barcelona

El mirall trencat

Les ideologies materialistes, per les que es regeixen molts àmbits de poder del nostre país —confessin o no que les professen—, no són un mer enunciat abstracte de veritats o de negacions, sinó que influeixen en els ciutadans i fins i tot en la societat.

La negació de tota una esfera de la realitat: la que ens supera i ens transcendeix, l'espiritual, l'originària de tot i a la que ens encaminem els éssers intel·ligents—Déu—, no es pot fer pas sense que tot quedi trastocat. La negació que sigui l'esperit (Déu) qui ha creat la matèria, i que, al contrari, allò que anomenem esperit no és sinó un «segregat» de la

matèria com és el nostre cervell, canvia el sentit de ser de l'home, i el de les seves relacions amb els seus semblants i amb el cosmos.

D'una manera semblant a com transforma la fe la nostra vida, les ideologies materialistes l'afecten d'una forma molt greu.

La negació del Déu que ha fet el món i s'ha proposat amb això un fi molt concret, i que ha coronat amb l'home la seva obra, és massa important perquè l'home, en negar-lo, no es trobi a les mans amb una existència trencada. La seva pròpia vida, amb aquesta negació, no té cap sentit. Es troba, a més, amb unes relacions humanes absurdes, perquè parteix d'un supòsit fals d'allò que és l'home, i amb un món en perill, pel fet d'ignorar la finalitat que va tenir Allò en donar-lo als homes com un do.

Els homes i les societats que s'entesten a projectar-se cap al futur, tot negant Déu, s'assemblen a un personatge que volgués tenir una imatge clara d'ell mateix, després d'haver esmicolat amb una pedra el mirall.

Una de les conseqüències més greus —que es palpen cada dia— són les produïdes pels homes que tenen responsabilitats a la societat, i que volen conduir la vida dels ciutadans per mitjà de lleis que es van promulgant, però que assegurin molt serio-

sament —per mor de la seva ideologia materialista o agnòstica— que ningú no pot conèixer amb certesa el sentit de la vida de l'home: d'on ve l'ésser de l'home ni cap a on s'encamina.

N'és una conseqüència l'augment de la conflictivitat en les relacions interpersonals i el descens de la moralitat pública i privada. I és que no és possible sinó fer i desfer sense cap sentit si els punts focals de referència de la vida humana —que ve de Déu i torna a Déu— són desconeguts. És com si un mateix es mogué i fes moure els altres, tot romanent en la foscor més absoluta.

És dolent que l'home suporti errors en el coneixement de la naturalesa de les coses, però és tràgic que s'equivoqui en el coneixement de la pròpia identitat com a home: que pensi erròniament d'ell mateix.

¿Diu alguna cosa la Bíblia d'aquestes situacions? ¿És tan difícil saber de Déu? «Els (els homes) coneixien prou bé allò que podem conèixer de Déu, ja que Déu mateix els ho ha fet conèixer. D'ençà que el món va ser creat, el poder etern de Déu i la seva divinitat, que són invisibles, s'han fet transparents a la nostra intel·ligència en les coses creades. Per això no tenen excusa... Perquè les idees que se n'han fet són fútiles, se'ls ha ofuscat l'enteniment» (Rm 1:19-21).



Ramon Torrella Cascante

Arquebisbe de Tarragona i primat

Llegir l'Evangelí

Un dels documents del Concili Vaticà II més importants per a la renovació de la vida de l'Església, és la Constitució sobre la Revelació divina, o l'anomenada *Dei Verbum*. Aquesta afirmació contrasta amb el fet que aquest és un document conciliar que ha arribat poc al coneixement dels fidels.

Aquesta Constitució tenia diferents objectius, però n'hi ha un que vull remarcar: fer entendre la importància de la paraula de Déu per a la vida cristiana. Pràcticament es defineix l'Església com

la Comunitat dels qui escolten la paraula de Déu i la posen en pràctica.

Ja sabem que la Sagrada Escripura comprèn els llibres de l'Antic Testament i els del Nou Testament, però l'esmentat document conciliar ens exhorta a llegir especialment els Evangelis, i a aquest tema dedico el comentari d'avui.

Hem de reconèixer que s'ha avançat força en la difusió del Nou Testament a casa nostra. Hi han ajudat molt les edicions dels monjos de Montserrat, des de l'any 1951, i la traducció interconfessional, des de 1979.

Tot i aquest progrés positiu hem de dir que l'Evangelí es llegeix poc. Em refereixo a la lectura personal. Crec que ens donaria un tant per cent molt baix dels qui, a casa nostra, han llegit els quatre Evangelis.

La *Dei Verbum* remarca que l'Església ha venerat sempre i en la mateixa mesura les Sagrades Escripures i el Cos de Crist, i ha distribuït sempre als fidels el pa de vida, tant el de la Paraula com el de l'Eucaristia.

La constitució també ens diu: «És tan gran

l'eficàcia que té la paraula de Déu, que és, en veritat, puntal i força per a l'Església, fortalesa de la fe dels seus fills, aliment de l'ànima, font pura i perenne de la vida espiritual» (núm. 21).

Hem de llegir l'Evangelí amb la convicció que és «el missatge joiós de la bona nova del Regne de Déu». L'Evangelí és únic, encara que es diversifica segons la presentació que en fan els testimonis —els evangelistes— segons les circumstàncies i les condicions de vida i de cultura d'aquells a qui s'adrecen.

Hem de llegir l'Evangelí i fer-ne pregària. La paraula de Déu és sempre viva i actual. Els evangelistes han recollit aquelles paraules i aquells fets de Jesús que encara avui i a nosaltres ens estimulen a viure «la vida nova».

L'Evangelí —diu sant Pau— és el poder de Déu per salvar tot aquell qui creu... en ell es revela la justícia de Déu, de fe en fe.

Desconèixer l'Evangelí és desconèixer Jesucrist. Llegim l'Evangelí amb convicció de fe i fent-ne pregària. Llegim l'Evangelí i posem-lo en pràctica. Així farem la unitat entre la fe i la vida.

Barcelona

FUNDACIÓ MISSATGE
HUMÀ I CRISTIA

Av. Diagonal, 460, 3r - 08006
Tel. 415 30 06 - Fax 415 14 49

HOMENATGE «IN MEMORIAM» A PAU LÓPEZ CASTELLOTE

El 21 de febrer, al Seminari Conciliar de Barcelona (c/ Diputació, 231), a les 19.15, a la capella, Santa Missa presidida per Mons. Ricard M. Carles. A les 20.00, al saló d'actes, «Perfil biogràfic de Pau López Castellote», a càrrec de Valentí Freixa, director de l'Escola d'Infermeria i Fisioteràpia de la Universitat Ramon Llull. — Conferència: «Pau López i la passió per l'ensenyament», a càrrec de Jordi Sales, degà de la Facultat de Filosofia de la Universitat de Barcelona.

• **ORATORI DE SANT FELIP NERIDEGRÀCIA.** — Conferències quaresmals. El 21 de febrer, a les 20.30, a càrrec del P. Joaquim Coll, sobre el tema: «Ens cal creure en Jesucrist, Verb del Pare, per a la salvació». El 27 de febrer, a les 20.30, a càrrec del P. Ferran Colàs, sobre: «Ignorar les Escriptures és ignorar Crist».

• **CENTRE PASSATGE.** — Ptge. Mercader, 13 - 08008 Barcelona. El 25 de febrer, a les 18.00, confe-

rència a càrrec de Rosa Corbella, sobre el tema: «Catcatering, una empresa singular. Fundació Cassià Just per a la inserció sociolaboral dels disminuïts psíquics». Per a més informació, Centre Passatge, tel. 215 15 99.

• **MISSIONERS COMBONIANS.** — El 27 de febrer, a les 20.00, conferència a càrrec del P. Juan Antonio Fraile, missioner combonià al Zaire, sobre el tema: «Zaire: missioners, refugiats amb els pigmeus». Tindrà lloc a la seu dels Missioners Combonians de Barcelona, c/ Feliu i Codina, 59 - 08031 Barcelona, tel. 93/427 85 77.

• **CENTRE CRISTIÀ DELS UNIVERSITARIS DE CERDANYOLA.** — Av. Espanya, 21 - Cerdanyola del Vallès. El 28 de febrer, a les 20.00, conferència a càrrec de Fernando Almansa López, director de Cooperació Internacional d'Intermón, sobre el tema: «Zaire-Ruanda-Burundi, arrels d'un conflicte». Per a informació, tel. 580 57 33.

• **MISSIONERES COR DE MARIA.** — L'1 de març es commemorarà el centenari de la presència de la congregació a Barcelona. L'Eucaristia d'acció de gràcies, presidida per Mons. Jaume Trasserra, bisbe auxiliar de Barcelona, se celebrarà, a les 12.00, a la parròquia de Sant Francesc de Pàola, c/ Sant Pere més Alt, 3. Tothom hi és convidat, especialment les i els exalumnes de l'escola. Per a més informació, tels. 268 05 65 i 268 27 25.

• **FEDERACIÓ D'ASSOCIACIONS CATALANES DE VIUDES.** — Jornades de formació anuals, els dies 1 i 2 de març, a la Casa d'Exercicis de Sant Ignasi de Sarrià, c/ Carrasco i Formiguera,

32, amb l'assistència de representants de totes les associacions catalanes. Els conferenciants seran Josep Miró i Ardèbol, dels Equips de Pastoral Política i Comunicació, amb el tema: «Desenvolupament humà i els seus límits: les noves pobreses», i Soledat Balagué, periodista, que farà una reflexió sobre els mitjans de comunicació. Per a més informació, tels. 340 05 49 i 274 08 73.

• **CENTRE D'ESTUDIS PASTORALS.** — Tres conferències sobre el tema: «El ritual de la Pasqua jueva», a càrrec de Mn. Joan Ramon Marín, biblista, els dies 6, 13 i 20 de març. Per a més informació, adreçar-se al CEP, c/ Rivadeneira, 6, 3a planta - 08002 Barcelona, tel. 317 48 58.

Girona

• **SALA DALMAU MONER.** — C/ Albereda, 9 - Girona. Catequesi per a adults. Una sèrie de conferències-col·loquis sobre el tema: «El Jesús de l'Evangelí i el Jesús dels cristians», a càrrec del P. Jordà Gallego. Tindran lloc tots els dies de Quaresma a les 19.30.

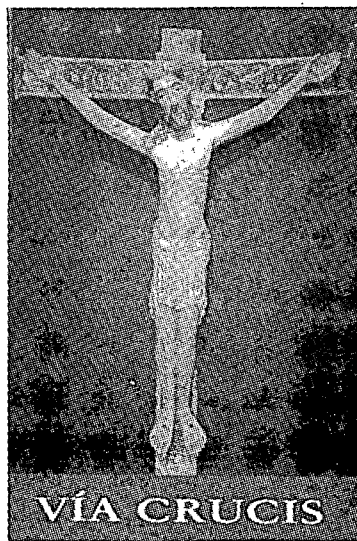
Tarragona

• **IX FÒRUM DIOCESÀ DE JOVES.** — El 22 de febrer, a la tarda, a l'Escola Diocesana Joan XXIII, Bonavista, de 15.30 a 22.00. Per a més informació, adreçar-se a la Delegació Diocesana de Pastoral de Joventut, tel. 977/23 34 12.

• **XIII TROBADA DIOCESANA DE JOVES.** — Organitzada per la Delegació de Pastoral de Joventut de l'Arquebisbat de Tarragona, amb el lema «Compartir té futur», tindrà lloc el 23 de febrer, a l'Escola La Salle, de 10.00 a 18.00. Per a més informació, tel. 977/23 34 12.

Tortosa

• **MARXA DE LA SOLIDARITAT.** — El 5 de març, a les 9.30, Mans Unides convoca la marxa contra la fam. Hi col·laboren els col·legis d'ESO, BUP, COU i FP de la ciutat. Els participants faran set quilòmetres fins a Campredó. Consulteu els col·legis i Mans Unides, tel. 51 14 28.



per Enrique Calico

EL VIA CRUCIS pas a pas, amb les meditacions de l'autor, fruit del seu primer viatge a Terra Santa.

Distribució TOTALMENT GRATUÏTA FINS ACABAR LES EXISTÈNCIES.

Sol·liciteu-lo a:
Per a Barcelona capital a les llibreries religioses.
Per a la resta de Catalunya per correu a:
M. Josefa Bartoli
c/ Bruc, 8, 2n 2a - 08010 Barcelona

**GERMANES DE LA CARITAT DE SANTA ANNA
RESIDÈNCIA MARE RÀFOLS
Molí de Rovira, 18
VILAFRANCA DEL PENEDÈS**

EXERCICIS ESPIRITUALS

Maig de l'1 al 10	P. Tello, religió dominic
Juny del 7 al 15	D. Manuel Alcalá, jesuïta
Juliol del 16 al 25	P. Rafael M. León, carmelita
Juliol-Agost del 28 de juliol al 6 d'agost	Mons. José M. Conget, bisbe de Jaca

La reserva de places s'ha de fer trucant directament a la Residència "Mare Ràfols" de Vilafranca del Penedès, tel. 8901249 i 8900440. També tenim alberg.



SOLIDARITZA'T AMB L'ASSOCIACIÓ ESPANYOLA CONTRA EL CÀNCER

Rebem constants sol·licituds de malalts oncològics que necessiten llits clínics i cadires de rodes.

Agrairíem a les persones que ens les puguin facilitar o ajudar econòmicament, que es posin en contacte amb:

Associació Espanyola contra el Càncer
Tel. 200 22 78 - 200 20 99 - Fax 200 49 24
Pregunteu per la Srta. Toñi

opinió

Pensar, pregar, fer bé a la gent

Ramon Masnou
Bisbe emèrit de Vic

Els adolescents d'ara (I)

El pensament d'avui és sobre els adolescents. Encara estem parlant de persones marginades per la societat, i tanmateix els adolescents també ho poden ser i molts ho són. I no ho són només els adolescents més pobres del Tercer i Quart Món, sinó també els del món benestant i ric, tot i que potser no ho sembli.

Per concretar una mica, cal dir primer a quins adolescents faig referència. No als infants, que no solen tenir problemes, tot i que potser alguns també en tenen, però que no són els especials i típics dels adolescents. Tampoc hi compto els joves, perquè els joves, sobretot els de més anys, ja arrossegueu problemes especials que els adolescents encara no han trobat; però els joves més joves sí que encara poden ser tocats per malures típiques dels adolescents. Faig referència només als nois i noies que ja han arribat a la pubertat; però ara em sembla que també es pot considerar adolescents els nois i noies que encara són a la pubertat, però que, pel fet de la pressió enorme del canvi actual, se senten sotmesos abans d'hora a perills, i molts, semblants als que ataquen i malegen als qui són púbers. ¿És exagerat si dic que la societat actual tracta aquests joves d'una manera totalment escandalosa? El cert és que

uns i altres tenen seriosament necessitats que no són ateses com cal, i que més aviat són desprotegides, i sovint emmetzinades pels agents socials i les circumstàncies que els rodegen.

Per tant, es pot dir que, d'una manera o altra, tots aquests adolescents o preadolescents són més o menys marginats; els falten elements i ajuts necessaris per viure i desenvolupar-se com cal, perquè els entorns socials no els donen i ells, sols, no es poden pas defensar. Tant si van tips i aviciats, com si les passen negres, en la seva evolució normal, corporal, espiritual, moral, i integral, els sobren tota mena de bacteries i toxines, i els falten persones i coses que els vitalitzin, que els immunitzin o els desintoxiquin, i eduquin correctament en tots els aspectes de la seva vida; però no ho tenen, perquè el seu entorn social els ho nega. Estan abandonats, són marginats, i ni ells ni la societat s'ho creuen.

Impromptu

Oriol Camps

Els jutges

De sempre, la justícia i els seus administradors ens han causat un gran respecte. Ens hem acostumat a contemplar la justícia encimbellada per damunt de tota la humanitat, amb la balança ben anivellada, amb el pes just. I als seus intèrprets, els jutges, els que l'apliquen, com a persones profundament coneixedores de la Llei, segons la lletra i segons l'esperit.

També hem interpretat que els jutges són persones a les quals no és possible extorsionar en les seves actuacions, perquè en les seves estimacions o desestimacions pugui sempre imperar l'esperit de justícia que els exigim. Resumint, hem cregut que el jutge és la imatge de la bondat, la síntesi de l'home tal com Déu vol que sigui l'home...

Però de tant en tant, veiem que hi ha jutges que deixen de complir com a tals. Que són venals, que atenen insinuacions perverses, que faciliten l'incompliment de la Llei. En una paraula, que són injustos. I cal apartar-los ràpidament d'un càrrec pel qual han demostrat absoluta incapacitat per exercir-lo.

Penso que aquests jutges són excepció, sortosament. Penso que malgrat aquests casos esporàdics, la immensa majoria de jutges són plenament conscients del seu paper d'administradors de la justícia que els ha estat confiada, i que per cap motiu no s'apartarien de la comesa que un dia varen jurar d'exercir d'una manera honrada.

Perquè si el poble no pot confiar humanament amb els jutges, ¿en qui confiarà?

Filtrant la notícia

Francesc Gamissans

Un premi internacional per als que es juguen la vida

Els criteris que se segueixen per atorgar els Premis Nobel sempre han estat més o menys discutits. No deu ser fàcil, per al jurat de l'acadèmia noruega, escollir, donada la munió de sol·licituds que es presenten i les ocultes pressions que es fan.

L'any 1996 es va atorgar el Premi Nobel de la Pau a José Ramos Horta, advocat, i a Carlos Ximenes Belo, bisbe salesià de Dilli. Dos homes compromesos amb el sofriment dels habitants de Timor (Polinèsia) des del 7 de desembre del 1975 fins avui, sofriment que ja ha causat 200.000 víctimes, sobre una població de 850.000 habitants. Un autèntic genocidi!

Amb tot, crida l'atenció que aquests dos personatges gairebé no hagin tingut difusió en els mitjans informatius, llevat dels articles o columnes de rigor del *dia després*...

En la revista *Antena Misionera* (desembre de 1996), dirigida pels Missioners de la Consolata, J. Altavista comenta: «Aquest poc ressò del premi Nobel de la Pau al Sr. Ramos i a Mons. Belo, podria ser perquè els càrrecs de l'advocat i del bisbe no són prou rellevants per ser gravats en la memòria col·lectiva mundial: no són primers ministres d'Estat ni presidents de cap organitza-

ció internacional, ni caps espirituals de cap religió, ni tan sols pertanyen a una ètnia desconeguda que pogués donar un caire exòtic a l'esdeveniment. Són, senzillament, un advocat i un bisbe, residents en un país oblidat, que ningú no sap ben bé on cau, i que per tant a ningú no importa la massacre que està patint des de fa més de vint anys.»

Pel que fa a l'estranger, interessa més a la premsa donar notícia, a primera pàgina i dia a dia, de l'afer d'un bisbe nord-americà infidel al seu celibat, que no pas un bisbe missioner lliurat a l'evangelització i promoció social al Tercer Món. I a l'Estat espanyol és més notícia la maranya d'advocats, fiscals i jutges embrollats en els papers del Cesid, que no pas un advocat ignorat que denuncia les injustícies i les matances de Polinèsia.

Amb tot, cal agrair aquesta vegada als membres del jurat dels Premis Nobel no haver-se deixat manipular pel sensacionalisme ni per pressions alienes de tota mena. Han dictat «sentència absolutòria», és a dir, han premiat dues persones que malden per la pau en el món, jugant-se la vida, com se l'han jugada els quatre germans maristes, al Zaire, i els tres voluntaris de l'ONG Médicos del Mundo, a Ruanda.

Tribuna

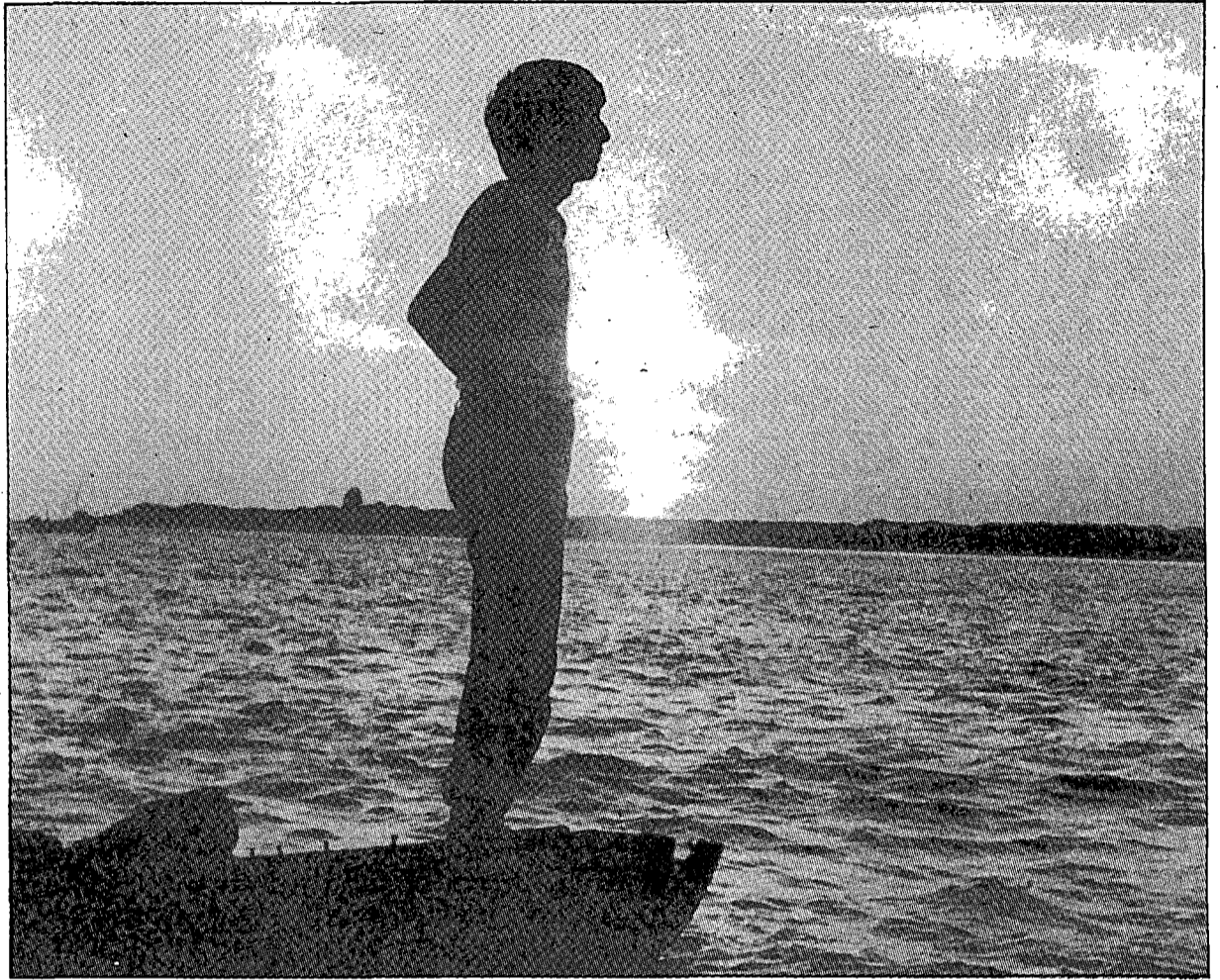
Jordi Bassas i Ribalta

El celibat

És possible que hi hagi capellans que viurien millor si fossin casats. No ho dubto. Però tampoc no dubto que, tal com estan les coses avui, hi ha laics que viurien molt millor si fossin cèlibes. Hi ha laics, i ben laics, que mantenen amb la seva professió, o amb la seva empresa, un relació tan vinculant que bé podria titllar-se de *matrimonial*. El famós *full-time*, que avui tantes i tantes empreses, petites, grans i mitjanes, exigeixen als seus contractats, demana una dedicació ben poc compatible amb els deures conjugals i familiars. Quants matrimonis no travessen crisis profundes per culpa de les exigències dels llocs de treball!

Constatacions, com aquesta, de la vida diària ens haurien de dur a reflexionar sobre qüestions que es debaten més des de postures preses, que no pas des de la realitat de les coses. I el tema del celibat n'és una. Quanta gent a casa nostra sap que «cèlibe» vol dir senzillament «solter»? Potser els francesos ho tenen més clar amb la seva paraula *célibataire*, però tampoc no n'estic del tot segur. Així doncs, quan l'Església exigeix el celibat als seus ordenats *només* els exigeix que siguin, o visquin com a solters; res més. Tota la resta, és a dir, la vida de castedat és qüestió d'ètica personal, com ho és també per als no ordenats. Motius? Ben coherents. Si, en determinat moment de la història, l'Església catòlica occidental considera la plena dedicació (el modern *full-time*) com a garantia d'un bon exercici del ministeri, té tot el dret d'implantar-lo.

Però, com sempre, els equívocs verbals presideixen la controvèrsia. I això tant d'una banda, com de l'altra. Tant per al capellà tradicional que creu de bona fe que el celibat és indissociable del minis-



teri sacerdotal, com per a aquell contestatari radical que veu, també de bona fe, imposicions romanes pertot arreu. De fet, les coses acostumen a ser molt més senzilles que no pas la seva pròpia discussió. I no hi ha com transposar al camp secular les disposicions eclesiàstiques per veure'n la lògica. Tal com dèiem abans, el mateix món del treball és un bon exemple de la qüestió debatuda. Que parelles, casades o no, amb fills o sense, per culpa de les necessitats (?) de la feina, només es puguin trobar, com aquell que diu, al llit... i encara, és una bona prova

que la invenció del celibat no és el producte de cap mentalitat recargolada. I més encara amb unes estructures laborals que estan creant, de fet, una autèntica generació de cèlibes forçosos que... riu-te'n del Dret Canònic! Potser sí que, si les coses arriben a cert punt, hauran de ser els mateixos bisbes i preveres catòlics els que hauran de donar testimoni personal del que ha de ser una família dedicada a la dona i als fills, davant de la desfamiliarització generalitzada, producte del *full-time*. És només una hipòtesi, és clar. Però la podem excloure del tot?

Pinzellades

Justo López Melús

Oidors de la Paraula

Es divideixen en quatre grups: 1) Els homes-camí. La Paraula els rebota. A penes cau, se la mengen els ocells de la distracció. Se'n recorden de l'última pel·lícula. I l'Evangeli de l'últim diumenge? La rapidesa de l'oblit sembla un argument de l'existència del dimoni. 2) Els homes-pedra. No s'imbueixen, i per això no canvien. «Que bonic, que bé que parla!» Però res més. Impressionables, però superficials. 3) Els homes-espina. La paraula els arriba, però la sufoquen per no complicar-se. No tenen temps. Troben excuses. Discuteixen, però res més. 4) Els homes-esponja. No són els que esperaven que ara se'n parlés. Són els que s'han reconegut en les tres classes anteriors. Els que pensaven: aquest sóc jo, això és per a mi; jo sóc el que haig de canviar. «Aquest home ets tu», va dir David al profeta Natan:

Humor



Cartes del lector



Noces d'or molt felices

Sr. Director,

El dia de sant Esteve, la meua esposa i jo, vam celebrar les noces d'or en companyia dels nostres fills, familiars i amics. L'acte central va ser la missa d'acció de gràcies que fou concelebrada per dos sacerdots amics de la família, que, per cert, va ser molt bonica.

Com que a la celebració hi van assistir nombrosos matrimonis i també parelles joves vam voler donar testimoni que l'amor i la família són el més gran i sagrat que Nostre Senyor ens ha concedit en aquest món, perquè mai no passaran de moda.

Volem afegir que cinquanta anys enrere no era gens fàcil per a ningú tirar endavant una família, però, gràcies a Déu, amb les penes i les alegries que vam passar junts, la nostra unió matrimonial es va anar enfortint. Així hem arribat fins a aquest Nadal que el Senyor va voler que fos el més feliç de la nostra vida en comú, quan es va complir, el dia de Sant Esteve, el nostre cinquanta aniversari de casament.

Enmig d'un món ple de notícies tristes i descoratjadores, nosaltres volem donar gràcies a l'Altíssim per aquest do que ens ha concedit, i que desitgem compartir amb tots vosaltres, germans nostres en la fe cristiana.

JOSE GALLARD
Olesa de Montserrat

Aclarir, no condemnar

Sr. Director,

És descoratjador el que diu la declaració de la Congregació de la Fe, del núm. 903 de *Catalunya Cristiana*, sobre Vassula. Per aquest camí, ni els escrits de santa Teresa haurien pogut ser reconeguts, ni els de cap místic, perquè tots poden tenir algun punt poc clar i molts escrits no passen de «meditacions personals», però viscudes al nivell més profund del cor.

És ben cert que la veritat sense amor destrueix, perquè no té en compte la relació interior de sinceritat i la creixença establerta a través de formes determinades, ortodoxes o no, per on la vida creix i es manifesta.

És providencial poder rebre estímuls. Que bé que el Senyor regui les seves plantes! Amb la força de la seva llum, s'obren les flors, els fruits creixen i maduren. Tot, pel diàleg de sinceritat que s'estableix al cor. Això no pot ser dolent. Ja n'hi ha prou d'aridesa. Que els petits visquin amb coses petites, no significa menyspreu de res, ni de ningú. Una declaració no obliga. Una definició, sí. Déu no es manifesta als savis. Sí als humils i sincers de cor.

Reconeixent, doncs, la part bona i positiva, seria bo especificar clarament quins són els «elements fonamentals, que han de ser considerats negatius o contraris a la doctrina catòlica». Altrament, no hi ha cap raó de pes per refusar cap suposada «meditació personal» en temes espirituals.

VALESSANY
Llinars del Vallès

Mossèn Ballarín s'ha equivocat

Sr. Director,

Mossèn Josep M. Ballarín a vegades pel sol fet de voler fer els comentaris de l'evangeli a *Signes dels Temps*, al Canal 33, més originals i emocionants, l'erra. El dia 11 de gener va dir que «el primer miracle de Jesús no va ser curar un cec o un coix, sinó convertir l'aigua en vi a les noces de Canà perquè els convidats poguessin emborratxar-se». Bé, ara ja no caldria dir res més perquè el que té seny pot comprendre que això no es diu ni en broma i, menys davant de tant de públic que escolta un programa religiós i tan ben estructurat i seriós com és *Signes dels Temps*.

¿De què li serveix a Mn. Ballarín ser un home amb tanta fama i ser un gran escriptor, si al mateix temps diu bajanades i desvirtua moltes vegades l'assumpte que comenta? A mi no m'ha fet gens de gràcia.

MONTSE SABÉ COLOM
Banyoles

Una experiència de carrer

Sr. Director,

En ple esclat de la primavera, en una cantonada, al cosat d'un plàtan, hi veig un trist arbre de Nadal.

M'he parat i l'he observat, la seva tristesa era colpidora, allà, abandonat a un temps que ja no pertocava. He tocat el seu fullatge, per veure si era ben mort. La resposta de l'arbre és que encara

tenia vida, però una vida agònica, escarnit en la seva naturalesa. En plena primavera m'he sentit molt trista, per l'abandó d'aquesta natura moribunda. He tallat unes arrels i no eren ben seques, he tallat un branquilló petit i les fulles que omplen la branca, encara no deixaven que se les emportés el vent. Això m'ha donat a entendre, que si durant el mes de gener l'haguessin plantat a la muntanya, hauria estat un arbre ple de vida; perquè actualment encara es resistia a morir per sempre.

He pensat en l'honor, els llums, i les medalles que hauria portat per Nadal, quants regals al seu entorn, quina joia i alegria donava aquest avet. Ell no sabia la seva fi, pensava que la casa que l'acollia era per sempre, i en aquells dies, ja no pensava en la natura que el va veure néixer, ni en els seus germans d'hivernacle, on el van recluir una temporada, per més tard passar-lo a un viver d'un senyor que tractava el producte viu, perquè després a canvi d'uns diners el portessin a l'agonia que estava passant en aquella cantonada de la ciutat de Barcelona.

Pobre avet, ha gaudit de la natura, dels honors i de l'alegria d'uns dies com la traca que es consumeix en pocs moments. Després viu el menyspreu, l'abandó, la tristesa, la solitud, la mort lenta i irremediable quan hauria pogut ser un arbre centenari en plena natura. Amb la manca de vegetació que hi ha després dels incendis dels estius passats!

Crec que hauríem de reflexionar una mica i saber ser feliços, sense malmetre la felicitat dels altres, i aquí sí que no vull donar qualificatius de natura o animals de totes les espècies.

MERCÈ NEBOT i BRUNET
Barcelona

Record del cardenal Jubany

Sr. Director,

Fa molts anys que vaig conèixer el cardenal Narcís Jubany Arnau. Sempre puc dir que ens ha fet molt de bé la seva rica personalitat humana i cristiana.

El vaig conèixer a fons, i voldria que tota la premsa, la ràdio i la televisió en parlessin com es mereix, com una gran personalitat del Concili Vaticà II i del postconcili. Voldria que tothom el conegués com jo he tingut ocasió de conèixer-lo. Ell ens confià la seva ànima!

El cardenal Jubany unia la seva intel·ligència privilegiada a una vida de profunda pietat. Fill de Santa Coloma de Farners, va viure la devoció a la Mare de Déu de Farners. Ella el portava a Jesucrist. Em va dir, fa uns dos mesos, «dóna'm la santa Unció dels malalts perquè la vull rebre amb tota devoció ara que encara tinc totes les facultats!». «La vida aquí a la terra s'ha acabat, mireu cap al cel!» Intentem recordar aquests catalans eminents i pietosos a l'hora de posar en pràctica les 170 conclusions del nostre Concili Provincial Tarraconense!

Mn. JORDI CARRERA
Banyoles

Catalunya Cristiana agraeix les cartes dels seus lectors i demana que no superin les vint línies mecanografiades. Les cartes han d'anar firmades amb nom i cognoms i ha de constar l'adreça i el telèfon. *Catalunya Cristiana* es reserva el dret de publicar les que consideri oportú i no s'identifica amb l'opinió dels lectors. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades respecte dels originals no publicats.

PASQUA
JOVE '97

Mestre,
a on
t'estàs?



Veniu
i ho
veureu.

(Jo 1, 38-39)

Del 27 al 30 de març
al Seminari Menor Diocesà
a La Conreria (a prop de Tiana)

A partir
de 16 anys

INSCRIPCIONS: de dilluns a divendres a e1
Jesús (Telf. 352.71.20 de 21h a 23h) ó a na
Fàtima (Telf. 232.29.31 de 13h a 15h).
ÚLTIM DIA PER APUNTAR-SE: 14/3/97

ORGANITZACIÓ: Christífideles Laici, Moviment per a la nova Evangelització,
obert als joves d'altres moviments i joves en general.
Consell de Cent, 474bis. Telf. 231 01 01
Presidirà les celebracions Mn. Manuel Valls i Serra



església en el món

Vaticà

«No tenia casa i em vau acollir»

■ Text íntegre del missatge de Joan Pau II per a la Quaresma de 1997

El temps de Quaresma commemora els 40 anys que Israel va passar al desert mentre s'encaminava cap a la terra promesa. En aquell període el poble va experimentar què era viure en una tenda, sense domicili concret i amb una total falta de seguretat. Moltes vegades va estar temptat de tornar a Egipte, on almenys tenia assegurat el pa, tot i que fos el menjar dels esclaus. En la precarietat del desert va ser Déu qui subministrava l'aigua i l'aliment al seu poble, protegint-lo així dels perills. D'aquesta manera, l'experiència de la total dependència de Déu es va convertir per als hebreus en camí d'alliberament de l'esclavitud i de la idolatria de les coses materials.

El temps quaresmal pretén ajudar els creients a reviuere, mitjançant el compromís de purificació personal, aquest mateix itinerari espiritual, i prendre consciència de la pobresa i de la precarietat de l'existència, i redescobrir la intervenció providencial del Senyor que crida a tenir els ulls oberts davant de les penúries dels germans més necessitats. Així, la Quaresma és també el temps de la solidaritat davant de les situacions precàries en què es troben persones i pobles de tants indrets del món.

Voldria reflexionar sobre els que no tenen casa

Per a la Quaresma de 1997, primer any de preparació al Gran Jubileu de l'any 2000, voldria reflexionar sobre la condició dramàtica dels que viuen sense casa. Proposo com a tema de meditació les següents paraules de l'Evangeli de sant Mateu: «Veni, beneïts del meu Pare; era foraster i em vau acollir» (cf. 25, 34-35). La casa és el lloc de la comunió familiar, la llar domèstica on de l'amor entre home i dona neixen els fills i aprenen els costums de la vida i els valors morals i espirituals fonamentals, que faran d'ells els ciutadans i cristians del demà. A la casa, l'ancià i el malalt troben una atmosfera de proximitat i d'afecte que ajuda a suportar els dies del sofriment i del desgast físic.

Això no obstant, quants són, malauradament, els que viuen lluny del clima d'escalf humà i d'acolliment propi de

la llar! Penso en els refugiats; en els pròfugs, en les víctimes de les guerres i de les catàstrofes naturals, així com en les persones sotmeses a l'anomenada emigració econòmica. I ¿què es pot dir de les famílies desnonades o de les que no aconsegueixen trobar un habitatge, de l'ingent nombre d'ancians als quals les pensions socials no els permeten obtenir un allotjament digne a un preu just? Són situacions penoses que a vegades generen altres calamitats com l'alcoholisme, la violència, la prostitució o la droga. En concomitància amb el desenvolupament de la Conferència Mundial sobre els Assentaments Urbans, «Habitat II», que va tenir lloc a Istanbul el mes de juny passat, he cridat l'atenció de tothom sobre aquests greus problemes durant l'Àngelus dominical, i he insistit en la seva urgència, i reafirmo que el dret a l'habitatge no s'ha de reconèixer únicament al subjecte pel que fa a l'individu, sinó també a la família constituïda per diverses per-

necessitats dels que no tenen casa.

Ja a l'Antic Testament, segons la Torah, el foraster i, en general, qui no té un sostre on emparar-se, en estar exposat a qualsevol perill, mereix una atenció especial per part del creient. Més encara, Déu no deixa de recomanar l'hospitalitat i la generositat amb l'estranger (cf. Dt 24,17-18; 10,18-19; Nm 15,15, etc.), i recordar la precarietat sofrida per Israel. Jesús, a més, s'identifica amb qui no té casa: «Era foraster, i em vau acollir» (Mt 25,35), i ensenya que la caritat envers qui es troba en aquesta necessitat serà premiada al cel. Els apòstols del Senyor recomanen l'hospitalitat recíproca a les diverses comunitats fundades per ells com a signe de comunió i de novetat de la vida en Crist.

Trobar els germans amb l'amor

De l'amor de Déu el cristià aprèn a socórrer el necessitat, compartint amb

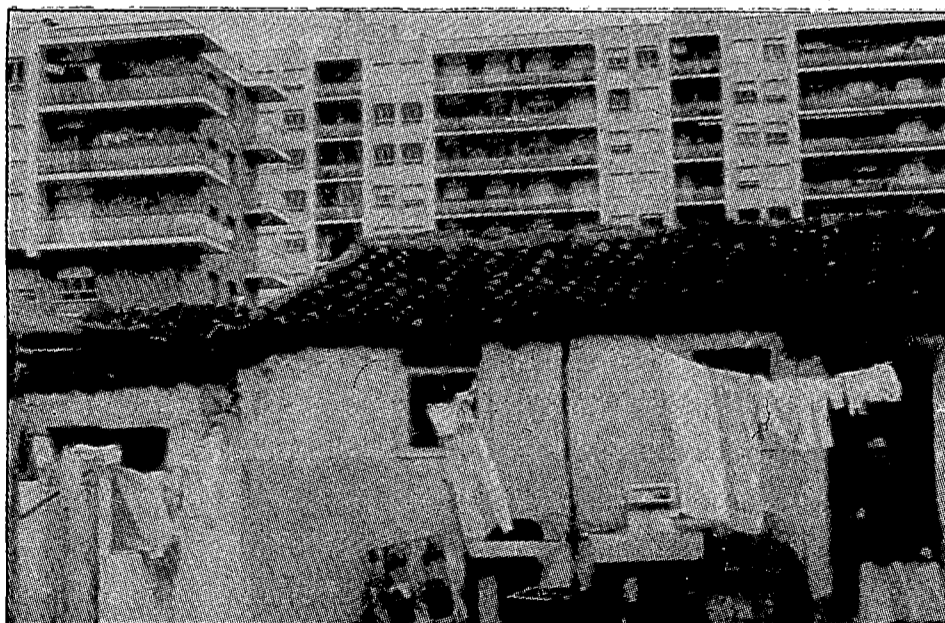
8,20). D'aquesta manera Ell volia expressar la seva total disponibilitat cap al Pare celestial, la voluntat del qual desitjava complir sense deixar-se lligar per la possessió dels béns terrenals, ja que hi ha el perill constant que en el cor de l'home les realitats terrenes ocupin el lloc de Déu.

La Quaresma és, doncs, una ocasió providencial per dur a terme aquest desinterès espiritual de les riqueses per obrir-se així a Déu, envers el qual el cristià ha d'orientar tota la vida, conscient de no tenir estada fixa en aquest món, perquè «tenim la nostra ciutadania al cel» (Fl 3,20). En la celebració del misteri pasqual, al final de la Quaresma, es posa en relleu com el camí quaresmal de purificació culmina amb l'entrega lliure i amorosa de si mateix al Pare. Aquest és el camí pel qual el deixeble de Crist aprèn a sortir de si mateix i dels seus interessos egoistes per trobar els germans amb l'amor.

Solidaritat concreta

La crida evangèlica a estar juntament amb Crist «sense casa» és una invitació a tot batejat a reconèixer la pròpia realitat i a mirar els germans amb sentiments de solidaritat concreta i fer-se càrrec de les seves dificultats. Mostrant-se oberts i generosos, els cristians poden servir, comunitàriament i individualment, a Crist present en el pobre i donar testimoni de l'amor del Pare. En aquest camí ens precedeix Crist. La seva presència és força i estímul: Ell ens allibera i ens fa testimonis de l'Amor.

Benvolguts germans i germanes: anem sense por amb Ell fins a Jerusalem (cf. Lc 18,31), acollint la seva invitació a la conversió per adherir-nos més profundament a Déu, sant i misericordiós, sobretot durant el temps de gràcia que és la Quaresma. Desitjo que aquest temps porti tothom a escoltar la crida del Senyor que convida a obrir el cor cap als que es troben en necessitat. Invocant la protecció celest de Maria, especialment sobre els que no tenen casa, imparteixo a tothom amb afecte la Benedicció Apostòlica.



«El dret a l'habitatge també ha d'arribar a la família» (Joan Pau II).

sones. La família, com a cèl·lula fonamental de la societat, té tot el dret a disposar d'un allotjament adient com a ambient de vida, perquè li sigui possible viure una autèntica comunió domèstica. L'Església defensa aquest dret fonamental i és conscient que ha de col·laborar perquè aquest dret sigui efectivament reconegut.

Són molts els passatges bíblics que posen en relleu el deure de socórrer les

ell els propis béns materials i espirituals. Aquesta sol·licitud no representa només una ajuda material per a la persona que està en dificultat, sinó que també és una ocasió de creixement espiritual per a qui la practica, que així es veu encoratjat a distanciar-se dels béns terrenals. En efecte, hi ha una dimensió més elevada, assenyalada per Crist amb el seu exemple: «El Fill de l'home no té on reposar el cap» (Mt

Albània

Mikel Koliqi, la porpra dels màrtirs, mor als 94 anys

SNKODRA.— En una modesta casa d'aquesta població albanesa, retirat en la pregària, ha mort a l'edat de 94 anys el cardenal

Mikel Koliqi, màrtir de la persecució comunista: 21 anys condemnat a treballs forçats i 23 reclòs a la presó.



El novembre de 1994, Joan Pau II va imposar la birreta cardenalícia al pare Mikel Koliqi.

Dels 94 anys que el pare Koliqi ha estat en aquesta terra, 37 els va viure reclòs per la violència. Sempre va ser el més senzill dels sacerdots, fins i tot després d'haver rebut de mans de Joan Pau II, el novembre de 1994, l'únic birret de cardenal en la història del seu país.

Nascut el 1902, en una Albània encara sota el domini otomà, el cardenal Mikel Koliqi ha mort als 94 anys. La seva ciutat natal és des d'ara la capital del catolicisme nacional: 120.000 fidels estan disposats a fer front tant a una majoria musulmana com a la dictadura comunista. Koliqi va rebre la seva formació dels jesuïtes a Itàlia, i va ser ordenat sacerdot el 1931. Cinc mesos més tard va ser nomenat vicari general de la seva diòcesi. Ja en aquells moments va desplegar les seves dots pastorals, sobretot entre els joves, i una àmplia activitat poètica i musical.

Quan el 1944, el país va ser «alliberat» pels comunistes, el pare Koliqi es va negar a fugir: «Jo no puc abandonar la meva missió.» Una missió que des

d'aleshores va viure en els camps i en les presons. Arrestat el febrer de 1945, va ser empresonat tres vegades i condemnat a un total de 21 anys de treballs forçats, en un presidi infernal a Enver Hoxha, i a 23 anys de reclusió. En el transcurs de mig segle, Koliqi només va poder exercir de sacerdot entre el 1951 i el 1954. Alliberat el 1986, es va refugiar en la pregària i en el testimoni silenciós. La porpra, color dels màrtirs, no va canviar res. Però la figura lluminosa del pare Koliqi ja mai més deixarà d'irradiar una autèntica santetat. (*La Croix*)

Xina

Vint-i-cinc milions de cristians a la Xina

PEQUÍN.— Segons fonts governamentals de la Xina, el nombre de cristians del país —catòlics, protestants i ortodoxos— s'eleva a 25 milions, distribuïts en 123 diòcesis. Els bisbes serien 71, 1.233 els sacerdots i en 19 seminaris es prepararien al ministeri sacerdotal 1.050 alumnes. Les religioses serien més de dues mil, i hi hauria prop de mil aspirants a la vida religiosa femenina en 40 noviciats. Les esglésies obertes al culte serien 4.500. Aquestes mateixes fonts oficials es resisteixen a facilitar estadístiques sobre els cristians catòlics. Es limiten a dir que la comunitat catòlica augmenta anualment amb entre 50 i 60.000 nous batejats. Unes altres fonts, fidedignes però no oficials, asseguren que a la Xina hi ha 10 i 15 milions de catòlics.

D'altra banda, la diòcesi de Hong-Kong ha celebrat el cinquantenari de la seva creació amb una solemne Eucaristia a l'estadi de la capital. Hi van participar uns 30.000 catòlics i l'acte va ser presidit pel cardenal Wu, residencial d'aquesta seu episcopal. L'illa de Hong-Kong té 240.000 catòlics en una població de més de sis milions d'habitants. L'any passat es van registrar dos mil batejos d'adults. Els sacerdots són 318, dels quals 140 són nadius. L'esmentat cardenal Wu, de 71 anys, ha anunciat que dimitirà de les seves funcions l'1 de juliol de l'any que ve. El salesià Joseph Zeng, de 64 anys, ja ha estat designat per la Santa Seu com a coadjutor amb dret a successió del cardenal Wu. (*OFIM*)

Ruanda

Un sacerdot canadenc assassinat mentre celebrava missa

RUHENGRI.— El pare Guy Pinard, de la congregació catòlica dels Pares Blancs, va ser assassinat el 2 de febrer passat mentre celebrava missa a la seva parròquia de Kampanga, a la regió nord-occidental de Ruhengeri. Un home va disparar el sacerdot canadenc, de 61 anys, que en aquell moment repartia la comunió. Des de feia 30 anys, el pare Pinard treballava a Ruanda, on va ser-hi fins i tot durant el genocidi de 1994.

L'escenari del crim ha estat el mateix en què, fa dues setmanes, van ser assassinats els tres cooperants espanyols de Médicos del Mundo, Luis Valtueña, María Flors Sirera i Manuel Madrazo.

Les autoritats sospiten que l'assassinat ha estat comès per hutus, que van tornar a finals de l'any passat des del Zaire o Tanzània.

La mort de Pinard va ser adelantada, quan encara es desconeixia a Itàlia, per Sa Santedat el Papa, quan va dir als pelegrins congregats a la plaça de Sant Pere per la pregària de l'Àngelus, que el religiós havia estat «brutalment assassinat». «Resem a la Mare de Déu per ell, pels seus éssers estimats i pel seu poble, perquè trobi la pau en el respecte a la vida», va continuar.

Un portaveu dels Pares Blancs a Roma va confirmar que Pinard havia estat a Ruanda des de 1962. L'ordre està buscant més informació sobre les circumstàncies de la mort: «Va ser assassinat durant la comunió, però no sabem com ni perquè.»

C.C.

URQUINAONA
LLIBRERIA

ROGER DE LLÚRIA, 4
TEL. 318 18 96
08010 BARCELONA

- Libros religiosos, formativos, infantiles, varios...
- Papelería y material de oficina
- Impresos de difusión católica
- Material escolar

SERVICIO A DOMICILIO Y REEMBOLSO

«És greu que augmenti la precarietat laboral»

■ El departament de Pastoral Obrera de la Conferència Episcopal espanyola emet un comunicat sobre el tema

MADRID.— Aquests dies es debat la nova reforma laboral que estan negociant la CEOE amb UGT i CC.OO. El dia 20 de gener es van iniciar les negociacions per afrontar una reforma parcial del mercat de treball, després del principi d'acord aconseguit pels secretaris generals d'UGT i CC.OO. amb Aznar el dia 14 del mes passat.

En aquest context, el departament de Pastoral Obrera de la Conferència Episcopal espanyola ha emès a l'opinió pública el comunicat *Ante la Próxima Reforma Laboral* on manifesta la seva preocupació per la precarietat del treball. Firmen aquest text, la Comissió Episcopal de l'Apostolat Seglar, les Joventuts Obreres Cristianes (JOC), la Germandat Obrera d'Acció Catòlica (GOAC), las Germandat dels Treballadors, el Moviment de Treballadors Cristianes, el Moviment Júnior i les religioses/os en el món obrer.

El departament de Pastoral Obrera i els moviments signants entenen que «la situació actual del treball i dels treballadors en el nostre país és tan greu que, el fet d'estar passius davant d'aquesta situació, ens converteix en col·laboradors».

Des del final de la dictadura, les relacions laborals espanyoles han estat objecte de tres modificacions legislatives substancials. La reforma de 1994 va ser la més ambiciosa i es va enfrontar de forma global al problema del funcionament, va deixar en mans de les parts negociadores més competències, però va evadir un tema fonamental: les despeses de l'acomiadament.

L'Estat espanyol es troba en una posició difícil

És evident que el mercat de treball espanyol segueix presentant problemes. L'Estat espanyol ocupa posicions que oscil·len entre la sisena i la tretzena de la Unió Europea (UE) de 15 països en tots els indicadors econòmics: PIB per càpita, despesa en protecció social, taxa d'escolarització, inflació, dèficit públic, despesa sanitària; i sempre el pitjor lloc en les variables del mercat del treball: màxima taxa d'atur total, mínima taxa de participació femenina, màxim percentatge de temporalitat.

Per tot això, el document del departament de Pastoral Laboral és com una

crida d'atenció davant d'aquestes realitats de la nova reforma. En aquest sentit assenyala el P. Felipe García, secretari del departament de Pastoral Obrera de la Conferència Episcopal de l'Apostolat Seglar: «Hi ha una situació molt greu que augmenta progressivament, és la precarietat en el treball amb



El departament de Pastoral Obrera analitza la precarietat laboral.

tot el que, implica. Els contractes continuen sent precaris dia a dia, les condicions de treball se segueixen deteriorant. Som el primer país d'Europa pel que fa a accidents laborals: n'hi ha tres cada dia.»

«Aquesta situació —diu el text del comunicat— no és fruit de la casualitat, ni exclusiva del nostre país, és la conseqüència lògica d'uns mecanismes econòmics financers i socials... que fan més rígida la situació de riquesa d'uns i la pobresa dels altres del sistema neoliberal vigent a Europa, que busca el benefici i el creixement econòmic i l'eleva a la màxima categoria, separant-lo de la dignitat dels pobles, les famílies i les persones.»

El document valora l'esforç que aquests dies patronal i sindicats porten a terme. Tot i això, el text diu «creiem necessari aportar, des de la nostra iden-

titat i militància cristiana, principis i valors de la doctrina social de l'Església que, al nostre entendre, són una aportació significativa per generar una societat més justa, en defensa del bé comú i per aquest motiu, especialment, dels més desfavorits».

Per al departament de Pastoral Obrera, no s'està posant atenció al veritable significat de la persona i el treball. «Per a nosaltres el més important és l'home, tot i això en aquest sistema s'anteposa el benefici, el lucre, els guanys, la competitivitat. El capital està per sobre de la persona. En aquest context, ens

El secretariat del departament de la Pastoral Obrera es mostra escèptic, especialment en el context actual de supremacia de l'economia sobre la política, del que és pràctic sobre el que és ètic. A la pregunta si creu que hi ha alguna voluntat real del govern de tirar endavant una reforma encarada als treballadors, respon el P. Felip: «Ens temem que una cosa poden ser les bones intencions i una altra cosa seran els fets...»

Un altre element important de l'anàlisi és la presència del Tractat de Maastricht, les exigències comunitàries en l'unificació de la moneda. A propòsit d'això, Felip García diu que: «La gent està dient "ens estan llançant cap a Maastricht, que sembla un ogre". Jo no dic que ho sigui o que no ho sigui, el que dic és que entrar en els pressupostos o en els punts de convergència que Maastricht suposa, en el marc d'aquesta economia europea, una major precarietat en el treball i més acomiadaments lliures. El que està en joc és la dignitat de la persona, sacrificada en nom de la competitivitat i el mercat.»

El diagnòstic de la situació en matèria de respecte als drets laborals és pessimista per al nostre entrevistat, «per aquest motiu elevem la nostra veu; si sabéssim la resta no hauria estat necessari el document, ni dir, enmig de les converses que mantenen sindicats amb empresaris, el que nosaltres pensem. Però almenys elevem la nostra veu dient "escolti, que aquí hi ha drets fonamentals que no es poden trepitjar". Ens temem que aquesta reforma continuarà en la mateixa línia, desgraciadament, que la de 1994».

Certament, no podem esperar que la reforma del mercat de treball solucioni tots els problemes, si no es reformen simultàniament el funcionament d'altres mercats i institucions. Per exemple, una reforma com l'actual només tindria èxit si anés acompanyada d'una modificació en les formes de gestió interna de les empreses. Per tant, ara cal esperar els pròxims acords.

Tanius Karam

parlen d'aspectes tècnics, macroeconòmics. Se segueix privilegiant el que és pràctic, eficaç, rentable. Nosaltres creiem que així no podem construir una societat més justa, d'iguals per compartir els béns. El dret universal dels béns es fa present; els béns són per a tots els homes», afirma García.

La reforma respon als interessos dels més forts

«La futura reforma laboral —es llegeix novament en el text del comunicat— no pot guiar-se només per xifres i situacions macroeconòmiques ni acontentar-se amb petits pedaços, retocs jurídics, ajudes econòmiques, etc. Ni tampoc és acceptable que pretengui respondre preferentment als interessos dels grups més forts econòmicament i políticament, com va passar el 1994.»

«Un sol Senyor, una sola fe, un sol baptisme»

Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona

Un tema catequètic fort

És una pràctica pastoral ben consolidada la de dedicar més atenció, durant la Quaresma, a la predicació i a la catequesi. Les indicacions litúrgiques destaquen la Quaresma com un dels temps particularment adients per fer l'homília àdhuc en les misses ferials. En les diòcesis, a cada parròquia, en els grups de formació cristiana, qui més qui menys tothom prepara ocasions extraordinàries per al recés, per a les conferències espirituals, per a la predicació extraordinària, etc.

Aquesta pràctica té arrels profundes que corresponen al sentit més original de la Quaresma com a temps de preparació immediata dels elegits per a ser batejats a la Vetlla Pasqual. Això ha marcat decisivament la Quaresma, convertint-la en un temps catequètic, i es pot observar com la Quaresma és el temps litúrgic amb més sistematització doctrinal, sobretot en les primeres

lectures dominicals.

Res d'estrany, doncs, que l'accentuació baptismal volguda per Joan Pau II en el programa d'enguany, dins del trienni de preparació al Gran Jubileu, comporti, en correspondència, una major accentuació catequètica: «El primer any, doncs, serà el temps favorable per redescobrir la catequesi en el seu significat i valor d' "ensenyament dels Apòstols" (Ac 2, 42) sobre la persona de Crist i el seu misteri de salvació. Per aquest objectiu, serà molt útil l'aprofundiment en el Catecisme de l'Església catòlica...» (TMA, núm. 42).

Catequitzats o iniciats?

Quan es parla de catequesi no tothom ho percep de la mateixa manera. Hi ha molts cristians —la majoria, segurament— que la redueixen a l'àmbit de les coses de la infància o de l'adolescència i primera joventut, associada amb la confirmació i la prime-

ra comunió. Un cop superades aquestes etapes de la vida, no creuen que calgui parlar-ne més. De fet, hom constata que és difícil que els infants que ja participen de l'Eucaristia continuïn participant en la catequesi fins a l'adolescència.

Tanmateix, la catequesi no és només una activitat «infantil». Transmetre la fe lliurada als sants una vegada per sempre, la fe dels Apòstols, és una tasca permanent de l'Església. Aprofundir en aquesta fe, alimentar-la, purificar-la si cal, es tasca de tota la vida.

Però hi ha encara un altre aspecte a considerar. Quan diem «catequesi» parlem sobretot d'ensenyament doctrinal, i no podem oblidar que això és només un element dels que integren la formació total del cristià. El cristià ha de conèixer i acceptar el contingut de la fe de l'Església, però alhora ha d'acollir l'acció que Déu fa en ell per mitjà dels sacraments del baptisme i de la confirmació, i que culmina amb la

participació en l'Eucaristia.

Això és el que anomenem «iniciació cristiana». El nom significa que el cristià és introduït en un misteri que el supera, que viu sota la gràcia de Déu, i que el coneixement, l'acceptació, i la coherència de vida amb aquest misteri per part de l'home són la col·laboració que Déu vol a la seva obra.

El cristià no ho és només perquè coneix molt bé la doctrina cristiana. Ni tampoc ho és perquè sigui una persona de bon cor, solidària amb tots els necessitats, i disposada sempre a donar una mà quan cal. També els no cristians poden fer-ho, i de fet molts ho fan, àdhuc sense creure explícitament en Déu. El cristià ho és perquè Déu l'ha fet així: objecte del seu amor, de la seva elecció, de la seva santificació, del do del seu Esperit Sant...

Un sol Senyor, una sola fe, un sol baptisme. Aquesta és la trilogia que constitueix el procés fonamental de la iniciació cristiana.

La Bíblia a l'abast

Himne a l'amor de Déu

(Rm 8:31b-34)

Josep M. Aragonès, rector de Torrelavit i canonge de la seu de Barcelona

La gran revelació

Vet aquí l'afirmació nuclear de la nostra fe: Déu ens estima. L'amor de Déu a la humanitat —i no precisament en abstracte sinó en la concreció de cada individu— és la seva gran revelació. Escoltem la paraula de Déu, escoltem-la amb atenció, i se'ns farà la llum en l'interior de molts interrogants foscos i farcits d'angoixa. Però sobretot veurem brillar una llum esclatant que ens comunica força i ens dona certesa en la peregrinació per la vida. És la llum de l'amor de Déu. I aquest amor que ha sortit al pas de tots els homes i dones de tots els temps; caminants moltes vegades per camins boirosos, a la fi s'ha manifestat de ple en Jesucrist. Déu ens «l'ha revelat en el Crist Jesús, Senyor nostre» (v. 39b). L'amor de Déu és font de tota esperança. El cristià està molt lluny del déu de les tempestes. Més encara, sap que aquest déu no ha existit mai fora de la imaginació enterbolida pel pecat d'una humanitat que es debat en la fosca i pels estimbals de la por. El dels creients és el Déu-que-estima. Per això és un Déu únic en trinitat. I no sols és el Déu que estima, sinó que també és

estimat, i aquesta dinàmica amorosa de Déu és la que ha entrat en la història del cosmos i de la humanitat. El Pare ens ha donat el Fill (v. 32a). I Pare i Fill han enviat a la humanitat reprimida el seu Esperit «per donar testimoni que som fills de Déu» (v. 16). Així és que podem dirigir-nos a Déu amb tota confiança i dir-li de cor: «Abbà, Pare!» (v. 15).

«Si tenim Déu a favor nostre, qui tindrem en contra?» (v. 31b). Per a una persona de fe la resposta és simple i evident: ningú. En tot el capítol 8 de la seva carta, sant Pau argumenta als romans aquesta veritat existencial: Déu és amb nosaltres. «L'Esperit del qui va ressuscitar el Crist Jesús d'entre els morts habita en vosaltres» (v. 11a). Ell fa camí amb nosaltres i és tot fent camí que se'ns revela, que ens manifesta qui ha estat sempre i qui és per a nosaltres fins a arribar a la plena manifestació del que serà definitivament. Aquest itinerari humà de Déu, ens l'ha manifestat en Jesús. Ell, Jesús, és l'entrada de Déu en la història humana, fet carn i sang nostres, i la seva permanència realitzadora entre nosaltres. Res més lluny, doncs, de la realitat de la fe del cristià, que la por. Sant Pau ens dirà que està conven-

cut que res del que sol fer por a la humanitat —la mort, els esperits, el futur, els forats negres de l'ordre que siguin...— és capaç de separar-nos de l'amor de Déu que s'ha manifestat en Jesús (vv. 38-39). «Ell, que va entregar el seu propi fill per tots nosaltres i no el va plànyer, com no estarà disposat a donar-nos-ho tot, juntament amb el seu Fill?» (v. 32). És cert que podem no correspondre a l'amor de Déu i fins i tot separar-nos voluntàriament d'ell. És el pecat. I tots serem jutjats dels nostres pecats, de les nostres infidelitats amb Déu, com també de la nostra fidelitat i bona resposta. L'amor de Déu, però, resta sempre fidel. Ens sotja constantment i ens cerca, com el bon pastor cerca l'ovella esgarriada, sempre amb el desig de reintegrar-la al seu amor. Per això ningú no sortirà a acusar-nos fora de nosaltres mateixos, que ja és benèvol, per més que sigui possible. «Qui es presentarà per acusar els elegits de Déu?» (v. 33a). Perquè el cristià no és únicament estimat de Déu. És l'estimat que ha estat elegit. Aquest és el valor i la força de la vocació cristiana, que es fa realitat en el baptisme. Realitat que marca el camí de la nostra transfigura-

ció radical en innocents, justificats. «És Déu qui els declara innocents» (v. 33b). No hi ha qui gosi ni qui pugui condemnar-nos. Davant nostre, més encara, amb nosaltres hi ha «Jesucrist, el qui va morir, més encara, el qui va ressuscitar», ell és el nostre intercessor, sempre en actiu a la dreta de Déu (v. 34).

Un himne de lloança

Aquestes petites paraules de l'Apòstol, tenen tota l'empenta lírica d'un himne litúrgic. Un himne a l'amor immens de Déu. Són, però, una invitació a convertir-nos nosaltres mateixos en un himne vivent d'acció de gràcies a l'amor de Déu que ens ha salvat en Jesucrist. Un cant d'amor vivent. Un himne que cal, doncs, que sigui visualitzat per tots i cadascun dels cristians enmig del món que ens ha tocat viure per la intrepidesa en defensar la fe amb les paraules, i, més encara, amb les obres. Si Déu ens estima i és amb nosaltres, ¿per què som tan porucs? En tots els ordres de la nostra vida, a dins i a fora de l'església, hem de tenir el coratge de presentar-nos sempre com a testimonis de la fe en l'amor operant de Déu.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(Cicle litúrgic B; ferial II)

Temps de Quaresma

(Salteri: setmana 2)

FEBRER

23. Diumenge

II de Quaresma. Morat. Lectures: Gènesi 22:1-2.9a.15-16 / Salm 115 / Romans 8:31b-34 / Marc 9:2-10

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Policarp, b. mr.; Florenci, cfr.; Sirè, mjo. mr.; Santes, Marta d'Astorga, vg. mr.; Milburga i Romana, vgs.

24. Dilluns

Fèria. *Morat.* Lectures: Daniel 9:4b-10 / Salm 78 / Lluc 6:36-38

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Modest, b.; Pretextat, b. mr.; Sergi, mr.; Edilbert, rei; Santa Primitiva, mr.

25. Dimarts

Fèria. *Morat.* Lectures: Isaïes 1:10.16-20 / Salm 49 / Mateu 23:1-12

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Valeri, erm., Cesari, metge; Tarasi, b.; Diòscor, mr.; Santes, Walburga, vg. i Herena, mr.

26. Dimecres

Fèria. *Morat.* Lectures: Jeremies 18:18-20 / Salm 30 / Mateu 20:17-28

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Néstor, b. mr.; Faustinià i Porfiri, bs.; Papiès, Diodor i Fèlix, mrs.; Alexandre, b.

27. Dijous

Fèria. *Morat.* Lectures: Jeremies 17:5-10 / Salm 1 / Lluc 16:19-31

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Gabriel de la Dolorosa, passionista; Baldomer, Basili i Procopi, cfrs.; Santa Honorina, vg.; Beat Joan de Gorza, ab.

28. Divendres

Fèria. *Morat.* Lectures: Gènesi 37:3-4.12-13a.17b-28 / Salm 104 / Mateu 21:33-34.45.46

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Romà, ab.; Macari, Rufi, Cereal, Serapió i Teòfil, mrs. *Abstinència de carn.*

MARÇ

1. Dissabte

Fèria. *Morat.* Lectures: Miquees 7:14-15.18-20 / Salm 102 / Lluc 15:1-3.11-32

ALTRES CELEBRACIONS: *L'Àngel de la Guarda.* Sants, Rossend, b.; Suitbert i Albí, bs.; Siviard, ab.; Abundanci, mr.; Santes, Eudòcia i Antonina, mrs.

Lectures bíbliques

Diumenge II de Quaresma (Cicle B)

Lectura primera

Gn 22:1-2.9a.10-13.15-18

Sacrifici d'Abraham, el nostre pare en la fe

Lectura del llibre del Gènesi

En aquells dies, Déu, per posar a prova Abraham, el cridà: «Abraham.» Ell respongué: «Aquí em teniu.» Déu li digué: «Pren, si et plau, Isaac, el teu fill únic, que tant estimes, ves-te'n al país de Morià i allà, dalt de la muntanya que jo t'indicaré, sacrifica'l en holocaust.»

Arribat a l'indret que Déu havia indicat a Abraham, hi aixecà l'altar i apilà la llenya. Llavors agafà el ganivet per degollar el seu fill. Però l'àngel del Senyor el cridà des del cel: «Abraham, Abraham.» Ell li repongué: «Aquí em teniu.» L'àngel li digué: «Deixa estar el noi, no li facis res. Ja veig que reverencies Déu, tu que no m'has refusat el teu fill únic.» Llavors Abraham alçà els ulls i veié un moltó agafat per les banyes en una bardissa. Hi anà, el prengué i el sacrificà en holocaust en lloc del seu fill. L'àngel del Senyor tornà a cridar Abraham des del cel i li digué: «Escolta l'oracle del Senyor: "Ja que has fet això de no refusar-me el teu fill únic, juro per mi mateix que t'ompliré de benediccions i faré que la teva descendència sigui tan nombrosa com les estrelles del cel i com els grans de sorra de les platges de la mar; els teus descendents heretaran les ciutats dels seus enemics, i tots els nadius del país, per beneir-se, es valdran de la teva descendència, perquè ha obeït el que jo t'havia manat".»

Salm responsorial

115:10 i 15,16-17,18-19 (R.: 114:9)

Crec amb tot el cor, tot i que deia:

«Que en sóc de dissortat.»
al Senyor li doldria
la mort dels qui l'estimen.

R. *Continuaré caminant entre els qui viuen a la presència del Senyor.*

Ah, Senyor, sóc el vostre serveït,
ho sóc des del dia que vaig néixer.
Vós em trencàreu les cadenes.
Us oferiré una víctima d'acció de gràcies,
invocant el vostre nom. **R.**

Compliré les meves promences,
ho faré davant del poble,

als atris de la casa del Senyor,
al teu bell mig, Jerusalem. **R.**

Lectura segona

Rm 8:31b-34

Déu no va plànyer el seu propi fill

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma

Germans, si tenim Déu a favor nostre, ¿qui tindrem en contra? Ell que va entregar el seu propi Fill per tots nosaltres i no el va plànyer, ¿com no estarà disposat a donar-nos-ho tot, juntament amb el seu Fill?

¿Qui es presentarà per acusar els elegits de Déu? És Déu qui els declara innocents. ¿Qui gosarà condemnar-los? Jesucrist, el qui va morir, més encara, el qui va ressuscitar, és el qui està a la dreta de Déu intercedint per nosaltres.

Vers abans de l'Evangeli

Del núvol lluminós es va sentir la veu
del Pare:

Aquest és el meu Fill, el meu estimat,
escolteu-lo.

Evangeli

Mc 9:2-10

Aquest és el meu Fill, l'estimat

Lectura de l'evangeli segons sant Marc

En aquell temps, Jesús prengué Pere, Jaume i Joan, els dugué tots sols dalt d'una muntanya alta i es transfigurà davant d'ells: els seus vestits es tornaren fulgurants, i eren tan blancs que cap tintorer del món no hauria pogut blanquejar-los així. Se'ls aparegué Elies amb Moisès, i conversaven amb Jesús. Llavors Pere diu a Jesús: «Rabí, que n'estem de bé aquí dalt! Hi farem tres cabanes, una per a vós, una per a Moisès i una altra per a Elies.» No sabia pas què dir, d'esglaiats que estaven. Llavors es formà un núvol que els cobria, i del núvol estant va sortir una veu: «Aquest és el meu Fill, el meu estimat, escolteu-lo.» Immediatament, mirant al seu voltant, ja no veieren ningú més, sinó Jesús tot sol amb ells.

Mentre baixaven de la muntanya, Jesús els manà que no referissin a ningú allò que havien vist, fins després que el Fill de l'home hagués ressuscitat d'entre els morts. Ells retingueren aquestes paraules i discutien entre ells que volia dir això de «ressuscitar d'entre els morts».

La cortesia, una virtut?

Joan Guiteras i Vilanova

Un escriptor espiritual es pregunta si la cortesia és una virtut. Interrogant davant la reacció contra el formalisme d'altres èpoques. La nostra civilització, tan veloç, tendeix a una gran abstenició de formes. No tenim temps per entretenir-nos en gaire detalls envers els altres conciutadans. La democratització —sigui benvinguda— ens porta, de vegades, al refús de determinades mostres de delicadesa i d'educació. Ens vatem de ser pragmàtics, espontanis i sincers. Actituds que podrien dur-nos a desconèixer el bon tracte segons quin contingut els donéssim.

Val a dir que la simple absència de formes no és

pas una qualitat. El sa realisme, escriu l'esmentat autor, hauria de garantir la finor, la cortesia, les deferències, el tracte social, les atencions, la noblesa, l'educació, etc. Que n'és d'important i revelador tractar bé els altres! Tots agraïm els detalls que ens fan la vida més amable. Solem valorar un determinat grau de senyoria humana. Hi ha bon tracte i mal tracte. Hi ha persones que, sense cap afectació, tenen una acollida senyorívola i una conversa amable.

L'autenticitat no demana ni deixadesa, ni grolleria, ni incompetència en el tracte social. Cap d'aquests conceptes no és igual a l'autenticitat. Perquè el tracte humà es regeix per la reina de totes

saber escoltar

les virtuts: la caritat. L'estimació profunda. L'amor. vessat per Déu en els nostres cors, és el sustentacle de la vida social. La caritat se sap presentar i obra cortesment. De la caritat en dimana el gest oportú i la paraula amable. Per això no calen ni gestos ni paraules ampul·losos. Basta seguir la regla que ens donà Jesús: «Tracta els altres tal com t'agrada que et tractin a tu.»

La cortesia, doncs, és una veritable virtut que emana de la font de l'amor que, en cristià, rep el nom de caritat. La caritat consisteix a estimar amb el mateix amor de Déu. Reclama gestos i paraules amables. Una gran senzillesa acompanyada de la delicadesa. Una vida plena de magnanimitat.

Va d'infidelitats

P-J Ynaraja, capellà del Montanyà

Comprovo que, en programes de debat o tertúlia televisiva, sorgeix amb freqüència el tema de la infidelitat. No és que segueixi aquests programes, sovint sense categoria, però he de confesar que en moments en què busco només entreteniment, no deixo de practicar el «zapping» com tothom. Quan he posat la paraula infidelitat, molts no s'hauran adonat que no he afegit matrimonial. Se sobreentén, diran, alguns. En aquest ambient, és clar que sí. Com quedari-

en aquests programes, i moltes revistes, si tota al·lusió a la infidelitat, sigui posterior o anterior al matrimoni, estigués prohibida? No obstant, si hem arribat a aquest grau d'infidelitat en el matrimoni, jo crec que una de les causes pot ser la influència que té la comprovació de la infidelitat en altres terrenys i estats de vida. En aquests casos, tot i ser infidelitat, no és noticable. Si més no, per les revistes del cor. Com els altres virus, aquest, que és espiritual, també té propietats mutants.

Què passa amb la fidelitat entre amics, entre familiars tot i ser germans, o entre socis, quan hi ha interessos econòmics pel mig? Hi ha sentit de la fidelitat, de la lleialtat, en les relacions entre gent d'Església? Què passa amb la fidelitat profètica? En aquest últim cas si que el terreny es torna ben difícil.

S'explica en el capítol 13 del primer llibre dels reis. A Betel, en temps de Jeroboan, s'ha aixecat un altar cismàtic. Déu envia des de Judà un profeta amb l'ordre estricta de condemnar-lo i tornar immediatament a la seva terra. L'home de Déu ho fa així i provoca l'ira del rei, i per això és castigat. Gràcies a la intercessió del mateix profeta, posteriorment és guarit. Agraït, el rei el vol convidar i obsequiar portant-lo a casa seva. Però refusa, fidel a la norma rebuda, i torna a la seva terra.

Quan està de camí és atrapat per un profeta professional, que també el convida a casa seva. El de Judà li manifesta el seu deure. El d'Israel li diu, mentint, que com a col·lega que és, també ha rebut ordres de Déu. El de les terres del sud, que havia resistit al rei, sucumbeix. El final de la histò-

ria? Quan torna al seu país és atacat per un lleó que el mata. El profeta de Betel se n'assabenta i busca el seu cadàver. Amb hipòcrita sinceritat, ell, que havia estat la causa de la seva mort, proclama que aquesta li ha arribat per no haver estat fidel a Jahvè que li havia prohibit entretenir-se. Amb lleialtat, i reconeixent la seva culpabilitat, demana que sigui enterrat i que quan a ell li arribi l'hora, descansi en el mateix sepulcre amb ell. Les infidelitats, siguin del gènere que siguin, sempre acaben malament.

Si el profetisme és incòmode i enigmàtic, si qui el viu sent el dubte que el seu sentit interior sigui pur subjectivisme, si un pot pensar que és ànsia profètica el que no és més que orgull o desitjos de notorietat, la fidelitat a aquest carisma es fa enormement difícil. Com ha de ser difícil ser fidel al propi consort, per a aquells que han triat l'estat matrimonial.

Els que no estem casats, els que la nostra vida és una pura aventura amb ribets profètics, hem de ser arriscadament fidels a la nostra vocació i estat de vida, abans de demanar aquest requisit als que estan enamorats o casats.

retrats bíblics
intencionats



Ajuda'ns a salvar una vida!

- Centres d'acolliment de mares amb problemes.
- Ensenyament de planificació familiar natural.
- Grups de joves PRO-VIDA que promouen una cultura de la vida.

TELÈFONS DE LA VIDA
204 71 11 i 417 39 64



ASSOCIACIÓ PRO RESPECTE A LA VIDA HUMANA
BONAPLATA, 42, 1º, TEL. 204 71 11 08034 BARCELONA

COL-LABORA FENT-TE SOCI

SÍ A LA VIDA, DESITJO REBRE EL BUTLLETÍ INFORMATIU PRO-VIDA

NOM

Adreça

Població

Província

ASSOCIACIÓ PRO RESPECTE A LA VIDA HUMANA - Bonaplata, 42, 1º, Tel. 204 71 11 08034 BARCELONA



Amics de Déu

Sant Policarp d'Esmirna, bisbe i màrtir, 23 de febrer

Policarp havia estat deixeble de l'evangelista sant Joan i dels seus llavis va escoltar l'ensenyament del Salvador. Molt possiblement de sant Joan va rebre l'encàrrec de pasturar la comunitat cristiana d'Esmirna, bella ciutat de l'Àsia Menor (l'actual Turquia) a la riba del Mar Egeu. Tanmateix, tot això quedava molt lluny. Ara, al Coliseu de Roma tot era un brogit amb el clam ansiós de sang i mort:

—Aquest és el cristià d'Àsia. Ha convençut molta gent que deixés de sacrificar els déus. Que mori l'ateu!

—Si jures pel nom del Cèsar i maleeixes Jesucrist, et deixaré lliure —va dir el procònsol romà Estaci Quadrat a l'ancià bisbe Policarp.

Aquest li va respondre amb una gran serenitat:

—Fa vuitanta-sis anys que serveixo el Crist i no he rebut d'Ell cap mal. Cal que ho sentis clarament: Jo sóc cristià!

Policarp havia firmat la seva sentència de mort. La gentada va demanar que morís devorat per les feres, però Estaci Quadrat va decretar la mort a la foguera. Lligat a una creu, amb les mans a l'esquena va fer aquesta pregària:

—Senyor, Déu totpoderós, Pare del vostre Fill, el nostre Déu Jesucrist, a qui hem rebut de Vós!... Us beneixo perquè m'heu considerat digne d'aquesta hora, perquè amb els vostres màrtirs pugui participar del calze de Jesucrist per a la resurrecció de la Vida Eterna... Us lloco per totes les coses, us beneixo i us glorifico per mitjà de Jesucrist, Senyor nostre.

Les flames van començar a fumejar al voltant del patíbul. Policarp, lligat a la creu, va aixecar els ulls al cel demanant ajut per suportar el dolor que en breus instants va estroncar la seva vida terrena. Ja al cel, va rebre la palma del màrtir. D'ell ha conservat l'Església unes cartes plenes d'unció i sana doctrina.

Pels camins de la Bíblia

Daniel a la fossa dels lleons

Al rei Baltasar el va succeir Darius, rei dels medes. Daniel va continuar com a governador del país.

Uns homes envejosos van anar a trobar el rei i li digueren:

—«Daniel t'ha desobeït. Prega a un altre Déu que no ets tu. Llença'l a la fossa dels lleons.»

A Darius li va saber molt de greu, però no li quedà altre remei que fer llençar Daniel dins de la fossa dels lleons.

El rei es passà la nit plorant, perquè estimava molt Daniel. L'endemà al matí, s'alçà molt d'hora. Anà corrents a la fossa. I cridà:

—«Daniel, dius que t'ha salvat dels lleons el Déu viu?»

Daniel respongué: «Sí, Déu m'ha enviat el seu àngel, i ha clos la boca dels lleons. No m'han fet cap mal.»

El rei va tenir una gran alegria. I va dir:

—«Llenceu dins de la fossa aquells homes envejosos en lloc de Daniel.»

Els llençaren a la fossa, i els lleons els devoraren.

Aleshores el rei Darius va escriure a tots els pobles de la terra. Els deia:

—«Hi ha un Déu viu que salva del mal i de la mort. Ell ha creat el cel i la terra. Que tothom ho sàpiga.»

Darius va permetre al poble d'Israel de tornar al seu país. El poble s'encaminà de nou cap a Jerusalem, bo i cantant a Déu.

Fem Catequesi

El perdó dels pecats



El pecat és una desobediència a la voluntat de Déu, un trencament de l'amistat amb Ell. Quan els éssers humans naixem i venim a aquest món, no tenim encara la dignitat i la santedat dels fills de Déu, ja que tots portem a sobre misteriosament el senyal del pecat del primer home, renovat tristament en cada pecat personal.

Però Jesús ressuscitat ha enviat l'Esperit Sant per a la remissió dels pecats, perdó que Jesús ha guanyat amb la seva mort en creu. Déu, que és amor, ofereix a tothom la gràcia i el perdó.

Abans de pujar al cel, Jesús es va aparèixer als apòstols, va alenar damunt d'ells i els va dir: «Rebeu l'Esperit Sant. A qui perdonareu els pecats, li quedaran perdonats; a qui no els perdoneu, li quedaran sense perdó» (Joan 20, 22-23). Els apòstols van transmetre aquest poder a llurs successors i per això l'Església és en el món el senyal i l'instrument eficaç de la reconciliació amb Déu per mitjà dels sacraments del baptisme i de la penitència.

Quan ella administra el baptisme, tots els pecats queden perdonats i l'home reneix per l'aigua i per l'Esperit Sant com a fill de Déu. I quan absol en la penitència, perdona el pecat a qui ho ha confessat amb un penediment sincer. La gràcia del perdó és concedida a tothom i sempre.

Quan ella administra el baptisme, tots els pecats queden perdonats i l'home reneix per l'aigua i per l'Esperit Sant com a fill de Déu. I quan absol en la penitència, perdona el pecat a qui ho ha confessat amb un penediment sincer. La gràcia del perdó és concedida a tothom i sempre.

Què és l'Eucaristia?

Els llibres

És una cosa sabuda per tots que el sacerdot quan celebra l'Eucaristia no diu les pregàries que li semblen o llegeix les lectures que vol, ja que ell no és l'amo de la celebració sinó un servidor. Tant és així que, per celebrar la missa necessita uns llibres: en ells troba, per un cantó, les oracions, i per l'altre, les lectures de la Bíblia. Són els dos llibres bàsics.

El primer, entre nosaltres, s'anomena Missal. En ell hi ha les oracions que el sacerdot resa com a president de la celebració eucarística. Aquest llibre és necessari tant a l'ambó com a l'altar.

El segon, que conté els fragments de la Sagrada Escripura que es llegeixen a cada missa, s'anomena Leccionari. És pròpiament el llibre de l'ambó. Aquest llibre té una dignitat especial, perquè conté la paraula de Déu; per això, abans de la lectura evangèlica, el diaca o prevere el pot encensar i, després, el besa. També pot ser portat solemnement en la processó d'entrada de la celebració.

Després d'aquests llibres principals, en podem fer servir d'altres com un ajut a la celebració: per exemple el de la pregària dels fidels i el cantoral.

L'Oríol i la Laia
per Xesc



Centre d'Animació Sociocultural del Raval

■ Ofereix atenció per a tota la família en un dels barris més degradats de Barcelona

BARCELONA.— La parròquia del Carme i la de Sant Agustí han unit els seus dos centres d'esplai (El Carme i Abiyoyo), col·laboració que s'ha vist enriquida amb la incorporació del Centre Cultural de l'església del Carme;

En el barri del Raval, més de 35.000 persones viuen situacions de pobresa diverses. Més del 10% d'aquesta població és immigrant d'origen africà o asiàtic, aquest índex va en augment i el cens oficial no recull la gent que viu en situació il·legal i que es concentra en el Raval sud. La taxa oficial de persones en atur al barri és del 22,34% i afecta tant als joves com als adults.

El baix nivell de formació els impedeix accedir a feines qualificades. La feina precària o la inactivitat provoquen faltes de recursos greus: les famílies no poden mantenir les despeses de la llar, ni una alimentació correcta. També afecta l'escolarització i el seguiment acadèmic dels nens, els quals no tenen habitualment mitjans ni espais adequats per al seu aprenentatge, i això es reflecteix en un alt índex de fracàs escolar, gairebé un 29%.

Enmig d'aquesta realitat, la parròquia del Carme fa molts anys que treballa al barri amb iniciatives diverses. A inicis dels anys seixanta, la parròquia organitzava unes colònies durant els estius per a la canalla. D'aquesta forma el 1967 es va inaugurar el Centre d'Esplai de la Mare de Déu del Carme. La degradació del barri va fer que els responsables del centre es plantegessin ampliar l'oferta educativa cada dia de la setmana perquè els joves no passessin tantes hores al carrer. Per la seva banda, l'esplai Abiyoyo, situat a la parròquia de Sant Agustí, va néixer el 1985. Els dos esplais, amb la col·laboració del Centre Cultural de la parròquia del Carme, amb deu anys d'història, han sumat esforços i

per dur a terme un projecte ambiciós: el Centre d'Animació Sociocultural del Raval (CASC), que vol promoure les persones de totes les franges d'edat, i d'aquesta forma millorar i ampliar els serveis que ja existien.

objectius per millorar la qualitat i quantitat dels serveis oferts al barri. D'aquesta manera ha nascut el projecte CASC (Centre d'Animació Sociocultural del barri del Raval), que pretén «aprofitar millor el potencial de què disposem per seguir treballant en la mateixa línia de promoció de les persones, però ampliant l'oferta i el ventall d'edats a qui ens dirigim», explica Òscar

Carme i Abiyoyo, on es treballa amb nens i joves de 3 a 18 anys. En aquest camp hi ha molta activitat, ja que una vuitantena de voluntaris atenen uns 120 nens entre tots dos esplais. El projecte vol establir dues seccions en aquesta àrea: la de lleure infantil i la de lleure juvenil amb programes de treball específic per a cada franja d'edat. Pel que fa a l'àrea de formació compensa-

tòria, actualment només funciona com a reforç escolar dels nens, però l'any que ve es volen fer nous cursos d'alfabetització i coneixements generals per a adults. Pel que fa a la formació religiosa, hi ha un animador de la fe, i es transmeten els valors cristians, però «sempre amb un gran respecte a les altres de religions i a l'opció personal de cadascú», explica Ramon Berenguer, coordinador del projecte.

L'àrea d'acció cultural ofereix dos tipus

de serveis: la producció teatral i la promoció de diverses activitats culturals, com excursions, jocs de taula, etc. «Volem que el lleure i la cultura siguin mitjans d'integració per a tota la gent del barri, per als que ja fa temps que són aquí i per als immigrants, la majoria magrebins», comenta el secretari de l'esplai del Carme. Pel que fa a l'àrea d'acció social, que està en vies de promoció, vol ocupar-se del seguiment de tota la família, però «sense crear duplicitats innecessàries perquè ja hi ha molts serveis socials al barri, sinó que pretenem canalitzar els casos que coneixem i derivar-los a centres amb més experiència que nosaltres», assegura Òscar



Els joves reben classes de reforç escolar en aquest centre del Raval.

Puigardeu, secretari del Centre d'Esplai Mare de Déu del Carme.

Cinc àrees de treball

«La finalitat d'aquesta unió és arribar a tota la família, fer un seguiment global de cadascun dels seus membres —continua Puigardeu— de manera que la feina que fem aquí amb els nois, també tingui una continuïtat a casa seva». En aquest sentit, el projecte CASC treballa en cinc àmbits: l'àrea de lleure, de cultura, de formació, d'acció social i de programes transversals.

L'àrea de lleure parteix de l'experiència de més de 30 anys dels esplais del

Puigardeu. L'últim àmbit en què treballen és el d'eixos transversals, que té com a objectiu promoure activitats per a tota la família. Estan preparant un programa de salut per a l'any que ve que se centrarà en diverses xerrades informatives.

Nens inquietos

Esperanza és una monitora que porta els joves de colònies en els períodes de vacances. Ella, igual que cadascun dels 150 voluntaris que participen en el projecte —des dels que vénen un parell d'hores setmanals fins als que hi són cada tarda—, és una eina indispensable per aconseguir els objectius que s'han proposat. Després de guanyar el premi Voluntariat 1996 d'àmbit local/comarcal que concedeix l'Incavol de la Generalitat de Catalunya, estan més animats que mai a continuar. La Jana, coordinadora de l'àrea de lleure, explica el perfil dels nois amb què tracten: inquietos, durs de caràcter, amb falta d'hàbits, treballen individualment, els costa fixar l'atenció... «Els monitors hem de posar imaginació en el que fem, però també és gratificant pensar que si no tinguessin aquestes ofertes, viurien molt més la conflictivitat del barri», explica aquesta noia que treballa a l'esplai del Carme.

No tenen problemes d'espai perquè disposen de locals amplis, i pel que fa a les fonts de finançament reben subvencions oficials, d'alguna entitat privada i donatius de particulars. També compten amb el suport de l'Escola Pia de Catalunya, de la parròquia del Carme i de la de Sant Agustí, així com de l'Arquebisbat de Barcelona.

Glòria Carrizosa

PROJECTE CASC
CENTRE D'ESPLAI MARE DE
DÉU DEL CARME
C/ BISBE LAGUARDA, S/N
(PARRÒQUIA)
08001 BARCELONA
TEL. 443 34 64

Dóna
Suport
al voluntariat
a través del món
associatiu

Fomenta la
Formació
dels voluntaris

Facilita
Informació

incaVol

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social

incaVol
Institut Català del Voluntariat
Pl. Pau Vila, núm. 1
08003 Barcelona

MÉS INFORMACIÓ
900 300 500

Marxa enrere en les reduccions de personal

■ Les empreses nord-americanes s'adonen que no n'hi ha prou amb els acomiadaments per augmentar els beneficis

El 1996 semblava que s'havia arribat a l'apoteosi de les reduccions massives de personal —el famós *downsizing*— als països industrialitzats, sobretot als Estats Units. L'acomiadament de 40.000 treballadors de l'empresa AT&T es va prendre com a model d'aquesta tendència. No obstant això, les últimes dades procedents d'aquest país indiquen que ara les empreses s'ho pensen millor abans —i després— d'acomiar els treballadors. Les empreses s'han adonat que rebaixant el sou no s'aconsegueix que els beneficis augmentin automàticament. Sembla que moltes d'aquestes empreses han après la lliçó, i algunes han reaccionat augmentant la inversió per a la formació dels treballadors.

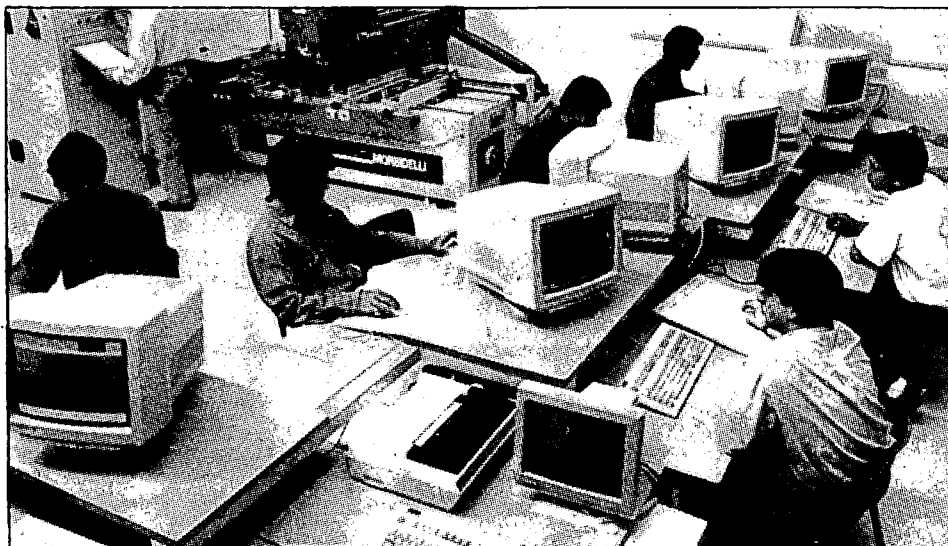
Els números són paradoxals. D'una banda, les empreses nord-americanes van suprimir 362.000 treballadors en els tres primers trimestres de 1996, un 20% més que en el mateix període de 1995. És veritat que les reduccions de personal havien disminuït fins al 1995 (600.000 llocs eliminats el 1993, 520.000 el 1994, 450.000 l'any següent). Tot i així, les oficines de col·locació haurien d'estar plenes de gom a gom. Amb tot, l'índex d'atur (6,9% el 1993) no ha parat de disminuir any rere any, i ara està situat en un envejable 5,2%, la taxa més petita de l'últim quart de segle. Perquè des del 1992 el total de feines ha experimentat un augment net d'uns 10,5 milions.

¿Es tracta d'una proliferació de tre-

balls-escombraries, a l'estil de dependents d'hamburgueseries i similars? Contra el que es pensava, més de dues terceres parts dels nous llocs de treball són de personal qualificat i amb una retribució superior a la mitjana, segons els càlculs oficials. Sí que hi ha hagut, en canvi, un transvasament de feines de sectors en crisi a altres molt pròsperes: la indústria continua perdent treballadors, mentre que la gran majoria dels llocs creats corresponen als serveis.

Creació de feines noves

El que passa és que els treballadors, sobretot els de «còll blanc», es mouen d'una feina a l'altra. I aquí resulta significatiu el comportament de les



El 42% de les empreses nord-americanes han contractat treballadors nous per respondre a les exigències del mercat, que reclamava el retorn a la qualitat.

empreses que han iniciat reduccions de personal. Així ho descriu l'últim estudi de l'American Management Association (AMA), basat en una enquesta a 1.400 empreses mitjanes i grans.

Gairebé la meitat de les empreses han eliminat llocs de treball en el primer semestre de 1996. Però, a la vegada, el 68% van crear llocs nous. O sigui, moltes de les empreses que acomiaden també contracten. Per exemple, AT&T va acomiadar, a principis d'any, 40.000 treballadors, però gràcies a la creació de nous llocs, ara s'ha quedat només

amb 11.000 llocs menys. Per això la davallada mitjana de llocs de treball a les empreses enquestades ha estat de només el 0,7% de gener a juny, el més baix dels últims cinc anys.

L'explicació d'aquests curiosos comportaments sembla ser doble. D'una banda, moltes retallades obeeixen més a raons estratègiques que al simple desig d'estalviar en sous. Això representa que sovint es prescindeix de llocs poc rentables però dins de reestructuracions que també exigeixen contractar personal nou.

Exigències del mercat

O bé, que els que acomiaden, després se'n penedeixen. Les empreses s'adonen que disminuint el sou no s'aconsegueix que els beneficis augmentin automàticament. Segons l'estudi de l'AMA, de les empreses que han reduït personal des del 1990, menys de la meitat han tingut increments de beneficis a curt o llarg termini; només el 30% van tenir augments de productivitat, i el 72% reconeixen que van patir una davallada de moral entre els treballadors supervivents.

Precisament el «factor humà» s'ha demostrat que és molt important. Treballadors descontents no porten clients. Per això, el 42% de les empreses que han contractat gent nova diuen que ho van fer per respondre a les exigències del mercat, que reclamava el retorn a la qualitat. Sembla que moltes d'aquestes empreses han après la lliçó, i algunes han reaccionat augmentant la inversió en formació dels treballadors. (Aceptensa)

Es tornen a obrir a l'Afganistan les «universitats de la mort»

■ Nombrosos integristes s'hi formen en activitats terroristes

Ara ens arriba la informació que a finals de 1996 la milícia talibanesa que controla —des del 27 de setembre passat— el sud i l'est de l'Afganistan, així com la capital del país, Kabul, ha reobert uns camps a prop de la frontera paquistanoaafganesa per a l'entrenament de terroristes internacionals i mercenaris del Pakistan que s'infiltra a la zona de Jammu-Kashmir, sota el control de l'Índia. Aquests territoris, on hi ha una gran activitat terrorista per motius secessionistes, són objecte de disputa entre l'Índia i el Pakistan.

Els talibans han tornat a obrir dos camps: el d'Al Badr I, que allotja 200 persones, la majoria paquistanesos, per dur a terme activitats delictives a Kashmir; i el d'Al Badr II, que agrupa 160 homes de procedència internacional, però majoritàriament àrabs i sudanesos, per lluitar a Txetxènia, per exemple. D'aquesta manera, el govern talibà ha complert la promesa feta fa dos anys d'establir aquestes

«universitats de la mort» a l'Afganistan, on els integristes d'arreu del món es formen en la fabricació d'armes i en la guerra de guerrilles.

Aquesta és una de les raons principals per la qual la diplomàcia mundial sembla que, de mica en mica, es torna a reconciliar amb la coalició antitalibanesa, integrada per personatges com el general Dostum. No és només que estats com l'Índia, l'Iran, Rússia o les repúbliques exsoviètiques d'Àsia central hagin reconegut l'anomenat govern antitalibà, sinó que fins i tot la diplomàcia nord-americana s'esforça per aconseguir una aproximació davant de la incertesa de la policia prointegrista del govern de Kabul. En política i diplomàcia, malauradament, moltes vegades es busca una imposició de criteris i un equilibri de poders on els éssers humans són tractats com «aspectes estratègics menyspreables», una esgarrifosa realitat que tots hem de denunciar. (FICAT)

cultura

El llibre de la setmana

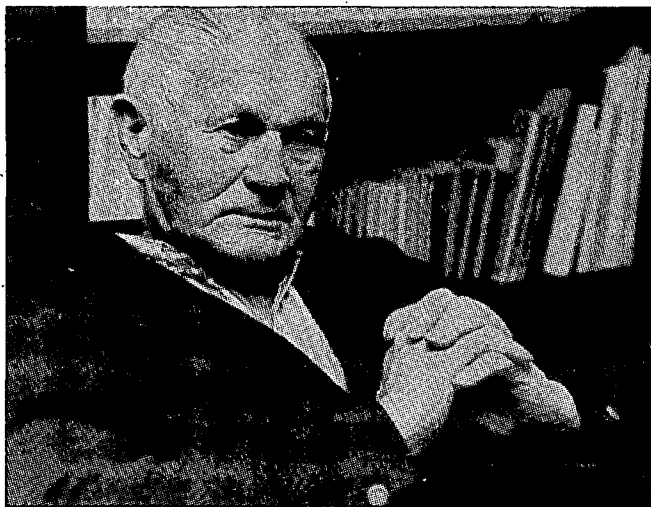
Per al txec Hrabal s'ha acabat l'amargor

Ha estat una notícia amb una gran difusió en la majoria de diaris. La mort del txec Bohumil Hrabal sembla haver sorprès els comentaristes literaris, que han multiplicat els seus articles, tot evocant una figura que semblava que s'hagués oblidat. Vuitanta-dos anys són molts per a un escriptor, per bé que la longevitat sembla ser el privilegi d'uns quants escollits.

Hrabal s'ha conegut al nostre país especialment gràcies a la tasca incansable d'una professora universitària establerta a Barcelona des dels anys vuitanta. Parlem de Monika Zgustová, que ha estat fidel a la cita amb els seus llibres i és ella qui ha traduït al català i al castellà el bo i millor de la producció d'aquest home singular, meitat bohemí meitat soldat, que va viure intensament les vicissituds d'un país la història recent del qual és un autèntic calvari.

Vista des de la llunyania, la crònica dels últims anys del país de Kafka, és la síntesi d'una llegenda de dolor i incompremsió. La invasió alemanya, l'ocupació russa, la Primavera de Praga, Dubcek, Havel... Tot ens recorda una lluita d'un poble tenaç contra un fatalisme que sembla no deixar-lo respirar.

I Bohumil Hrabal ha estat un dels principals protagonistes d'aquesta història cruel, absurda i sense sentit. La seva obra mostra tot el patiment d'un poble que estima, i amb el qual se sent identificat. En cadascuna de les seves obres ell és protagonista i autor, obser-



L'escriptor txec Bohumil Hrabal.

vador i sofert pacient, perquè darrere de cadascuna de les seves pàgines o de la multitud d'anècdotes que ens explica, el veiem a ell viu, apassionat, esglaiat pel terror, sense poder parlar per culpa de la violència, esborrat de la llista d'homes vius, perquè s'ha col·locat en la dissidència.

Quan parla del poble, Hrabal ho fa sabent que es reconeixerà el protagonista (el seu tiet Pep en *Els sofriments del vell Werther*), o potser

ell mateix en *Una solitud massa sorollosa*. I ens explicarà la duresa de la vida en la persecució en *Trenes rigorosamente vigilados*, que es va fer especialment famosa gràcies a la pel·lícula del mateix títol del director Jiri Menzel, que va rebre l'Oscar a la millor pel·lícula estrangera a finals dels anys setanta.

Tal com diu Saladrigas en un co-

mentari d'urgència, «Hrabal ha estat l'escriptor de les coses senzilles, dels fets quotidians, dels personatges vulgars dels carrers i les tavernes de Praga, de la paradoxa de la cervesa i l'alegria de viure, tot i que les seves criatures siguin víctimes de l'adversitat—com ell mateix— i la realitat sembli esperpèntica».

El que interessa de Hrabal és justament la seva capacitat de reflectir la vida real d'aquesta Txecoslovàquia que

desconeixem, on van anar a parar tants compatriotes després de la guerra civil espanyola, tot i que ens hi haguem acostat de manera superficial amb el *Testament a Praga*, de Teresa Pàmies, o d'una manera assossegada a través de l'escepticisme de Kundera, o a través de la foscor dels laberints de Kafka. En Hrabal ens identifiquem amb el poble pla, a pesar de veure-ho tot entre la boira provocada per la ingestió d'uns quants gots de cervesa fortíssima.

Per conèixer-lo bé, i la seva biografia és interessant, s'ha de llegir *Els fruits amargs del jardí de les delícies*. Ens porta de la mà pel laberint d'una vida agitada i interessant.

Cristóbal Sàrrias

També hem llegit...

- ✓ Norman Mailer, *La cançió del verdugo*. Anagrama, Barcelona 1996, 903 pàg. No es pot llegir de cop, perquè hi ha risc d'asfíxia. Nou-centes pàgines sobre el presumpte assassí de Kennedy són moltes, massa pàgines, per descobrir què va passar a Dallas aquell dia de novembre. Però Mailer és incansable. Interessarà a aquells que encara vulguin saber de totes passades qui era i com era aquest enigmàtic xicot sense història, convertit en magnicida.
- ✓ Amistead Maupin, *Historias de San Francisco*. Anagrama, Barcelona 1997, 320 pàg. Per tenir una idea, entre irònica i sarcàstica, de la societat americana. I tot això corregit i augmentat perquè passa on tot és possible, és a dir, a San Francisco. Pot entretenir i divertir lectors no gaire exigents, però abusa de la mordacitat irreverent.

La sardana i la dansa

Notícies diverses

CURS DE MONITORS DE SARDANES A MADRID.— Fins al tercer cap de setmana de març es fa a Madrid el primer curset de monitors de sardanes que promou la Federació Sardanista de Catalunya a la capital de l'Estat espanyol. Les sessions d'aquest curset es duen a terme al Casal Català de Madrid, en caps de setmana alternatius, amb la participació d'una vintena d'alumnes i l'assistència d'un equip de professors de Barcelona, Reus i Terrassa. La cloenda d'aquests cursos per a monitors de sardanes consistirà en una ballada al parc del Retiro de Madrid, el dia 16 de març, amb l'actuació musical de la cobla Pare Manyanet de Reus.

«CONTRAPUNT» EXTRAORDINARI.— El dia 26 de febrer de 1947 s'emeta el primer espai del programa *Contrapunt* a través de Ràdio Terrassa; aviat celebrarem el cinquantè aniversari d'aquella primera audició. Per aquest motiu l'1 de març Ràdio Terrassa Ser Vallès farà una audició extraordinària de tres hores, que evocarà els cinquanta anys de ràdio dedicats a la difusió del fet sardanista i en la qual hi col·laboraran diferents personalitats.

Josep Ventura



**CASA
GAY**

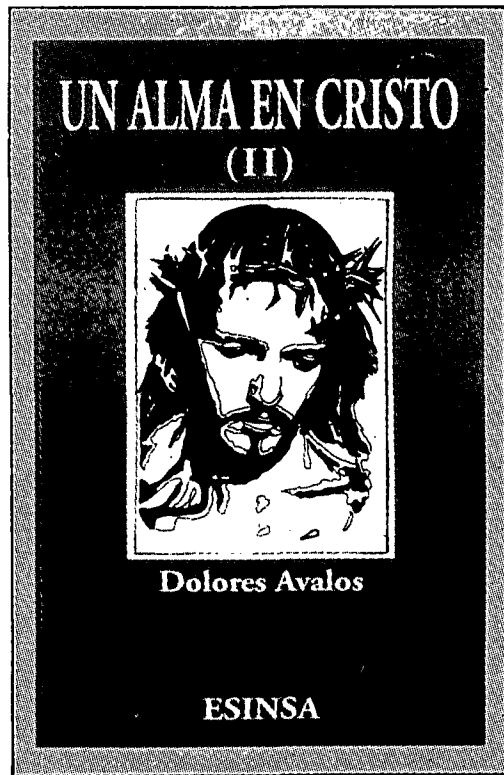
**MÉS DE 100 ANYS ORGANITZANT
CONGRESSOS I REUNIONS**

L'EXPERIÈNCIA ENS AVALA

ROGER DE LLÚRIA, 12 I 14
Tel. 318 14 95 - 301 67 31- Fax 412 44 55

Llibres

Una pedagogia divina



Dolores Avalos Melero,
Un alma en Cristo (II). Editorial
Esin, SA, Barcelona 1996, 216 pàg.

L'autora d'aquest llibre és una mestressa de casa que viu i treballa a l'àrea metropolitana de Barcelona. En el primer volum ens explicava el seu llarg camí espiritual i com Déu l'havia anat preparant per a una tasca evangelitzadora envers tants malalts que es troben sols als hospitals de les nostres ciutats. Malalts que no tenen qui els acompanyi.

En aquest segon volum, *Un alma en Cristo (II)*, hi trobem les entrades del diari de l'autora corresponents als anys 1989-1993. Aquest volum continua sent tan actual com el primer. És farcit de doctrina i saviesa cristianes pràctiques. Dolores, amb la senzillesa i audàcia que la caracteritzen, es pregunta sobre qüestions que afecten la vida de família, el treball professional de la dona fora de la llar, el deure social del vot polític, l'eficàcia de les misses gregorianes, el foc de l'infern, les pelegrinacions, etc. I a totes elles obté una resposta congruent amb la paraula de Déu revelada.

El llibre, que porta l'*imprimatur*, és un bon ajut per anar descobrint l'actuació de l'Esperit a la nostra ànima, a l'apostolat i a l'acció social.

E.E.

Saviesa matrimonial

El Moviment Familiar Cristià ha publicat dos llibres petits però farcits de doctrina i d'orientacions pràctiques sobre el matrimoni. Es tracta d'una exposició clara, entenedora i profunda a la vegada, i fidel al magisteri i als documents més actuals de l'Església sobre el sagrament del matrimoni: el *Catecisme de l'Església catòlica* i el *Familiaris consortio*.

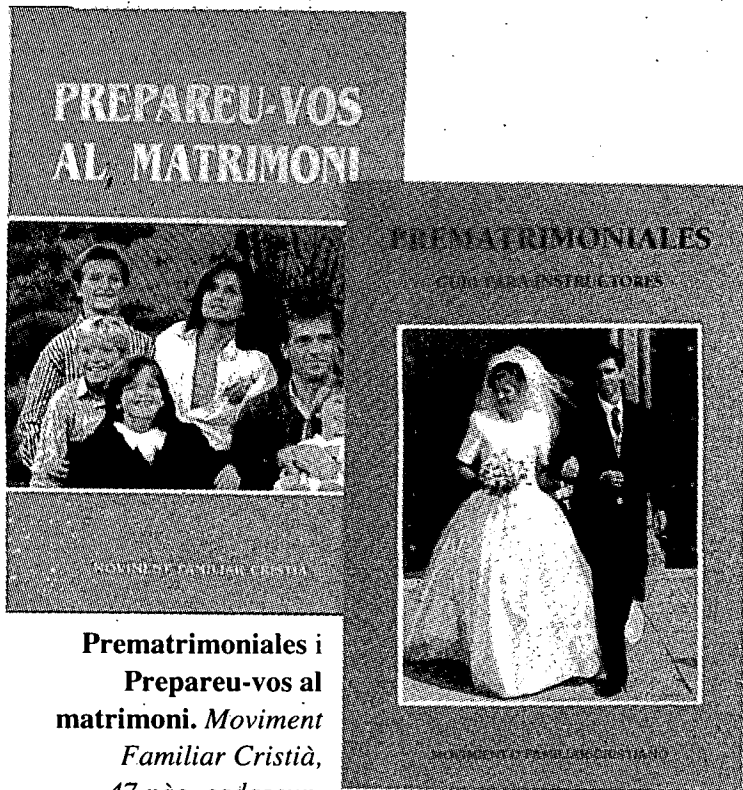
El llibret titulat *Prematrimoniales* és una guia per a instructors, una eina ben pràctica tant per al matrimoni-confessor com per al sacerdot del curs prematrimonial. Té 47 pàgines i està publicat en castellà. És tan ric i concentrat que hom, tot llegint-lo, es pregunta qui ha pogut escriure una joia com aquesta de saviesa pràctica sobre la vida conjugal. L'escrit és anònim però hi ha darrere una parella ja gran que ha dedicat toda la seva vida a l'apostolat del matrimoni i la família.

L'altre llibret, que té el mateix nombre de pàgines, és en realitat la meitat de llarg, ja que és bilingüe. Per un costat, és en català: *Prepareu-vos al matrimoni*; i per l'altre, en castellà: *Preparad vuestro matrimonio*.

Aquest està destinat a entregar-lo als nuvis perquè en facin lectura com a complement de les instruccions que se'ls dona per a la preparació al sagrament, que es fa a les parròquies.

Dr. Ignasi Segarra i Bañeres

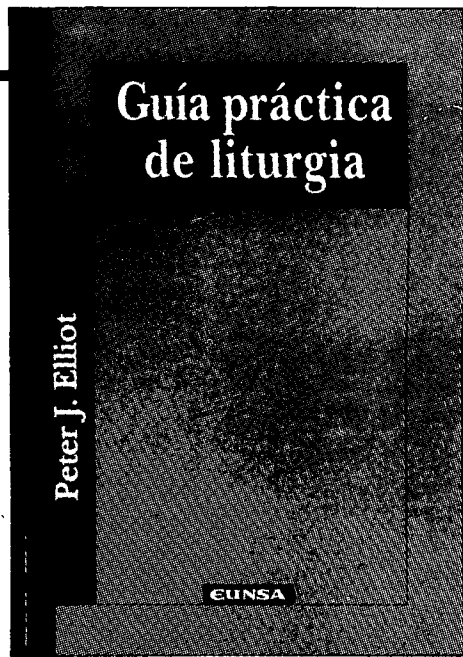
Prevere



**Prematrimoniales i
Prepareu-vos al
matrimoni.** Moviment
Familiar Cristià,
47 pàg. cadascun,
250 ptes. cada exemplar.

Guía práctica de liturgia

Peter J. Elliot,
*Guía-práctica de
la liturgia*,
EUNSA, Pamplona
1996, 292 pàg.



Manual de cerimònies litúrgiques

El cardenal López Trujillo, president del Consell Pontifici per a la Família, en la presentació d'aquest cerimonial del ritu romà modern —que és el títol anglès original d'aquest llibre publicat fa un any per Ignatius Press, una editorial de jesuïtes nord-americans—, ens diu: «És probable que aquest sigui el primer manual extens de cerimònies publicat des del Vaticà II. El lector descobrirà que aquest llibre té una finalitat més àmplia i un to més optimista que no pas els vells manuals.»

L'autor del llibre és un sacerdot australià, oficial de la Cúria romana, que ha incorporat en aquesta obra els coneixements d'una vida dedicada a l'estudi de la litúrgia, al servei pastoral en parròquies i a les basíliques de Roma. El llibre ha estat enriquit amb els consells d'uns trenta experts liturgistes de diverses nacions, entre els quals destaca Mons. Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona, quan era subsecretari de la Congregació per al Culte Diví.

EUNSA ha fet un bon servei als sacerdots espanyols en traduir aquest llibre que ens ajudarà a tots a fer que les nostres cerimònies siguin més dignes, més noblement senzilles i més participades.

J.M.



EDITORIAL REGINA, S.A.

EDICIONS D'INTERÈS:

MISSAL FERIAL

EDICIÓ DE FORMAT MANUAL, PER ALS DIES NO FESTIUS

HIMNARI LITÚRGIC CATALÀ

REPERTORI D'HIMNES PER A LA CELEBRACIÓ CANTADA DE LA LITÚRGIA DE LES HORES

LA VEU DELS PARES DE L'ESGLÉSIA EN LA LITÚRGIA DE LES HORES

ELS AUTORS DE LES LECTURES PATRÍSTIQUES DELS OFICIS DE LECTURA

SEGUIM JESÚS

Col·lecció de 3 volums amb estoig
**ELS MANAMENTS DE DÉU - LES BENAURANCES -
LES OBRES DE MISERICÒRDIA**
TEXTOS CATEQUÍSTICS PER ALS INFANTS

Mallorca, 87-89 Tel. 322 17 11 Fax 322 53 69 - 08029 Barcelona



Crítica de cinema

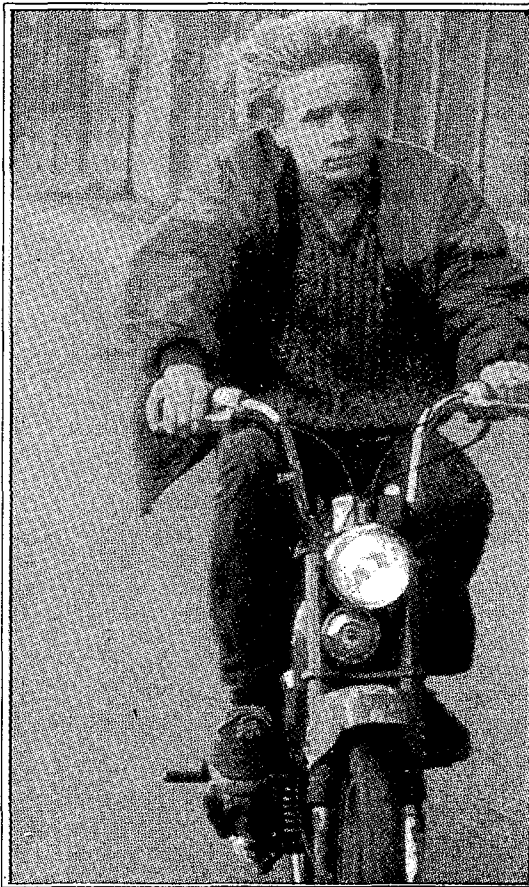
Meritxell Cucurella Jorba

Títol original: La Promesse
Nacionalitat: Bèlgica, 1996
Directors: Luc i Jean-Pierre Dardenne
Guió: Luc i Jean-Pierre Dardenne
Intèrprets: Jérémie Renier, Olivier Gourmet, Assita Ouedraogo, Frederic Bodson, Rasmane Ouedraogo
Durada: 93 minuts

La promesa d'un innocent

Els germans Luc i Jean-Pierre Dardenne acaben de presentar *La Promesse*, una pel·lícula que va tenir una gran repercussió a Cannes —en la Quinzena de Realitzadors de 1996— i que va guanyar l'Espiga d'Or en l'edició de 1996 de la Seminci (Semana Internacional del Cine de Valladolid). La carrera cinematogràfica d'aquests realitzadors belgues comença als anys setanta, quan realitzen audiovisuals centrats en problemes d'interès social. Munten la seva pròpia productora i fan una cinquantena de documentals per a diverses televisions europees. Més tard se centren en els llargmetratges, fins a la seva última creació, el film que us presentem.

Sense deixar de banda l'interès social de les produccions dels germans Dardenne, *La Promesse* se'ns presenta com una cinta que fa difícil delimitar què és documental i què és, per contra, ficció. El tema que s'hi tracta és d'imminent actualitat: els immigrants il·legals i tots els seus problemes. Problemes que comencen quan surten del seu país i travessen les fronteres, amb l'agreujant que sovint són objecte de rebuig per part de la societat de l'Antic Continent. Una societat hostil que a les envistes



del canvi de mil·leni sembla que encara no entengui que no hi ha diferències entre els homes i les dones del món, siguin del nord o siguin del sud.

La tria d'actors poc coneguts o ni tan sols professionals contribueix a donar realisme a la pel·lícula. Jérémie Renier és Igor, un xicot que col·labora amb la feina poc neta de Roger, el seu pare (Olivier Gourmet): l'exploració d'una xarxa d'immigrants il·legals. El nostre protagonista se'ns presenta, d'entrada, en la primera seqüència del film, com un xicot espavilat. Igor està desemparat, en la seva vida hi falten mostres d'afecte. Aquest afecte que ell no té és el que mirarà de donar a Assita, una immigrant negra a través de la qual coneixem un seguit de supersticions del poble africà. Ha d'ajudar Assita perquè així ho va prometre...

D'una banda, *La Promesse* fa pensar en algunes de les produccions més documentalistes del britànic Ken Loach, per tot el que hi ha de denúncia social en les seves produccions. D'altra banda, quant als sentiments que envolten els personatges, sobretot el d'Igor, *La Promesse* es faria més propera a les obres del també britànic Mike Leigh.

El film és un crit d'alarma, amarat de realisme i tensió gairebé policíaca, que farà reflexionar el poble europeu.

Secció a càrrec de: Telespectadors Associats de Catalunya (TAC) Balmes, 92, 1r 1a A - 08008 Barcelona Tel. i fax (93) 488 17 57

Pel·lícules
recomanades

Dissabte 22 de febrer

TV3 **Operació Crossbow** (Gran Bretanya, 1965)
16.00 **Director:** Michael Anderson. **Intèrprets:** George Peppard, Tom Courtenay, John Milles, Sophia Loren.

Argument: A principis de la Segona Guerra Mundial, el servei secret britànic llança els seus homes en paracaigudes sobre una base nazi on es fabriquen coets de llarg abast. Els agents secrets es fan passar per científics alemanys considerats morts, per poder entrar a la base i facilitar la seva destrucció. **

TV3 **Pengem-los ben amunt** (EUA, 1968)
22.15 **Director:** Ted Post. **Intèrprets:** Clint Eastwood, Inger Stevens, Pat Kingle.
Argument: El 1873, a Oklahoma, Jed Cooper és acusat d'haver robat bestiar a un propietari i d'haver-lo mort. Tot i que ell ho nega li disparen uns quants trets. Rachel el salva i el cura, però no s'acaba de refiar dels homes perquè una vegada la van violar. *

TV3 **Rocky III** (EUA, 1991)
24.20 **Director:** Sylvester Stallone. **Intèrprets:** Sylvester Stallone, Talia Shire, Burt Young.
Argument: Rocky ha aconseguit la fama. La seva foto il·lustra portades de revista i la seva feina consisteix més aviat a fer anuncis. Aleshores es comença a formular la pregunta de si ha perdut l'estímul de ser el millor. *

Diumenge 23 de febrer

TV3 **Blood Alley** (EUA, 1955)
15.40 **Director:** William A. Wellman. **Intèrprets:** John Wayne, Lauren Bacall, Paul Fix.
Argument: Els habitants de Txiku Xan, un poble xinès ocupat, volen fugir en un vaixell cap a Hong Kong pels perillosos estrets de Formosa. Els fugitius embarquen enmig d'un atac enemic i comencen a navegar perseguits per una llanxa patrullera. **

Valoració de les pel·lícules: *Aceptable **Bona ***Molt bona ****Obra mestra
 Per a una valoració diària de les pel·lícules podeu trucar al telèfon del cinema del TAC 488 17 37.

TELE ZAPPING

TV1

Dissabte

07.45 *Babylon 5*
 08.30 *Sábado fiesta*
 Inclou: La llamada de los gnomos
 09.30 *Club Disney*
 Inclou: Pato Aventuras
 Chip y Chop

Diumenge

07.45 *Babylon 5*
 08.30 *Domingo fiesta*
 Inclou: La llamada de los gnomos
 Los cuentos de papá Castor
 Yogi y la búsqueda del tesoro
 La pequeña Lulú
 Los pequeños Picapiedra

La 2

De dilluns a divendres

07.30 *Con mucha marcha*
 Inclou: Las fábulas del bosque verde
 David el gnomo
 13.00 *Con mucha marcha*
 Inclou: Los cuentos de papá Castor
 La banda de Mozart
 17.45 *Para nosotros*
 Inclou: Barri Sèsam

Antena 3

De dilluns a divendres

07.30 *Club Megatrix*
 Inclou: Peter Pan
 Marco

Programació infantil

Dissabte i diumenge

07.35 *Club Megatrix*
 Inclou: Los cerditos
 Los cuatro fantásticos
 Mortadelo y Filemón

Tele 5

De dilluns a divendres

07.35 Los snorkels
 07.50 La leyenda de Blancanieves
 08.35 Cazafantasmas

Dissabte i diumenge

07.00 *Dibujos animados*
 Inclou: El show de Alwin
 Super ratón
 Cazafantasmas

TV3

Dissabte i diumenge

08.00 *Club Super 3*
 Inclou: Les tres bessones
 Daniel, el trapella
 Els Picapedra

C33

De dilluns a divendres

07.30 *Club Super 3*
 Inclou: Doraemon
 Mèu i Mau
 17.30 *Club Super 3*
 Inclou: En Horry, el monstret
 Garfield i els seus amics


Crònica televisiva

La conquesta del fons del mar

Miquel Àngel Codina

L'intent de rescatar el *Titànic* va començar tot just l'endemà que aquest luxós transatlàntic britànic s'enfonsés —en el seu viatge inaugural, el 15 d'abril de 1912, després de xocar amb un iceberg— a les aigües de l'Atlàntic Nord, on més de 1.500 persones van perdre la vida. Això no obstant, en aquell temps hagués estat una missió impossible atès que el límit de profunditat en què podien treballar els submarinistes era d'uns 60 metres i el *Titànic* jeu a més de 3.500. Però aquest somni va continuar viu en el pensament de curiosos i aventurers intrèpids que esperaven trobar tresors submergits, però també en els científics que volien posar a prova la tecnologia d'exploració submarina més avançada. Els mars i oceans guarden amb recel, fruit de dramàtics naufragis o de cruentes batalles, fortunes incalculables, com milers de monedes d'or, tones de plata i nombrosos barrells d'aquests dos metalls preciosos.

Dins del programa *La noche temática*, es va dedicar a aquest tema un interessant monogràfic titulat *Los cazadores de tesoros*, que va incloure dos documentals (*En busca de los dioses engullidos* i *El oro de los abismos*) i una pel·lícula (*El tesoro*, dirigida per Antonio Mercero l'any 1989). La recerca de tresors al fons del mar s'ha convertit actualment en una autèntica indústria. Multinacionals, bancs i instituts d'investigació uneixen els seus esforços per tal d'explotar les riqueses del mar: ahir era el petroli, avui dia són els naufragis.

En la dècada dels vuitanta, el desenvolupament de la tecnologia de detecció electrònica per a la recerca d'avions i vaixells va fer possible la localització del *Titànic*. Després de diversos intents fracassats, un equip d'oceanògrafs dirigits per Jean-Louis Michel, de l'Institut d'Oceanografia Francès, i Robert Ballard, del Centre Woods Hole dels Estats Units, ho van aconseguir. El vell somni de la conquesta del fons del mar s'havia fet realitat. Com va succeir amb l'espai, els abismes del planeta van esdevenir ben aviat un territori d'exploració, de prestigi o d'enfrontament. Cal dir també que el pressupost mínim per dur a terme una exploració submarina d'aquestes característiques té un cost d'uns 10 o 12 milions de dòlars anuals. L'estudi per perfeccionar petits submarins tripulats capaces de descendir a profunditats de 6.000 metres —com el *Nautile*— va rebre un gran impuls d'ençà que la recuperació del *Titànic* es va establir com a objectiu. Alguns objectes d'aquest tristament famós vaixell ja han estat recuperats. Testimoni d'una llegenda.

«CATALUNYA CRISTIANA» ALS QUIOSCOS DE CATALUNYA

Podeu trobar-la, setmanalment, a:

Editorial Claret, S.A.	Roger de Llúria, 5	08010	Barcelona
Euro-Paper Llibreria	Major de Gràcia, 129	08012	Barcelona
Jordi Serrano Poy	Pl. Lesseps (enfront n. 31)	08023	Barcelona
Kiosco Baldiri Bosch	Eusebi Güell, 87	08830	Sant Boi, LL
Kiosco Ferrer	República Argentina, 233	08023	Barcelona
La Formiga d'Or, S.L.	Av. Portal de l'Àngel, 3	08002	Barcelona
Llibreria Balmes	Duran i Bas, 11	08002	Barcelona
Llibreria Obradors	Ctra. de Berga, 59	08670	Navàs (BCN)
Llibreria Ramon Llull	La Palma, 9	25002	Lleida
Maria Cabayol Magrinyà	Nou, 3 (La Riera de Gaia)	43762	Tarragona
Punt Press	Pl. Corsini, 5	43001	Tarragona
Salvadora Camps Borja	Diputació, 354	08013	Barcelona
Sant Pau Llibreria	Via Laietana, 38	08003	Barcelona

Reserveu el vostre exemplar, ara!

Veus d'Església

TELEVISIÓ

La 2

- Diumenge** 08.45 *Tiempo de creer*
 10.00 *Últimas preguntas*
 10.25 *Testimonio*
 10.30 *La Missa*: amb la participació de la Coral Espinavesa de Valls (Alt Camp, Arquebisbat de Tarragona), sota la direcció de Modest Soler (director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Jaume Planas i Pahissa).
 11.20 *Santuaris de Catalunya*

Dilluns 17.15 *Pueblo de Dios*

C 33

- Ds. 22/2** 09.00 *Signes dels Temps*: estarà dedicat a «Diàleg a fons» amb Olga Xirinachs, escriptora i poetessa, un passeig per l'interior de la persona en clau de crítica i compromís.
 En el programa també oferirem espais de música, actualitat cultural amb Mn. Benigne Marquès, del Museu Diocesà de la Seu d'Urgell; costumari per Joan Amigó; agenda i el comentari de l'evangeli per Mn. Josep M. Ballarín.
 (Dirigit per Ramon Safont-Tria i presentat per Teresa Pou.)
- Ds. 1/3** 09.00 *Signes dels Temps*: estarà dedicat a «La dona dins de l'Església». Diàleg amb Carme de Castro, metgessa, que ha donat bona part del seu temps a la nostra Església.
 Reportatge dels alumnes de la Facultat de Ciències de la Comunicació Blanquerna.
 En el programa també oferirem espais d'actualitat, notícies, llibres i el comentari de l'evangeli per Mn. Josep M. Ballarín.
 (Dirigit per Ramon Safont-Tria i presentat per Teresa Pou.)
- Diumenge** 09.45 *Néixer de nou*: (programa religiós protestant mensual)
 01.15 *Signes dels Temps* (repetició del programa emès dissabte)

TV de Mataró (Canal 64)

- Dv. 21/2** 20.30 *Creure avui*. (Dirigit per Ramon Safont-Tria.)
Dv. 28/2 20.30 *Creure avui*. (Dirigit per Ramon Safont-Tria.)

CTV (Centre Televisiu Vaticà)

Retransmissió via satèl·lit europeu Eutelsat II-16° E. 37V. freq. 11.575 GHz, 6.60 italià, 7.50 anglès.

- Diumenge** 12.00-12.30 *Angelus* (directe)
Dimecres 11.00-12.30 *Audiència general* (directe)
De dilluns a divendres 18.10-18.25 *Informació*
Dissabte 18.10-18.25 *Speciale Lumen 2000*

Ràdio



RÀDIO ESTEL (Barcelona: FM 106.6)

Cada dia:

—de 02.00 fins a les 21.00 h Radiofórmula musical amb butlletins informatius cada quart d'hora.
—Comentaris de l'Evangeli a les 7.30 i a les 15.30.

Dilluns		Els veïns de l'escala	
21.00	Vet aquí que... En un dia com avui Punt i Coma Ara va de barris	22.00	Nit d'Estels
22.00	Nit d'Estels	23.00	En família
23.00	Joc Net	24.00	Calaix de Sastre
24.00	Estima la vida	01.00	Estel de colors
01.00	Fila 7 Cova de Clàssics	Divendres	
Dimarts		21.00	Vet aquí que... En un dia com avui Punt i Coma Intercultures
21.00	Vet aquí que... En un dia com avui Punt i Coma Planeta Blau	22.00	Nit d'Estels
22.00	Nit d'Estels	23.00	Panorama cultural
23.00	Tendències	24.00	Amb llum pròpia
24.00	Versió original Sons i ressons	01.00	Cova de Jazz
01.00	El perquè de tot plegat	Dissabte	
Dimecres		21.00	Des de Nashville Contemporània
21.00	Vet aquí que... En un dia com avui Punt i Coma Converses amb la ciència	22.00	Mar de Claror Quart món A cor obert
22.00	Nit d'Estels	23.00	Panorama de cinema
23.00	Temps d'acció	24.00	Des del campanar
24.00	Àgora	01.00	Novetats a cau d'orella
01.00	De la lletra i de la música Yesterday	Diumenge	
Dijous		09.00	Tot sardana
21.00	Vet aquí que... En un dia com avui Punt i Coma	18.45	Eucaristia des de la Catedral
		21.00	Dos quarts de nit So de cine
		22.00	Nòmades Raons per viure
		23.00	Temps de paraula
		24.00	El tren de la música
		01.00	A cel obert

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE BARCELONA

CATALUNYA MÚSICA (Barcelona: 101.5 FM) - Diumenge a les 09.00h: *Músiques místiques: Servei sagrat, per a baríton, cor mixt i orquestra*, de Bloch; *Motet a Sant Joan Bautista*, de Gilles; *Meine Seele erbt den Herrn, motet*, de J.E. Bach; *Litanie d'Ostra Brama IV, per a solistes i orgue*, de Moniuszko. A les 11.00h: Retransmissió de la missa conventual des de Montserrat.

CATALUNYA RÀDIO (Barcelona: FM 102.8) - Diumenge a les 07.30h: *Paraules de vida*: conversa sobre un tema d'actualitat des de l'òptica de la fe (director: Oriol Llop).

COPE/RÀDIO MIRAMAR (OM 702) - A les 21.00h: *El espejo de la Iglesia*. Diumenge a les 09.00h: *Santa Missa*. A les 09.45h: *Informatiu diocesà*. A les 10.00h: *Iglesia es noticia*: informació diversa de les diòcesis, de la Conferència Episcopal Espanyola i de l'activitat del Sant Pare i de la Santa Seu. A les 22.00h: *La linterna de la Iglesia*.

RÀDIO 1 (RNE, OM 738; Barcelona: FM 88.3) - Diumenge a les 08.15h: *La Misa de España* (des de Madrid).

RÀDIO 5 (RNE/Catalunya, OM 1.503) - Divendres a les 17.38h: *Fets i criteris*: paraules de l'arquebisbe Torrella, de Tarragona.

RÀDIO BARCELONA (OM 666) - Diumenge - De 22.05 a 23.00h. *Objectiu, l'home*: programà de valors humans. El cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista amb el Dr. Josep Masip Utset, cap de la Unitat de Vigilància Intensiva (UVI) de l'Hospital de la Creu Roja de Barcelona i professor del Departament de Medicina de la Universitat de Barcelona; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe Ricard M. Carles, de Barcelona (director: Josep-Maria Alimbau).

RÀDIO Cerdanyola (FM 92.4) - Diumenge a les 10.30h: *Moments de vida*: programa cultural religiós; director: Josep Àngel Saiz.

RÀDIO CIUTAT DE BADALONA (FM 94.4) - Diumenge 09.45h: *Vida i esperit*.

RÀDIO MARICEL (Sitges FM 107.7) - Divendres, a les 20.00h: *La punta* (director: Jordi d'Arquer i Terrasa).

RÀDIO MOLINS DE REI (FM 91.2) - Dissabte a les 09.00h: *Obrim camins*: programa de valors humans i cristians (director: Octavi Sánchez).

RÀDIO SALUD (FM 89.1) - Dissabte a les 07.00h: *Rosari*: meditat per joves, entrevistes a catòlics en el món, concurs de Cultura religiosa, meditació mariana, herois del segle XX, etc. Diumenge a les 07.00: presentació de l'Evangeli del dia i meditació, tema maria, etc.

RÀDIO VATICANA (OM 1.530; entre d'altres) - Cada dia 20.40h: *Rosari*: en llatí des del Vaticà. A les 22.10h: *Noticiario*.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE GIRONA

Departament de Ràdio: c/Albareda 15 pral 1a
17004 Girona; Tel (972) 22.27.75; Fax. 20.18.55

ESGLÉSIA VIVA: programa setmanal de 30 minuts de durada amb reportatges i entrevistes d'actualitat cristiana, social i humana. Té les seccions: *La Paraula del Bisbe*, a càrrec de Mn. Jaume Camprodon i Rovira; *Costumari cristià*, explicacions a costums i tradicions de l'Església, amb Joan Baburés; *La veu dels joves*, amb Jaume Reixach; *Notícies i El significat de l'Evangeli*, per Pere Carreras. També, cada mes, hi ha una crítica cinematogràfica feta per Antoni Bardera. Presenta: Àngel Rodríguez. L'emeten: **Cope Costa Brava** (90.3 FM) diumenge 9.45h. **Cope Figueres AM** (1269 AM) diumenge 9.45h. **Cope Figueres FM** (88.0 FM) diumenge 9.45h. **Ona Jove Riudellots** (104 FM) dissabte 20.00h. **Ràdio Arbúcies** (107.6 FM) diumenge 12.00h. **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Arenys de Munt** (107 FM) diumenge 11.30h. **Ràdio Banyoles** (107.3 FM) dissabte 9.30h. **Ràdio Besalú** (107.8 FM) dissabte 21.00h. **Ràdio Canet de Mar** (107.6 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio l'Escala** (107.6 FM) divendres 13.30h. **Ràdio la Vall (Les Preses)** (107.6 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Les Planes** (107.7 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Palafrugell** (107.8 FM) diumenge 8.30h. **Ràdio Pineda de Mar** (106.0 FM) diumenge 14.00h. **Ràdio Salt** (97.7 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Shalom (Palau)** (107.9 FM) diumenge 10.30h. **Ràdio Sant Joan les Fonts** (107.0 FM) dissabte 10.00h. **Ràdio Santa Coloma** (103.6 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Sarrià de Ter** (87.6 FM) diumenge 10.00h. **Top Gironès (Cassà de la Selva)** (92.8 FM) dissabte 19.30h. **Ona Rambla Girona** (89.9 FM) dijous 14.00h.

—L'emissió que es realitza els dijous a les 14.00 a **Onda Rambla Girona** (89.9 FM), és un resum d'*Església Viva* dins el magazine *Tarda de Tots* d'aquesta emissora.

—**Ràdio Arbúcies** (107.6), no emet el primer diumenge de mes *Església Viva*, per tal de retransmetre en directe la Santa Missa.

—Alguns apartats d'*Església Viva* s'inclouen dins el programa parroquial local de **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM).

EL CAFÈ INTERNACIONAL: programa setmanal de 30 minuts de durada que recull els grans artistes i grups de la música melòdica i lleugera dels últims anys amb frases, missatges humans i paraules de reflexió. Presenta: Àngel Rodríguez. L'emeten: **Ona Jove Riudellots** (104 FM) dissabte 15.30h. **Ràdio Arbúcies** (107.6 FM) dimecres 22.00h. **Ràdio Banyoles** (107.3 FM) dissabte 18.30h. **Ràdio Besalú** (107.8 FM) dissabte 21.35h. **Ràdio Calella** (107.9 FM) dissabte 15.00h. **Ràdio l'Escala** (107.6 FM) dimecres 13.30h. **Ràdio la Vall (Les Preses)** (107.6 FM) diumenge 14.00h. **Ràdio Les Planes** (107.7 FM) diumenge 10.30h. **Ràdio Palafrugell** (107.8 FM) dijous 14.30h. **Ràdio Salt** (97.7 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Shalom (Palau)** (107.9 FM) diumenge 10.00h. **Ràdio Sant Joan les Fonts** (107.0 FM) dissabte 10.30h. **Ràdio Santa Coloma** (103.6 FM) dijous 23.30h. **Ràdio Sarrià de Ter** (87.6 FM) divendres 18.35h.

—També es pot escoltar cada dia de dilluns a divendres a **Ràdio Vilafant** (107.3 FM) a les 9.30 i el primer dijous de mes a: **Ràdio Tordera** (107.1 FM) a les 22.00h.

—L'últim diumenge de mes, **Ràdio Salt** substitueix *El Cafè Internacional* pel programa *Tots els camins porten aroma*.

LA COVA DEL COUNTRY: Espai setmanal de 30 minuts de durada amb la col·laboració de l'Associació Europea de Música Country, que fa un repàs a la música country cristiana, godspell blanc i country en general. Presenta: Rafael Corbí. L'emeten: **Ona Jove Riudellots** (104.0 FM) divendres 22.00h. **Ràdio Arbúcies** (107.6 FM) dimecres 22.30h. **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Banyoles** (107.3 FM) dissabte 18.00h. **Ràdio Besalú** (107.8 FM) dissabte 17.00h. **Ràdio l'Escala** (107.6 FM) dijous 13.30h. **Ràdio la Vall (Les Preses)** (107.6 FM) diumenge 14.30h. **Ràdio Les Planes** (107.7 FM) dissabte 19.00h. **Ràdio Olot** (98.1 FM) dissabte 14.00h. **Ràdio Palafrugell** (107.8 FM) dijous 14.30h. **Ràdio Sarrià de Ter** (87.6 FM) dimecres 12.00h. **Ràdio Shalom (Palau)** (107.9 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Vilafant** (107.3 FM) dissabte 09.00h.

—També es pot escoltar el tercer dijous de mes a: **Ràdio Tordera** (107.1 FM) a les 22.00h.

LA PARAULA DEL BISBE: microespai de 5 minuts de durada presentat pel bisbe de Girona, Mn. Jaume Camprodon i Rovira. L'emeten: **Ràdio Calella** (107.9 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Marina** (100.3 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Olot** (98.1 FM) diumenge 09.35h. **Ràdio Tordera** (107.1 FM) dissabte 9.30h. **Ràdio Vilafant** (107.3 FM) diumenge 9.45h.

—**Ràdio Tordera** i **Ràdio Vilafant** inclouen *La paraula del bisbe* dins dels programes parroquials locals.

PUNT DE TROBADA: magazine setmanal d'una hora de durada que analitza temes d'actualitat de la nostra Església. L'últim divendres de mes inclou el programa *Tots els camins porten aroma*. Dirigeix i presenta Carles Sánchez amb la col·laboració d'Àngel Rodríguez. S'emet per: **Cope Figueres AM** (1269 AM) i per **Cope Figueres FM** (88.0 FM) els divendres a les 21.00h.

TOTS ELS CAMINS PORTEN AROMA: programa mensual que dura 30 minuts i tracta temes d'interès. Presenten i moderen: Anna Estartús i Josep Casellas. L'emeten: **Cope Figueres AM** (1269 AM) últim divendres 21.00h. **Cope Figueres FM** (88.0 FM) últim divendres 21.00h. **Ràdio Arbúcies** (107.3 FM) últim diumenge 12.30h. **Ràdio Besalú** (107.8 FM) últim divendres 20.00h. **Ràdio Calella** (107.9 FM) últim dijous 21.00h. **Ràdio Les Planes** (107.7 FM) últim dissabte 21.00h. **Ràdio Palafrugell** (107.8 FM) últim dimecres 14.30h. **Ràdio Salt** (97.7 FM) diumenge 9.30h.

—**Ràdio Banyoles** (107.3 FM), emet aquest programa amb dia i hora no determinat.

Retransmissió en directe de la *Missa dominical*. L'emeten:

Catalunya Música Girona (96.7 FM) diumenge 11.00h. **Catalunya Música Maresme** (96.4 FM/101.5 FM) diumenge 11.00h. **Cope Figueres AM** (1269 AM) diumenge 9.00h. **Cope Figueres FM** (88.0 FM) diumenge 9.00h. **Cope Costa Brava** (90.3 FM) diumenge 9.00h. **Ona Jove de Riudellots de la Selva** (104 FM) diumenge 11.30h. **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM) diumenge 10.00h. **Ràdio Les Planes** (107.1 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Olot** (98.1 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Shalom (Palau)** (107.9 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio 1 AM (RNE)** (738 AM) diumenge 8.15h. **Ràdio 1 FM (RNE)** (93.3 FM) dissabte 20.00h. **Top Gironès (Cassà de la Selva)** (92.8 FM) dissabte 20.00h.

—Les retransmissions de la Santa Missa són realitzades per les pròpies emissores de ràdio.

—**Ona Jove Riudellots** (104.0 FM) emet també la Santa Missa cada dia, de dilluns a divendres, a les 9.00h. i els dissabtes a les 20.30h.

—**Ràdio Arbúcies** (107.6 FM) la retransmet només el primer diumenge de mes a les 12.00h.

RÀDIO SANTA COLOMA DE FARNERS (FM 103.6) - Dimecres a les 22.15h: *Maranatha*, un programa per descobrir i compartir el nostre tarannà cristià com a catòlic avui.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE LLEIDA

RÀDIO POPULAR DE LLEIDA (OM 1.224) - Dissabte 13.40h: *Iglesia es noticia*: entrevista de caràcter humanístic-religiós i paraules del bisbe Malla, de Lleida.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE SOLSONA

CONVERSA SETMANAL: missatge del bisbe Deig (es publica al «Full diocesà»). L'emeten: **Ràdio Balsareny**, **Ràdio Berga**, **Ràdio Cervera**, **Ràdio Puig-reig**, **La Veu de Navars**, i també: **Ràdio Súrria** (FM 107.8) diumenge 11.00h.

RÀDIO BALSARENY (FM 105.7) - Diumenge 10.30h: *La veu de la parròquia*: amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO CERVERA (FM 99.2) - Diumenge 08.00h: *Cristians*: amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO PUIG-REIG (FM 107.3) - Diumenge 09.30: *Reflexió* amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO LA VEU DE NAVARS (FM 107.9) - Diumenge a les 10.15h: *Església viva*: amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE TORTOSA

FE I VIDA: missatge setmanal del bisbe Martínez Sistach (es publica al full «Vida diocesana»). L'emeten: **Ràdio Antena Caro** (Roquetes, FM 96.0) diumenge 09.00h. **Ràdio La Cala** (l'Ametlla de Mar, FM 99) diumenge 12.00h. **Ràdio Deltebre** (FM 107.6) dissabte de 9.00h. **Ràdio Flix** (FM 102) dissabte de 9.30h. **Ràdio Gandesa** (FM 107.9) dissabte de 13.00h. **Ràdio Infant** (l'Hospitalet FM 107.9) dissabte 10.00h. **Ràdio Joventut de Masdenverge** (FM 100.7) diumenge 10.00h. **Ràdio Mora d'Ebre** (FM 87.6) divendres 10.00h. **Ràdio Nueva Vinaròs** (FM 98.2) dissabte 22.30h. **Ràdio Onda Cero** (Tortosa, FM 98.0) dissabte 13.05h. **Ràdio els Ports** (Morella, FM 89.0) dissabte 12.15h. **Ràdio Ràpita** (FM 107.9) diumenge 12.00h. **Ràdio Uldecona** (FM 95) diumenge 09.05h.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT D'URGELL

Ràdio Principat (FM 105.0).

RÀDIO ANDORRA (FM 91.1-94.2) - De dilluns a divendres a les 07.05h: *Deu vos guard!* Santoral, reflexió i agenda. Diumenges i festius a les 09.00h: Santa Missa.

Donem notícia de les emissions religioses, tant per ràdio com per televisió, que ens són comunicades. Agraïrem la recepció de controls d'emissió.

Des del carrer**«L'homeopatia és la medicina del futur»**

Després d'acabar la seva carrera, Lourdes Tornos, homeòpata, va exercir durant cinc anys com a metge de poble, buscant «un major apropament amb el malalt», ja que no volia convertir-se en una «doctora que només fes receptes». Avui, a través de l'homeopatia, ella ha trobat el camí per «exercir aquella medicina més humana» que va buscar en sortir de la facultat.

El 1810, el metge alemany Samuel Hahneman, va descobrir i establir els principis d'una nova medicina, l'homeopatia. A poc a poc, aquesta disciplina va anar adquirint reconeixement i va ser ben acollida en diversos països. A part de ser llicenciada en medicina, Lourdes Tornos va fer un potsgrauat a l'Acadèmia mèdico-homeopàtica, de Barcelona, i a l'Escola d'homeopatia, de Mèxic A.C.

—Quina diferència hi ha entre la medicina homeopàtica i la convencional?

—El metge homeopàtic treballa tenint present la particularitat d'aquella persona. Es vol conèixer el més propi, el més individual de la persona. Hi ha un apropament intens amb el malalt. D'aquesta manera, prepara un tractament constitucional sense efectes secundaris adversos que permet aturar les malalties cròniques i, en una majoria important de casos, guarir-les, i la vegada evita que aquella persona no vagi fent aguditzacions de la seva malaltia.

—Per tant, es dona una atenció particular i global alhora.

—Sí. En el cas d'una agudització, es tracta de tenir en compte totes les petites coses que hi ha en aquell moment, perquè ens estan parlant del tot. Davant d'una malaltia crònica s'ha d'agafar la totalitat de l'existència i retrocedir en el temps. L'historial s'ha de fer el més complet possible.

—Com s'arriba a conèixer a fons un pacient?

—Escoltant, escoltant molt. I quan ja t'ho ha dit tot, tornes a escoltar demanant-li més fins a assolir el màxim d'individualitat.

—Com són els medicaments homeopàtics?

—Es treuen de la natura: tant poden ser plantes, herbes, flors, arrels, llavors, minerals, ostres o productes animals. La virtut d'aquests medicaments és com han estat preparats. Es tracta d'obtenir l'energia d'aquella substància que s'impregna a l'aigua i a l'alcohol, se li dona forma de grànuls o boletes.

—De quina manera actuen sobre l'individu?

—No és la quantitat, sinó la qualitat de la substància el que cura, la seva energia.

—Per què aquesta medicina que en principi presenta tants beneficis, té tants detractors?

—Explica-m'ho tu. A nivell professional, quan un pacient diu que segueix un tractament homeopàtic es pren com una agressió per part del metge convencional que el portava: es pren com una ofensa. Tanmateix, hi ha bastants països on la medicina homeopàtica està oficialitzada i, fins i tot, disposa d'hospitals especialitzats.

A l'Estat espanyol s'estan fent tots els passos per arribar al reconeixement oficial. Des de fa dos anys les classes de l'Acadèmia mèdico-homeopàtica de Barcelona s'imparteixen a la Fundació Bosch i Gimpera, paral·lela a la Universitat de Barcelona.

—Quan s'oficialitzi, tot canviarà?

—N'estic del tot convençuda. L'homeopatia és la medicina del futur.

—Ja cal que protegem la natura...



Raquel Planas i Silva

Respir

Miquel Estradé

Una cosa pendent

Certes exhortacions evangèliques els cristians les complim només a mitges, en fem una privada, personal, quan les hauríem de complir col·lectivament, com a Església. Alguns ens acusen d'haver traït l'evangeli; n'hi deu haver que ho fan vés a saber per què; d'altres, amb una total sinceritat. Jo sé d'algú que ens retreu que no sabem demanar perdó com a Església. A l'Antic Testament era freqüent que el poble reconegués col·lectivament els pecats, que s'humiliés, que s'emparés en les grans misericòrdies del Senyor i renunciés a refiar-se dels poderosos. Nosaltres ho fem en la litúrgia, però la litúrgia no transcendeix els murs dels temples. Ens caldria trobar formes d'humilitat col·lectiva que tothom sentís i veiés. Mentre pugui semblar que com a Església emprem mètodes ambigus per disputar alguna mena de poder, molts ens tindran per infidels a la nostra missió.

Ara mateix

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

Televisió digital: el dia després

Quan s'acabi aquesta polèmica, agra i una mica crítica, sobre la nova televisió digital, haurà augmentat espectacularment l'oferta televisiva. Tots desitgem que això tingui lloc sense costos exagerats per al consumidor i sense monopolis, ni privats ni estatals. Totes dues coses són possibles, segons deixen entendre algunes remarques tècniques que hem pogut pescar enmig del fragor de la batalla política. Sembla que podria existir més d'una plataforma i, alhora, un sol sistema descodificador que permetria a l'usuari d'accedir a totes elles.

Algun dia —és d'esperar— deixarem de trobar als diaris l'estranya discussió de les últimes setmanes entre uns liberals preocupats per endurir el control sobre les empreses de comunicació i uns socialistes plens de zel per la seva més absoluta llibertat... Aleshores serà el moment de moure'ns, botoquets en mà, dins d'un repertori inaudit de possibilitats, de dia en dia creixents. Perquè tot això de la televisió digital —prou que ens ho advertixen— no és més que un nou pas de la revolució tecnològica en marxa.

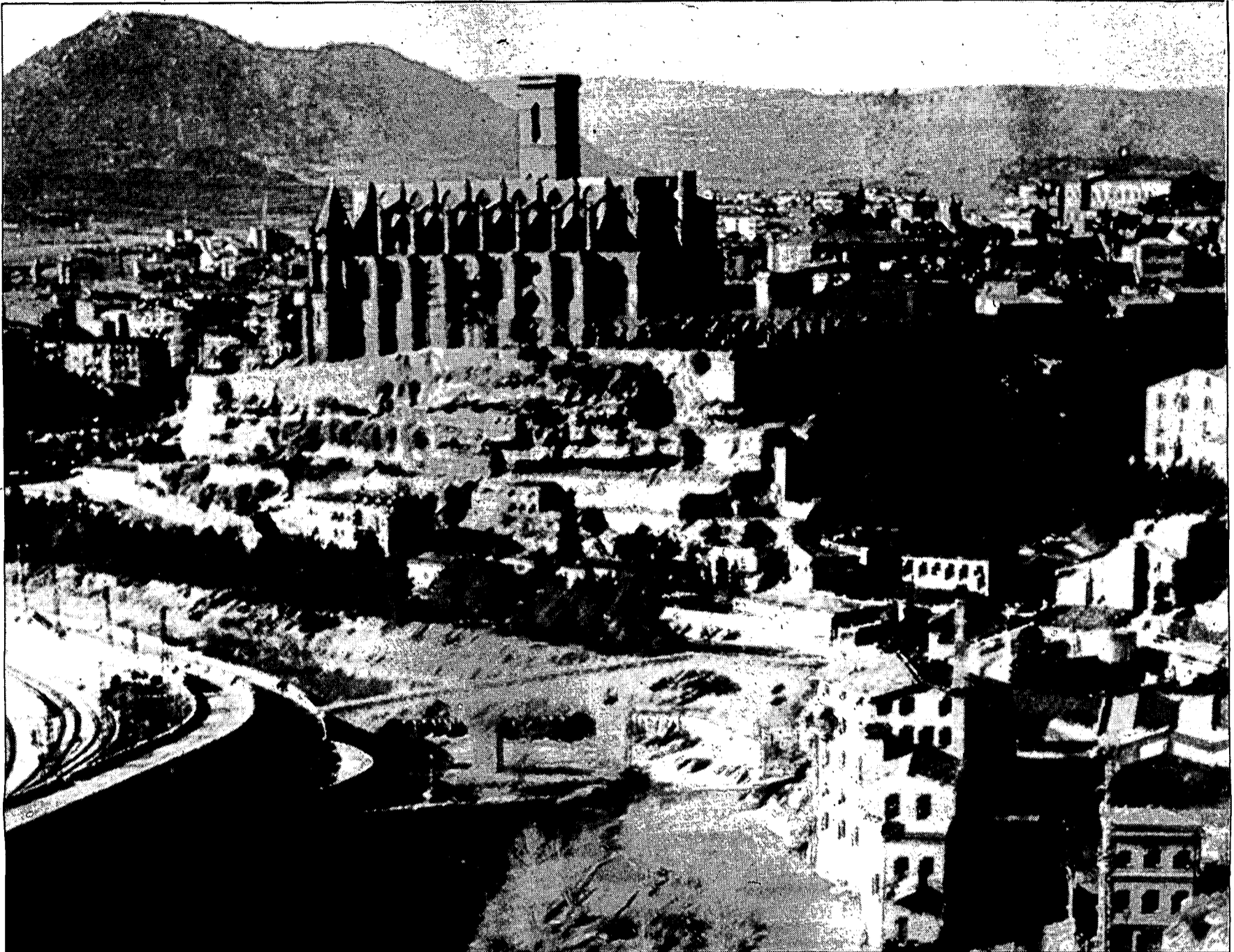
Què farem, aleshores? Quin serà el panorama, el dia després de la polèmica? No podem deixar de tenir en compte que dues coses no canviaran, malgrat tanta innovació.

Pel que fa a nosaltres, continuarem tenint el mateix temps de què ara disposem i, sobretot, gaudint, aproximadament, de la mateixa capacitat d'assimilació. Aquesta és una obvietat gairebé banal, però útil per situar-nos en la realitat i no posar-nos nerviosos. L'augment de l'oferta sempre afavoreix, en principi, la qualitat de la selecció. Com més possibilitats, més probabilitats d'encert. Però, al capdavaill, els límits del consumidor s'imposen. També en altres camps passa el mateix. Podem quedar impressionats per l'oferta d'una gran llibreria o d'un supermercat proveït de tota mena de productes alimentaris. Finalment, serem capaços d'aprofitar només un nombre limitat de llibres i de consumir unes quantes menges. Haurem de superar l'enlluernament momentani de la televisió digital i posar el seu ús en el context dels nostres límits i d'una programació cultural enriquida amb altres ingredients.

Pel que fa a l'oferta televisiva en sí, el que ens ofereixen els canals públics i privats de què disposem ara mateix no és precisament per obrir-nos la gana. Admiro els amics del TAC (Telespectadors Associats de Catalunya) que ofereixen als lectors del nostre setmanari l'espai «Tele zapping» que selecciona el que consideren de més qualitat de la programació de cada setmana. És una trista evidència que no necessiten gaire espai... L'hauran d'ampliar gaire quan arribi la digital? ¿Ens serà possible d'obtenir, entre partit i partit de la lliga de futbol, programes que responguin a criteris d'exigència cultural i ètica? Aquest és el problema i ho serà més encara el dia després de la nova oferta: la qualitat. També, naturalment, pel que fa als valors morals i religiosos. I no em refereixo a la promoció positiva d'aquests valors, que avui podria semblar gairebé una utopia... Parlo, com a primera mesura, d'evitar la seva destrucció sistemàtica, el seu menyspreu, la seva irrisió, també en canals públics. En un cert sentit, aquest tema depassa les nostres possibilitats. No hem d'oblidar, però, la força potencial dels telespectadors, refusant uns programes i acollint-ne uns altres. Les enquestes d'audiència són decisives. La passivitat sovint ens fa còmplices. En aquesta línia, l'esmentada associació de Telespectadors Associats de Catalunya mereixeria un suport més ampli.

ESPECIAL

MANRESA



MANRESA IL·LUMINA EL BAGES

El record d'uns raigs. Després de 652 anys i una vegada més, Manresa s'engalana per recordar aquell 21 de febrer de 1345 quan la vila del Bages va ser visitada per una misteriosa llum que va baixar de Montserrat. Tota la ciutat vol revivre aquell miracle amb la celebració d'unes festes, no cal dir-ho, molt especials: les Festes de la Llum. Enguany, l'encàrrec d'organitzar els actes ha recaigut a una entitat juvenil de la ciutat, Bloc, fet que no deixa de ser l'expressió de la voluntat dels joves per mantenir viu aquell esdeveniment miraculós.

Dos segles més tard, fent camí cap a Montserrat, sant Ignasi de Loiola va obrir els seus ulls al Senyor, i de bell nou Manresa va ser tocada per un fet diví. Ara, cent anys després de la fundació de la Casa d'Exercicis de la Cova de Sant Ignasi, la Companyia de Jesús vol fer-se per partícip de la vida a la ciutat. Una ciutat que bombeja solidaritat des de les escales de la parròquia de Crist Rei per a tots aquells que, com les dues novícies caputxines ruandeses, han viscut i viuen a flor de pell l'horror i l'odi del conflicte dels Grans Llacs.

I és que des d'aquell 21 de febrer de 1345, en el cor dels manresans sempre ha restat la llum que va venir de Montserrat i que avui torna a il·luminar tot el Bages.

Raquel Planas i Silva

FESTES DE LA LLUM 1997



DISSABTE 15

PREGÓ DE LES FESTES DE LA LLUM, a càrrec de MANEL CAMP
Saló de Sessions de l'Ajuntament de Manresa
12.30

TRONADA DE LA LLUM
Plaça Major
13.30

INAUGURACIÓ DE L'EXPOSICIÓ SOBRE LA SÈQUIA DE MANRESA
Museu de la Tècnica
Organitza: Junta de la Sèquia
19.00

DIUMENGE 16

37è CONCURS DE PINTURA RÀPIDA DE LA LLUM
Barri Antic
Organitza: Cercle Artístic de Manresa
9.00-14.00

RECOLLIDA DE L'AIGÜA I DE LA LLUM DE BALSARENY I MONT-SERRAT
A càrrec de l'Agrupament Escolta Antoni Gaudí i MIJAC Sagrada Família
10.00

ESPECTACLE D'ANIMACIÓ A CÀRREC DE MIQUI GIMÉNEZ
Plaça Infants
Amb la col·laboració d'Imagina't
12.00

ARRIBADA DE LA LLUM I L'AIGUA
Plaça Infants
Amb el suport d'Aigües de Manresa SA i Autocars Castellà
12.15

AUDICIÓ DESARDANES, AMBLA COBLA JUVENIL CIUTAT D'IGUALADA
Carrer Roger de Flor
Organitza: Grup Sardanista Sempre Junts
12.00

DIJOUS 20

BALL PER A LA GENT GRAN: RUDY VENTURA AMB L'ORQUESTRA SABOR SABOR

Mannix
Col·labora: Coordinadora de Pensionistes i Jubilats
18.00

CONCERT INAUGURAL DEL XIIè PREMI DE MÚSICA CIUTAT DE MANRESA
Edit Fisher (piano), Marçal Cervera (violoncel), Eva Graubin (violí), Alan Kóval (viola), Jordi Humet (violí)
Múseu de la Tècnica
Organitza: Orfeó Manresa
Col·labora: Fundació Caixa Manresa

rallongues i l'animació de Xarop de Canya
Plaça Major
Organitza: Geganters de Manresa i Bloc, amb la col·laboració d'Imagina't
11.30

FI DE FESTA, amb la salutació dels castellers, ball dels gegants, nans i l'àliga i l'animació de Pep López
Plaça Major
Organitza: Geganters de Manresa i Bloc. Col·labora: Imagina't
12.30



Cartell de festes

i Ajuntament de Manresa
20.30

DIVENDRES 21

SOLEMNE CONCELEBRACIÓ EUCARÍSTICA, presidida pel Rvdm. Pare Abat Sebastià-Maria Bardolet
Parròquia Nostra Senyora del Carme
11.00

CERCAVILA DE LA LLUM, amb els Gegants de la Ciutat, els Cavallets de Manresa, colla castellera Ti-

AUDICIÓ DESARDANES, AMBLA COBLA PRINCIPAL DE BERGA
Plaça Europa
Organitza: Nova Crida
13.00

UN PASSEIG PER LA LLUM, a càrrec de GOG I MAGOG
Espectacle de teatre, llum, foc i música
Crist Rei (inici)
Col·labora: Galliner
Patrocina: Caixa de Catalunya
19:30

LLIURAMENT DE PREMIS DEL VIIè CONCURS DE DIBUIX ARTÍSTIC JOAN VILANOVA
Sala d'exposicions de la Casa Lluvià
Col·labora: Cercle Artístic de Manresa
20.00

CONCERT DE L'ORQUESTRA DE CAMBRA DEL CONSERVATORI
Teatre Conservatori
Organitza: Conservatori Professional de Música
21.30

CONCERT MUSIBLOC: LAX'N' BUSTO A L'AUDITORI
Sala Ciutat
Organitza: Bloc
Col·labora: Ajuntament de Manresa i Fundació Caixa Manresa
22.30

DISSABTE 22

JORNADA DE PORTES OBERTES AMB VISITA COMENTADA L'EXPOSICIÓ «100 ANYS DE PATRIMONI CULTURAL»
Museu Comarcal de Manresa
11.00-14.00

AUDICIÓ DESARDANES, AMBLA COBLA JOVENÍVOLA DE SABADELL
Plana de l'Om
Organitza: Nova Crida
19.00

SET DE FOC (cercavila de diables)
Recorregut: Pl. Europa, Puigterrà de Dalt, Flors de Maig, Puigterrà de Baix i Circumval·lació
Organitza: Diables de Xàldiga
Col·labora: Publicitat Clarena i Remsa
21.30

MUSIBLOC: BALL DE LA LLUM AMB L'ORQUESTRA GIRASOL (entrada gratuïta)
Pista Castell
Organitza: Bloc
Col·labora: Ajuntament de Manresa i Fundació Caixa Manresa

DIUMENGE 23

INAUGURACIÓ DEL MONUMENT ALS PROMOTORS DEL PARCILLAC DEL'AGULLA I DELS NOUS ESPAIS LÚDICS
Parc de l'Agulla
Festa Infantil amb el Petit Circ de Carrer, La Sinforosa, Marionetes Roca Mora i Colla Tirallongues
Organitza: Juntes de la Sèquia, Aigües de Manresa i Imagina't
11.30

CONCERT DE CLOENDA DEL XIIè PREMI DE MÚSICA CIUTAT DE MANRESA, a càrrec dels guanyadors
Teatre Conservatori
Organitza: Conservatori Professional de Música
18.30

INTO REGRUP DE MÚSICA DE RUANDA
SALA 2Mil
Organitza: Coordinadora d'Acció Solidària amb els Refugiats Ruandesos del Bages
19.00

.....
Celebrant les Festes de la Llum, els manresans assumim el nostre llegat històric i també el compromís de treballar per una ciutat millor.
Esteu convidats a gaudir-ne!

Jordi Valls i Riera
L'alcalde

COL·LEGI STA. ROSA DE LIMA (Dominiques - Manresa)

Centre integrat concertat

Nivells:

- E. Infantil
- E. Primària
- E. Secundària Obligatòria
- Batxillerats: — Científic
— Humanístic

Serveis:

- Menjador
- Transport
- Guarderia
- Mecanografia
- Música

Associació de Pares:

Diverses activitats esportives i recreatives.

Carrer Bruc, 45-47 - Tel. 872 84 00



«L'Església sempre ha estat sensible amb els problemes del Tercer Món»

20 de febrer de 1997

Mossèn Cinto Medina és des de fa 12 anys rector de la parròquia de Crist Rei, situada «al rovell de l'ou de Manresa», tal com ell diu. En el transcurs de tot aquest temps, sempre ha procurat mantenir «la bona feina feta pels altres rectors», tot i que també ha intentat «obrir la parròquia al món». Aquesta voluntat de participació s'ha traduït en nombroses manifestacions de solidaritat amb els refugiats del conflicte dels Grans Llacs centreafricans al peu de les ja «emblemàtiques escales» del temple. Davant la manca de joves vocacions sacerdotals, Mn. Medina confia en el paper dels laics dins l'Església, perquè «el consell dels feligresos és el pal de paller d'una comunitat parroquial».

—Quina és la història del temple de Crist Rei?

—L'antiga parròquia era Sant Pere Màrtir, a la plaça de Sant Domènec. Malauradament, durant la guerra del 36, Sant Pere Màrtir va ser enderrocada i en el seu lloc s'hi va construir un altre edifici. Quan el conflicte es va acabar, es va decidir aixecar un nou temple aquí, on abans tot això havien estat camps. La nova parròquia va entrar en funcionament el 1954. Va ser un bon encert posar aquí Crist Rei, ja que en tot el centre només hi ha Sant Pere Apòstol i Sant Josep. Som en el rovell de l'ou de Manresa on tot conflueix.

—Crist Rei és un punt de trobada.

—Sí, i fins i tot es podria dir que les escales de Crist Rei són emblemàtiques: quan guanya el Barça, i ja no parlem, del TDK, la plaça s'omple. Els joves se citen aquí. Els antics alumnes d'institut també...

—En aquest emplaçament privilegiat, què aporta la parròquia?

—Com que és una parròquia cèntrica, el culte és força nombrós: unes 1.500 persones passen cada diumenge per Crist Rei. Hi ha molt bona col·laboració per part dels feligresos i, tradicionalment, en alguns serveis, hi ve gent d'altres parròquies. Tots els serveis que oferim és perquè existeix tot un equip de gent que estima la parròquia i es mou per ella.

—Com s'organitza tot plegat?

—Cada dos o tres anys escollim un nou Consell Parroquial Pastoral entre els feligresos. Enguany, aquest òrgan està format per vuit homes i vuit

«La 'moguda' de les llànties va començar a poc a poc, fins al punt que en tot Manresa es van esgotar, i es van haver de fer comandes a Montserrat»

dones. Hi ha 40 catequistes que guien els joves fins als 18 i 19 anys. També hi ha el MIJAC (Moviment Infantil i Juvenil d'Acció Catòlica) que voluntàriament va escollir tenir un consiliari. Procurem que en la part espiritual estiguin ben atesos, però a banda d'això, el mèrit és ben bé d'ells. També hi ha els grups Hora 3, Hora 6 i Hora 9, que per torns, un cop al mes s'encarreguen d'organitzar la missa.

—Quina ha estat la implicació de Crist Rei en els tràgics esdeveniments de la regió dels Grans Llacs?

—La parròquia sempre ha estat molt activa en aquest sentit. L'homenatge a Flors Sirera i als altres dos cooperants, ha estat el colofó de tot un seguit d'iniciatives encapçalades per un grup de la parròquia, que més endavant va acabar creant la Coordinadora d'Acció Solidària de Manresa. Aquesta colla de gent ens va demanar si podia fer servir la façana del temple per posar-hi rètols.

Durant una setmana van acampar a les escales, per solidaritzar-se amb tots els refugiats que no tenen llar. Aquests actes van comportar nombroses crítiques, i algú va arribar a parlar d'«okupes». Però el Consell Parroquial va mantenir el seu suport a la iniciativa. La «moguda» de les llànties va començar a poc a poc, fins al punt que en tot Manresa es van esgotar, i es van haver de fer comandes a Montserrat.

Més tard, quan Flors Sirera va ser assassinada, la família va creure que era aquí a Crist Rei on s'havia de fer el funeral, tot i que la jove era d'una altra parròquia.

—Aprofitant la caixa de ressonància de les escales de Crist Rei, què li agradaria transmetre a Manresa?

—Durant els actes a favor del Zaire i Ruanda, vam convidar a tothom a entrar al temple a fer pregària i celebrar l'eucaristia, per tal de solidaritzar-se en un sentit cristià. Hem de pensar que



Mn. Cinto Medina, rector de la parròquia de Crist Rei de Manresa.

l'Església sempre ha estat sensible amb els problemes del Tercer Món, fent hospitals, escoles. Amb això no vull dir que no siguin benvingudes les ONG: com més gent hi hagi disposada a fer coses per als necessitats, millor.

—La conscienciació social ja hi és. Cap on s'hauria d'encaixar la solució al conflicte d'aquesta regió centreafricana?

—Tota solució passa per una decisió governamental. Veig que l'ONU no té gaire força. Les principals potències occidentals han de mostrar interès per acabar amb el conflicte i, sobretot, no enviar-hi més armament. Des d'aquí nosaltres no podem fer gran cosa, per això quan surt una iniciativa com les anteriors ens hi apuntem.

—Davant la falta de vocacions, podem afirmar que l'Església catalana està en crisi?

—Ara el que és més important és que tots els que som cristians donem testimoni de l'evangeli i no perdem l'esperança. Hem de creure que Nos-

tre Senyor ens escoltarà i procurarà que l'Església continuï. Fins fa poc, hem fruit d'un luxe de sacerdots, i ara entrem en una època més restrictiva. Potser és el moment que els laics tinguin més protagonisme dins l'Església. Més d'una vegada he dit que la parròquia no ha de ser el que dicti el rector de torn, sinó que la pauta l'ha de marcar el consell dels feligresos. El consell és el pal de paller de la comunitat parroquial.

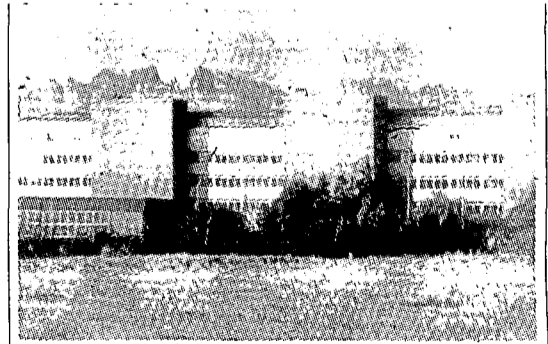
Raquel Planas i Silva

SAGRAT COR - LA SALLE

CENTRES CONCERTATS PER LA GENERALITAT DE CATALUNYA

Col·legi Sagrat Cor - Santa Joaquina, 2-4, tel. 873 99 47 - Manresa
Col·legi La Salle - La Pau, s/n. Apartat 18, tel. 874 03 51 - Manresa

*PARES: junts aconseguirem que els nostres fills,
INFANTS d'avui, esdevinguin PERSONES de demà.*



Fruit de l'acord entre els dos centres, oferim a la nostra població escolar dels 3 als 18 anys els nivells educatius següents:

- Educació infantil, subvencionada
- Educació primària, concertada
- Educació secundària obligatòria, concertada
- Nous batxillerats

Per a més INFORMACIÓ sobre places, horaris, especialitats, serveis, poden trucar de 9.30 a 12.30 i de 15 a 17 h. Seran atesos degudament.

CATALUNYA CRISTIANA / Especial Manresa

Des de Manresa amb ulls ruandesos

El convent de les caputxines refugia dues novícies hutus que van fugir de l'horror

Dues religioses de 26 anys que van fugir del camp de Bukavu i hi van deixar tota la família viuen a Manresa des de fa quatre mesos. En fa dos que no reben notícies dels seus pares.

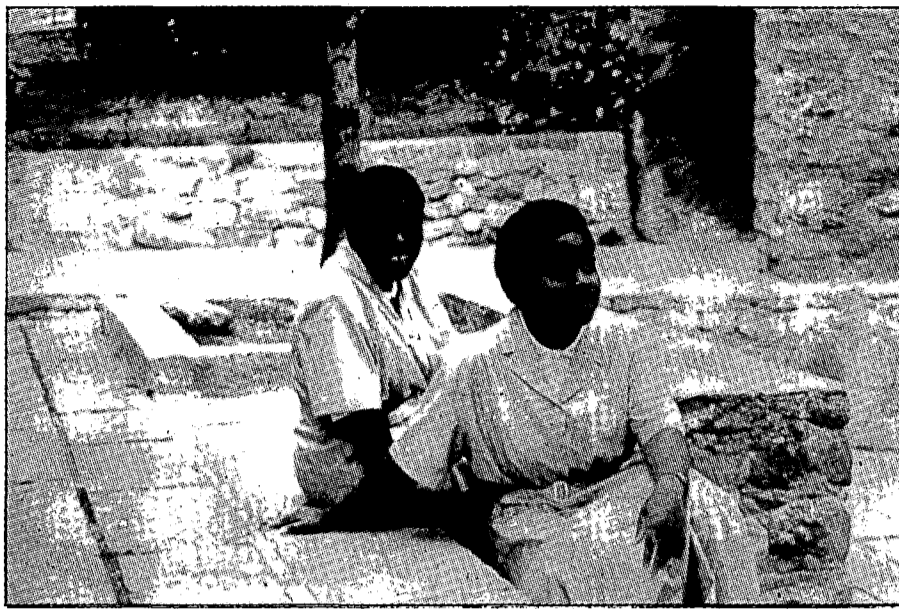
La vocació religiosa i un visat a Europa van salvar de l'horror les dues ruandeses que fan el noviciat al convent de les caputxines de Manresa. Van marxar del camp de Bukavu fa un any i mig, quan el camp zairès encara era un refugi per als desplaçats que havien abandonat casa seva el 1994. Allà hi van deixar les seves famílies, amb les quals han perdut tota comunicació des de mitjans de setembre.

Marie Yvonne Kavakezi i Jeanne Dusabirema, totes dues de 26 anys, han viscut a Manresa el nou episodi de violència amb el cor dividit entre el desig de tornar per ajudar els seus familiars i la impossibilitat de fer-ho. Se senten com si fossin «refugiades» al convent, malgrat que les monges els recorden que hi són per la seva fe. Van arribar-hi, fa quatre mesos, després d'haver estat un any a Vic.

Elles dues són hutus, i asseguren, sense dubtar-ho, que «la reconciliació entre els hutus i els tutsis és impossible». «Mai no podrem viure plegats», diu Marie Yvonne en un castellà molt comprensible.

S'ha vessat tanta sang i hi ha tants morts, expliquen, que no dubtarien ni un moment a deixar el convent de Manresa si hi arribés una novícia tutsi. Les dues —amigues des de fa temps— estan d'acord que se n'anirien. La resposta sorprèn una de les superiores del convent, que intervé en la conversa i els parla de pau, de solidaritat... «Ens hem passat molts anys resant perquè marxi l'odi, però...», repliquen.

Desconfien profundament dels tutsis, dels quals diuen que només es diferencien «per la forma del nas». Des de la seva posició, és aquesta ètnia —minoritària i rica— la que amb la seva actitud dominant ha trencat la convivència. «Des del 1411, els hutus hem fet de catifa dels governants. Per exemple, quan el que manava s'aixecava de la cadira sem-



Les dues novícies ruandeses: en primer pla, Marie Yvonne Kavakezi i darrere seu, Jeanne Dusabirema.

pre havia de tenir a prop el cap d'un hutu per poder-hi clavar el bastó amb el qual es repenjava.»

Les dues ruandeses, que segueixen els esdeveniments del seu país dia a dia, diuen que la comunitat internacional s'equivoca, permetent que els hutus tornin a Ruanda. «Els hutus hem d'estar lluny de Ruanda. Els corredors humanitaris no s'han d'obrir cap al centre de Ruanda sinó cap al Zaire. Com més lluny de la frontera, millor.» Marie Yvonne tem que, «un cop els hutus hi hagin entrat, els europeus tornaran a tancar els ulls davant aquest conflicte, i els tutsis els voldran matar a tots».

Consideren que només una solució a l'alemanya permetria retornar la

pau: «S'hauria de dividir Ruanda en dues parts: una per als hutus i una altra per als tutsis, i al mig posar-hi un mur com el de Berlín.»

Pel que fa a l'actuació de les forces internacionals, les dues novícies lamenten que s'hagi actuat tard i «que els europeus només vegin la guerra del 94, i sembla que no vulguin adonar-se que el conflicte ja hi era. Els hutus, que sempre havien estat dominats, van fer una marxa el 1959 en contra de l'esclavitud. Els tutsis extremitistes van marxar del país, però el 1990 van tornar. El cap, en aquell moment hutu, deia: "Entreu, tots som amics, compartim-ho tot", però els tutsis volien tornar per manar. Durant molt temps es van preparar a la

frontera entre Uganda i Ruanda». Entre altres atrocitats, relaten que «a les nits entraven i mataven dones embarassades hutus, els treien els nens de la panxa i els posaven a la cassola».

Les dues novícies expliquen que aquesta situació va provocar que el nord del país es despoblés: «La gent fugia del nord, i els tutsis van aprofitar que no hi havia resistència per entrar.» La guerra, relaten, va ser inevitable, «tothom es va defensar com va poder». Marie Yvonne recorda que el 1990 es va arribar a dir que «el Papa havia portat la guerra a Ruanda perquè els tutsis van aprofitar la seva visita per entrar armes al país».

Els records de la guerra que han patit les dues ruandeses a la pròpia pell i que continuen patint els seus familiars els fan mal. Les notícies que els arriben del seu país per mitjà dels missioners i d'organitzacions d'ajuda humanitària són escasses, i en aquests moments ningú no els pot assegurar que els seus pares i germans hagin pogut sortir vius del camp de Bukavu.

Les accions de solidaritat amb el Zaire que s'han organitzat des de Manresa, com l'encesa d'espelmes a les escales de Crist Rei, «ens ha fet molta impressió», diu commoguda Jeanne. Encara que és un gest que no resol el conflicte, «ajuda els refugiats a no sentir-se sols».

Anna Vilajosana
Periodista de Regió 7

«El patiment va per dins»

Les dues novícies s'han integrat sense dificultats a la congregació de les caputxines de Manresa, que és la primera vegada que acull religioses de fora de l'Estat espanyol i on, si volen fer-se monges, es podran quedar entre un i dos anys. La germana Pilar Lumbreras ha explicat que les joves «passen moltes nits sense dormir. Els neguiteja molt explicar com van marxar del seu país i recordar tota la tragèdia».

Quan van fugir de Ruanda cap al Zaire, es van passar tres dies caminant sota les bombes per les muntanyes. Una altra noia que les acompanyava va ser assassinada pel camí.

«Tot el patiment el porten per dins perquè són molt

tancades. No ploren ni exterioritzen gaire els seus sentiments. Estan acostumades, per cultura i per educació, a aguantar el sofriment», diu la germana.

Marie Yvonne Kavakezi i Jeanne Dusabirema, de dues famílies nombroses treballadores, vivien a la capital ruandesa. Quan van haver de marxar per la seva condició d'hutus arran de l'esclat de la guerra, es van integrar en un grup religiós i ajudaven els refugiats al camp de Bukavu, al Zaire.

En aquests moments, han començat la tramitació d'un passaport nou a l'ambaixada ruandesa, a França, per poder tornar al seu país i intentar trobar les seves famílies.



PEDRES DE LA COVA, una especialitat de la casa

R.S.I. 20.4100 / CAT.

Més de 70 persones s'inscriuen en el I Curs Bàsic de Pastoral del Bages

Es vol que sigui una reflexió seriosa d'oferir l'Evangelí en el marc de la societat actual

Per primera vegada al Bages s'ha inaugurat un Curs Bàsic de Pastoral gràcies a l'acord entre els diversos arxiprestats de la comarca i del Centre de Pensament Cristià de Manresa i el d'Estudis Pastoral de les diòcesis catalanes (CEP). Està previst que aquest I Curs Bàsic de Pastoral tingui una durada de dos anys, en el transcurs dels quals es treballarà la raó de l'acció pastoral de l'Església i la manera de portar-la a terme. De moment, la iniciativa no ha pogut començar amb més bon peu, ja que hi ha més de 70 persones inscrites.

A finals de l'any passat es van començar a impartir les lliçons inicials del Curs Bàsic de Pastoral que per primer cop té lloc en la història pastoral del Bages. L'acte d'inauguració es va celebrar al Casal de l'Església de Manresa amb la presència de Mn. Joan Torra, vicari episcopal del Bisbat de Vic, Mn. Francesc Pardo, director del Centre d'Estudis Pastoral a Catalunya i Mn. Manel Simó, periodista i secretari del Centre

d'Estudis Pastoral de les diòcesis catalanes (CEP). En la sessió inaugural, Mn. Joan Torra va expressar la il·lusió amb la que els tres Arxiprestats del Bages (Nord, Sud i Manresa) havien acollit aquesta iniciativa, ja que a través del curs «les persones se sentiran més



Sessió inaugural del I Curs Bàsic de Pastoral de Manresa, al Casal de l'Església de la ciutat.

responsables en els seus llocs que ocupen dins l'Església», tal com estableixen el Concili Tarroconense i el Pla Pastoral Diocesà.

Mn. Manel Simó va presentar els objectius que es volen assolir amb el I Curs Bàsic de Pastoral tot dient que, sobretot, es pretén «descobrir, redescobrir, reflexionar, dialogar, revisar i actualitzar el perquè i el com de l'acció pastoral de l'Església en el nostre món». Tenint presents aques-

tes fites, segons Mn. Simó, «es podrà donar un testimoni veritable de l'Evangelí dins d'un món plural i secularitzat». Per Simó es tracta de construir un testimoni coherent en la quotidianitat de tots els àmbits socials i marginals que permetrà redescobrir Jesús enmig dels signes del temps en què vivim.

Anna Berenguer i Casas
Coordinadora del I Curs de Pastoral

Temari del I Curs Bàsic de Pastoral del Bages



Insignia de l'Arxiprestat de Manresa.

- Fonamentació i objectius de l'acció Pastoral.
- El nostre món. Alguns trets que marquen la vida de les persones.
- Modernitat i postmodernitat, secularització i pluralitat, incidència d'aquests trets en la vida eclesial d'avui.
- El món de la comunicació i la imatge de la comunicació.
- Evangelitzar: què és i qui ho ha de fer. Com es fa el tema dels allunyats, els practicants ocasional.
- Catequitzar. Catequesi de joves i adults.
- La Bíblia en la Pastoral. La utilització de la Bíblia en les accions pastorals.
- La religiositat popular.
- Altres espais i moments d'evangelització.
- El servei d'edificar la comunitat i les estructures: l'Església diocesana, la parròquia...
- El servei d'edificar la comunitat: les persones, vocació i missió del poble de Déu.

PEÑARROYA

Urgell, 27-29
Ctra. Cardona, 27

T. 872 55 16
T. 872 27 63

08240 MANRESA
08240 MANRESA

AMB "LA LLUM" ARRIBA LA MODA DE PRIMAVERA

BONA FESTA MAJOR!



Born, 13
Àngel Guimerà, 21 / Casanova, 7
(Olimpia Centre Comercial)

T. 872 57 67
T. 872 65 76

08240 MANRESA
08240 MANRESA



Germanes Caputxines

UN SERVEI ECLESIAL

Pa àzim per a l'Eucaristia i ornaments i objectes litúrgics

La raó del signe, diu l'Església, exigeix que el pa per a la celebració de l'Eucaristia se'ns presenti com a veritable menjar, que es parteix i es distribueix entre els germans.

Les Germanes Caputxines de Manresa, d'acord amb l'esperit de l'Església, es dediquen a la fabricació d'un nou tipus de pa àzim que es distribueix a diferents llocs de Catalunya i Espanya. Germanes Caputxines. Talamanca, 5-7. tel. 872 15 43. Manresa.

Cent anys guiats per l'espiritualitat de sant Ignasi

La Companyia de Jesús vol aprofitar el centenari de la Casa d'Exercicis per donar-se a conèixer a Manresa

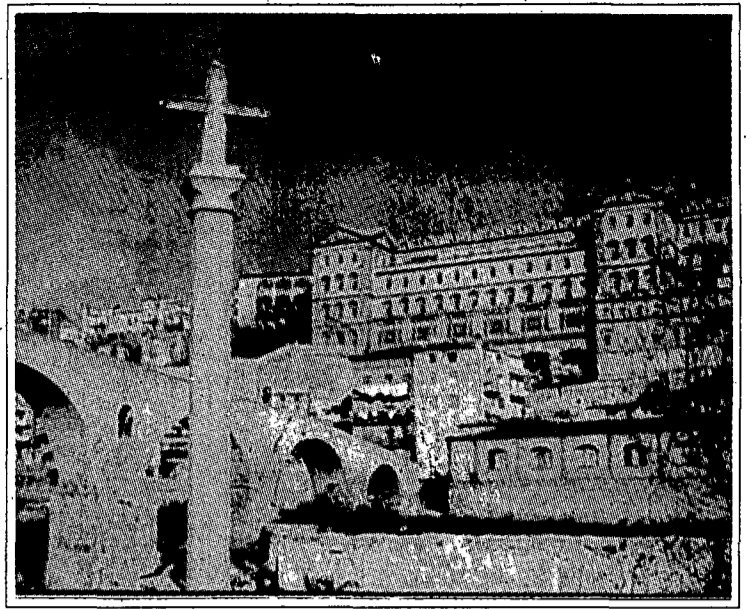
Amb motiu de la celebració del primer centenari de la Casa d'Exercicis de la Cova de Sant Ignasi, els seus responsables volen que el centre, visitat per centenars de feligresos d'arreu del món al llarg de l'any, sigui també conegut pels ciutadans de Manresa. Per aquesta raó, l'equip directiu de la Casa d'Exercicis s'ha ofert per col·laborar amb les parròquies de la ciutat en diversos aspectes de formació, a l'estil de centres jesuïtes com Cristianisme i Justícia o les Comunitats de Vida Cristiana.

Si es té en compte que en el transcurs de l'any unes 1.500 persones provinents de països tan diferents com Alemanya, Polònia, Turquia, Colòmbia, els Estats Units, Corea o Austràlia visiten i fan una estada espiritual a la Casa d'Exercicis de la Cova de Sant Ignasi, no deixa de ser una paradoxa que els manresans pràcticament no participin en les activitats que organitza el centre. Aquest poc contacte amb l'entorn on es troba la Casa no deixa de ser una preocupació per l'equip directiu del centre, tal com manifesta Doris Azcarate quan diu que els amoïna la manca de projecció a Manresa. Fruit d'aquesta inquietud, els membres de la Companyia de Jesús que dirigeixen la Casa d'Exercicis de la Cova han expressat la voluntat d'aprofitar la celebració del centenari de la seva fundació per donar-se a conèixer a Manresa, encara que

això pugui semblar una contradicció. Per la seva banda, el pare jesuïta Carles Portabella, membre de la Companyia de Jesús des de fa 50 anys, considera que seria bo establir un diàleg entre les diverses forces vives de la ciutat i la Companyia per tal d'obrir-se a altres vessants diferents als exercicis.

Cada any feligresos dels sis continents dediquen uns dies a fer exercicis espirituals guiats per un director espiritual que els introdueix en la metodologia que sant Ignasi de Loiola va deixar recollida en el seu llibre *Ejercicios espirituales*. A la Casa d'Exercicis, els pelegrins troben un ambient adequat per endinsar-se en l'espiritualitat emocional del pensament ignasià i poder sentir-se tant a prop del Senyor com el mateix sant Ignasi un dia de 1522.

R.P.S.



Una vista panoràmica de la Casa d'Exercicis de la Cova de Sant Ignasi.

La petja de sant Ignasi a Manresa

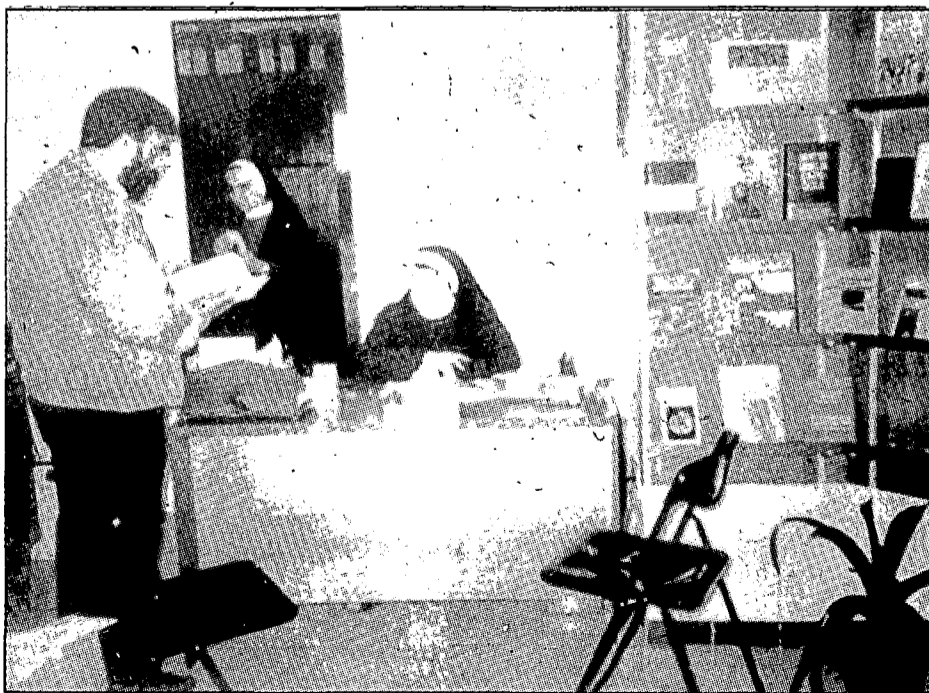
Íñigo López, més tard conegut amb el nom de sant Ignasi de Loiola, va néixer en aquesta població de Guipúscoa el 1491 i va morir a Roma el 1556, setze anys després que el papa Pau III li aprovés la fundació de la Companyia de Jesús. El 1522, sant Ignasi va sortir de la seva població natal, en pelegrinatge cap a Montserrat, cercant al Senyor. La que havia de ser una curta visita a Manresa, va convertir-se en gairebé un any d'estada. I és que va ser a Manresa, on un dia que sant Ignasi descansava prop del riu, camí cap a l'ermita de Sant Pau, «se li van obrir els ulls de la seva ànima a Déu», explica el pare Carles Portabella. Després dels seus peus el van menar a la Creu del Tort per donar gràcies al Senyor.

A més, a la capital del Bages, també va començar la redacció dels *Ejercicios espirituales*, que avui són la guia de les persones que passen uns dies a la Casa d'Exercicis de la Cova.

SECRETARIAT DIOCESÀ DE CATEQUESI

Bisbat de Vic

LLIBRERIA DE MANRESA



Venda exclusiva per a Manresa i comarca de les publicacions del SIC (Secretariat Interdiocesà de Catequesi)

Talamanca, 5 - 08240 MANRESA - Tel. 8751543 / Fax: 8725884



ELS SAGRAMENTS DE L'ESGLÉSIA





Vam néixer ara fa 37 anys com una escola catalana, d'inspiració cristiana, amb una ferma voluntat pedagògica i gran vocació de formar persones fomentant els seus valors.

Durant aquest temps hem crescut, impartim més ensenyaments, però seguim amb la mateixa línia de treball. Ara tenim més instal·lacions (aules d'informàtica, laboratori d'idiomes, pavelló poliesportiu, zones d'esbarjo, etc.) al servei dels diferents ensenyaments que impartim:

- EDUCACIÓ INFANTIL
- EDUCACIÓ PRIMÀRIA
- EDUCACIÓ SECUNDÀRIA OBLIGATÒRIA
- BATXILLERATS
- FORMACIÓ PROFESSIONAL
- CICLES FORMATIUS DE GRAU MITJÀ
- COU
- GESTIÓ D'EMPRESES TURÍSTIQUES I DE RESTAURACIÓ
- ESTUDIS SUPERIORS DE TURISME
- ENSENYAMENT NO REGLAT

Serveis de l'Escola:

- Residència - transport - menjador - borsa de treball

I des del curs present, també a les instal·lacions de l'Escola a la Seu d'Urgell (a l'antiga caserna militar de Castellciutat) oferim els Estudis Superiors de Turisme.

Escola JOVIAT

MANRESA - LA SEU D'URGELL

Telèfon: 872 69 88

Fax: 872 85 81

E-mail: joviat@minorisa.es

URL: <http://www.minorisa.es/joviat>

Quan els joves irradien llum a les festes de Manresa

L'associació cultural Bloc prepara les tradicionals Festes de la Llum amb un ampli ventall d'activitats per a totes les edats

Bloc, una entitat cultural de Manresa que des de fa deu anys treballa amb els joves i per als joves, ha rebut l'encàrrec i repte d'organitzar les històriques Festes de la Llum, que commemoren la visita a la capital del Bages d'una misteriosa llum que el febrer de 1345 va baixar de Montserrat. El programa que presenta Bloc és extens i pensat perquè tots els grups d'edat puguin

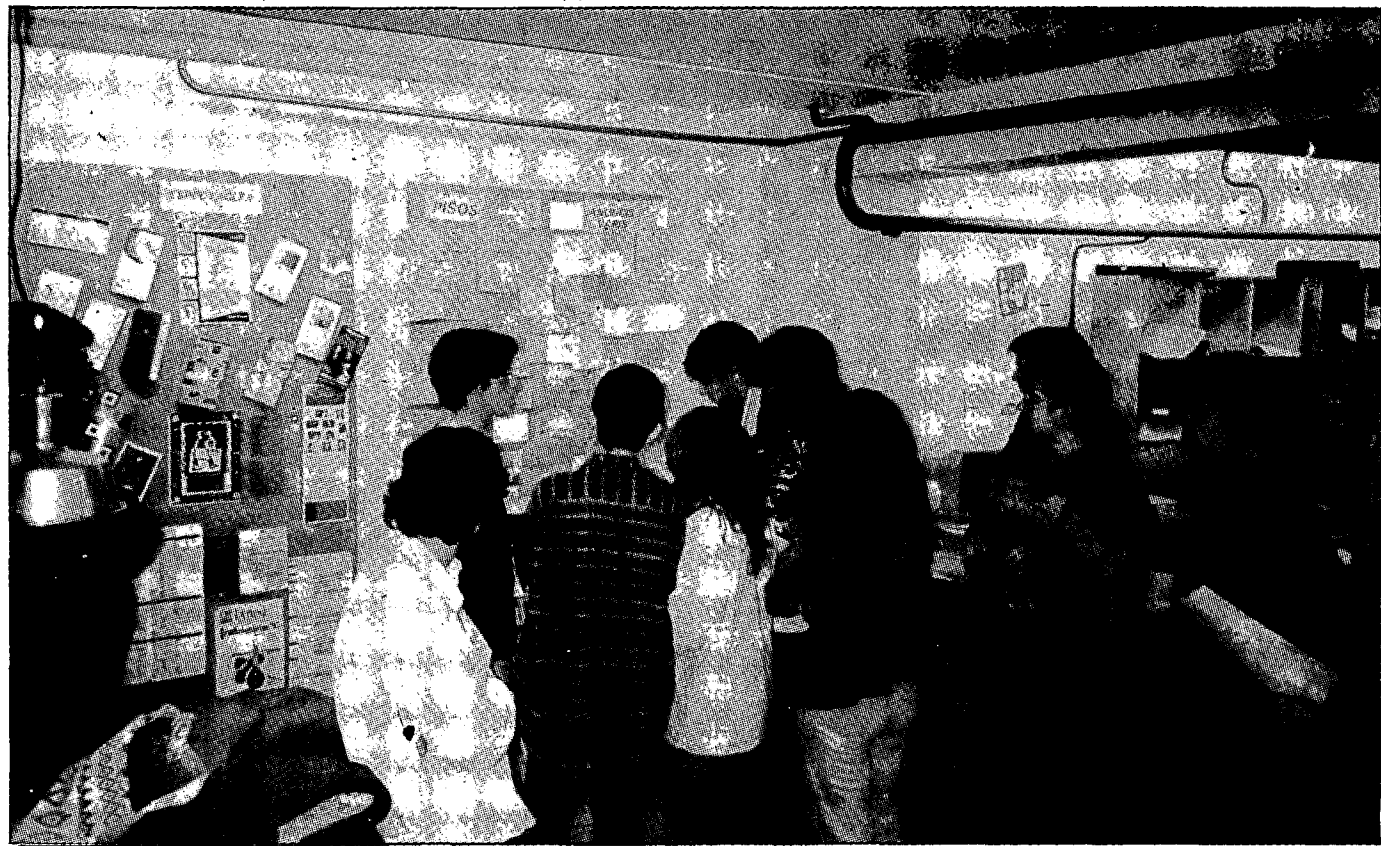
participar en les activitats. L'objectiu dels organitzadors és que en cada un dels actes «es respiri l'aire jove de l'entitat», tal com explica Montse Sobrevals, membre de Bloc. Per aquesta raó, la tradicional missa del dia 21 de febrer a la parròquia de Nostra Senyora del Carme, s'ha volgut acompanyar amb la música i la veu de les diferents formacions corals juvenils de Manresa.

L'associació de la Misteriosa Llum (antiga Confraria de la Santíssima Trinitat) ha demanat a l'entitat cultural i juvenil Bloc que s'encarregui de tirar endavant l'organització dels actes de la celebració de les Festes de la Llum, la festivitat per excel·lència de Manresa. Tots els membres de Bloc, una entitat amb deu anys de vida i una àmplia trajectòria en el món dels joves, s'han pres l'encàrrec amb molta il·lusió i absoluta dedicació. Per a ells ha estat molt important elaborar un programa d'activitats «perquè totes les edats hi trobessin el seu acte», si bé en tot moment s'ha intentat «imprimir a tots i a cada un d'ells l'aire jove que respira la nostra entitat», comenta Montse Sobrevals, de Bloc.

UN COR DE CORALS PER AL DIA 21

Però de tots els actes que durant els dies de les festes animaran la ciutat, s'ha volgut que Bloc deixés «la seva empremta» en la solemne concelebració eucarística del 21 de febrer, dia de la Llum, que és l'eix principal d'aquestes dates i, tal com diu Sobrevals, «té un significat molt especial per a tots els manresans i manresanes que estimem la ciutat i la seva història».

Per aquesta raó, des de l'entitat s'ha fet tot el possible perquè a la missa que se celebrarà a la parròquia de Nostra Senyora del Carme, temple que va acollir la misteriosa llum provinent de Montserrat, hi siguin presents les diverses corals de la ciutat (la capella de música de la seu, la coral Font del Fil i el or-



Interior de les dependències de l'associació Bloc.

parroquial Poble Nou), acompanyades del Grup de Joves del Carme i el Grup de Sostinguts del So de la Sagrada Família de Manresa. Montse Sobrevals afegeix que «són comptades les ocasions en què les diferents formacions corals han actuat plegades», i des de Bloc s'espera que, a partir d'ara, l'experiència es repeteixi.

UNA MISTERIOSA LLUM

Aquesta sentida missa de la Llum serà presidida per Sebastià Bardollet, pare abat de Montserrat, que recordarà el 21 de febrer de 1345, quan una misteriosa llum que baixava de

Montserrat, va arribar a la parròquia del Carme com a signe de Déu per retornar la pau perduda. Alhora, la celebració eucarística és una bonica excusa perquè es retrobin els sacerdots de les parròquies de la

ciutat i els que han nascut a Manresa, però que viuen en altres poblacions, amb tots els seus ciutadans.

R.P.S.

Grup Bloc, el relleu juvenil

Bloc va néixer fa deu anys a Manresa com a associació cultural i juvenil. Des dels seus orígens, l'objectiu principal de l'entitat ha estat treballar amb els joves i per als joves. La il·lusió i l'empenya dels seus membres han fet que aquella petita associació que va fundar-



seal'Institut Lacetània de Manresa sigui ara un punt de referència per a molts joves de la ciutat i del Bages. Des del seu local a l'avinguda de les Bases de Manresa, Bloc informa de múltiples i variats temes que poden interessar als joves: des d'estudis, beques i centres de formació fins a viatges i països, passant per la insubmis-

sió, la mili o camps de treball, entre molts d'altres. A la vegada, regularment, Bloc organitza conferències i monogràfics com la ja tradicional Fira de l'Estudiant, la Mostra de Turisme Juvenil o la viatge-teca. En aquests moments, Bloc ha esdevingut el cen-

tre d'informació juvenil municipal de la ciutat, a més de gestionar i col·laborar en cinc punts més de la zona del Bages. Ara, com a administradors de les Festes de la Llum, la gent de Bloc s'aproparà de nou als joves i no tan joves de Manresa. Per a més informació sobre Bloc podeu dirigir-vos al telèfon 877 13 60.

CALCULADORES

PONS, S.A.

Puigterrà de Dalt, 10 / Cra. de Vic, 52
Tel. 872 33 25 - Manresa